Cristofor

Magul din Carpați

Aryana Havah



Editura
Orfeu 2000

Cristofor
Magul din Carpati

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAVAH, ARYANA
Cristofor - magul din Carpați / Aryana Havah. -Bucureşti: Orfeu 2000, 2008
ISBN 978-973-1986-04-3
821.135.1-31

Aryana Havah

Cristofor
Magul din Carpati

ORFEU 2000
BUCUREŞTI
Coperta: Femeie cu torță de Anna Ravliuc

Dedic această carte tuturor celor
ce au găsit sau se află în căutarea Adevărului

Aceasta se vrea a fi povestea unui om pe care l-am cunoscut în cel mai crunt moment al vieții mele. ***Personaj enigmatic, sosit parcă din negura veacurilor, el a intrat în viața mea şi mi-a adus o rază de speranță, de lumină. El m-a făcut să înțeleg că dincolo de ființa umană muritoare, se ascunde ceva, mult mai amplu şi mai profund, un ceva care nu poate fi înțeles cu mintea şi nici cuprins cu sufletul.*** Poate că pentru mulți dintre voi el nici nu există, s-ar putea să nu îl întâlniți niciodată, poate nici nu vreți să îl cunoaşteți, însă el este aici, acum, a venit pentru noi. El s-a născut om, însă a luptat să îşi depăşească propria umanitate, s-a născut muritor, însă a devenit etern. Acum este mai presus de moarte, deoarece a înțeles-o şi a găsit calea de a o supune. El este păstrătorul cheilor alchimiei, a transmutațiilor, a pietrei filozofale. El are puterea de a transcende spațiul şi timpul, de a urni munții din loc, este aici şi pretutindeni, este măreț, dar totuşi atât de modest. Numele lui este Cristofor.

Acesta este omul despre care aş vrea să vă vorbesc, însă nu ştiu de unde vine şi nici încotro se duce, nu ştiu unde s-a născut şi nici câți ani are. Pare bătrân ca timpul şi totuşi atât de tânăr. Fiindcă viața lui este o enigmă şi pentru mine, am să vă spun povestea mea, aşa cum s-a întâmplat în realitate.

Vouă, cititorilor, vă doresc să-1 întâlniți pe propriul vostru Cristofor, sau măcar să-1 conştientizați pe Cristofor, cel din inimile voastre şi astfel să deveniți mai buni, mai îngăduitori, să înțelegeți că viața are multe fațete şi că noi am trăit multe dintre acestea.

Fie ca voi să găsiți şi să scoateți la lumina piatra filozofală, care stă ascunsă în sufletele voastre.

Sunt frustrat. Sunt atât de frustrat încât îmi vine să vărs. Este o senzație ciudată pe care am mai încercat-o în preajma examenelor. Este acea senzație de neputință, de gol, ca atunci când simți pericolul, dar nu îl poți localiza. Mă gândesc că aceasta este soarta mea, aşa îmi este scris să mor. îmi aduc aminte de cuvintele bunicii mele: „Poți da copilului orice, numai noroc nu!"

Este adevărat că am avut întotdeauna tot ceea ce mi-am dorit. Am întins mâna şi am luat sau mi-a fost pus la picioare. Toate micile mele succese au fost extrapolate şi transformate în imense triumfuri.

Eu sunt singurul care ştiu că am fost un mediocru. Sunt ceea ce sunt datorită minciunii, a înşelăciunii, a fraudei, a lăudăroşeniei şi de ce nu, datorită fizicului meu. Am săvârşit toate păcatele acestei lumi, iar dacă s-ar contabiliza, cu siguranță ar umple câteva caiete. Sunt un farseur, un scamator, un magician de doi bani. Nimic din ceea ce reflect nu este real. Sunt o mască, o păpuşă pe care eu-l meu interior o manevrează, o conduce, o face să reacționeze la stimuli.

Asta sunt eu: o marionetă, o ciudățenie, o creație a acestei lumi hidoase, un limax, ce se hrăneşte cu slăbiciunile oamenilor, cu dorința de înavuțire, cu iubirea lor pentru bani.

Simt nevoia să vorbesc cu cineva. Este pentru prima oară când îmi pare rău că sunt singur pe lume. Dacă părinţii mei nu ar fi murit în acel stupid accident! Da, dar dacă ar fi fost în viaţă, nu aş fi putut vinde casa şi nu aş fi putut risca totul la bursă, şi deci nu aş fi ajuns unde sunt astăzi.
Dar unde sunt astăzi?
Am 33 ani şi locuiesc pe Rue Saint-Germain, în Paris. Sunt în Oraşul Luminilor, oraşul care nu doarme, oraşul care freamătă de lume, oraşul unde poţi lega prietenii pentru o viaţă, dar eu sunt singur. Atât de singur încât mă doare inima. Sunt singur în inima Parisului. Ştiu că este o contradicţie, însă acum pe mine această solitudine mă strânge, îmi doresc să am un umăr pe care să pot plânge.
Există oare Dumnezeu? Şi dacă există cred că se distrează copios privindu-mă. îmi imaginez că ne priveşte ca la televizor. Sunt eu, Paul, şi te salut din imensul meu apartament, ce valorează aproape trei milioane de euro, te salut din această casă în a cărei amenajare am investit 500000 de euro.
îmi vin în cap cuvintele arhitectului: „Garanţie pe viaţă". Care viaţă nenorocitule? Cele câteva luni? îţi mulţumesc Doamne, că m-ai lăsat să fac avere timp de 33 de ani, ca să se bucure săracii când voi muri! Poţi fi fericit, dacă tu ştii ce înseamnă asta. îţi mulţumesc că te-ai hotărât să mă iei la tine, asta în caz că exişti. Dacă eşti cu adevărat real, vino şi înfruntă-mă, fii bărbat, foloseşte-ţi curajul pentru a-mi spune în faţă. Fii tu cel care dă sentinţa.
îmi apare în minte figura doctorului Richard. Am simţit de la început că ceva nu este în regulă. Freamătul vocii, stânjeneala, toate acestea m-au făcut să cred că am nevoie de operaţie.
HIV, litere cheie, litere care îţi arată sfârşitul, sentinţa definitivă. Ce ciudaţi sunt oamenii, descoperă noi şi noi cuvinte pentru a defini moartea. Majuscule care îţi arată încotro te îndrepţi şi câtă vreme mai ai de pierdut pe acest pământ. De la câteva luni la câţiva ani. Şi apoi? Apoi neantul, nimicul, stingerea, dizolvarea propriei fiinţe în ceva, un ceva ce nimeni nu îl poate defini. S-ar putea ca lumea de apoi să fie o invenţie a bisericii, o scorneală menită să îi determine pe oameni să fie mai buni, mai îngăduitori. Poate că dincolo nu există nimic, nu ne aşteaptă nimeni.

Poate că se stinge becul şi gata nu mai vezi şi nu mai auzi nimic, eşti în beznă, surd şi mut şi stai acolo şi vegetezi ca o legumă. Asta în cazul în care îţi păstrezi conştiinţa de sine, dar dacă ea nu mai există, după aceea? Dacă filmul vieţii tale se sfârşeşte şi caseta este distrusă? Atunci nimic nu va aminti de trecerea ta prin viaţă. Este ca şi cum nu ai fi existat.
Privesc pe fereastră. Picături mari şi grele ca boabele de struguri se rostogolesc pe geam. Plânge cerul. Oare pentru mine? Mă pufneşte râsul. Salut, Doamne, sunt eu, unul dintre gândacii tăi preferaţi, căruia i-ai dat de toate, pe care l-ai învăţat să trăiască în lux, spre a jubila când îl deposedezi. Dacă asta urmăreai poţi fi fericit! Dacă vrei să te implor, să îţi cad în genunchi, o voi face, mă voi târî înaintea ta, te voi implora, voi plânge, te voi

ruga. Poate asta este satisfacția ta, să vezi învingătorul învins, căzut la pământ şi călcat în picoare. Poftim, ai reuşit! Fii mândru că nimeni nu poate trece de tine şi de hotărârile tale, tu ai drept de veto peste viața mea. O viață care nici măcar nu îți aparține ție, căci este a mea. Eu ar trebui să dispun de ea după bunul meu plac. Eu ar trebui să hotărăsc când părăsesc scena, să plec asemeni unui învingător, cu capul sus, călare pe un cal alb. Dar nu, tu ai hotărât că noi suntem creația ta sau poate alții au spus asta, mă rog, cert este că noi nu putem alege nimic, nu putem hotărî nimic, în acest joc, ni se dă şi ni se ia după bunul plac al unuia dintre jucători, care nu are nici măcar bunul simț să participe activ. Nu, el stă întotdeauna în umbră. Este invizibil şi invincibil. Punctează uneori, dar numai aşa din amuzament, din plictiseală. Mai pune o piesă la puzzle, nu pentru a uşura lucrurile, ci spre a face jocul şi mai complicat şi când vede că te apropii de final, de reuşită, se supără şi distruge, într-un fel sau altul, tot ansamblul, spre a-ți arăta că el este supremul, unicul, singurul care poate câştiga.

Mă trântesc pe canapea. Pe peretele din fața mea se afla tabloul. Minunea mea, sufletul meu. Danaide. Privesc spatele femeii ce stă în picioare pe o stâncă, la marginea unei mări învolburate. Mă uit la mâna ei ridicată către cer, în care ține o torță. Pânza albă ce o acoperă pe jumătate, mai mult o dezgoleşte. Privesc perfecțiunea mâinii, a şoldurilor, a taliei, a părului lung ce îi flutură în vânt. Ce ciudat este să te îndrăgosteşti de o femeie al cărui chip nici măcar nu l-ai văzut. Aceasta este o capodoperă a picturii italiene din secolul XVIII. Aş fi ucis pentru ea. Aş fi înşelat, mi-aş fi vândut sufletul ca să o am. îmi amintesc satisfacția pe care am avut-o la licitație, atunci când am câştigat. Eram invincibil, eram o fiară, 500 000 de euro pentru numărul 28. Eram eu. „Iubita mea dragostea mea, o să te iau acasă, o să te ador!"
Cu cine vei rămâne când eu nu voi mai fi? La un muzeu? Să fii pângărită de privirea vulgului? Să fii atinsă de mâinile experților? Ai călătorit în timp spre a ajunge la mine. Suntem doar noi doi departe de muritori. De fapt tu eşti eternă, iar eu sunt trecător. Vei putea depune tu mărturie că am existat? Că am petrecut zile în şir împreună? Că te-am iubit aşa cum nu am iubit pe nimeni? îmi răsună în cap cuvintele expertului. Femeia care luminează calea sufletelor pierdute. Da, sunt un suflet pierdut! Luminează-mi calea, te rog! Dacă aş şti că dincolo, în nimic eşti tu, aş dori să mor în această clipă, m-aş sinucide. însă dacă mor şi tu nu mă aştepți, te voi pierde definitiv.
Simt că tâmplele îmi zvâcnesc. Mă sufoc. Am nevoie de aer. Ies în ploaie.
Merg cam de vreo oră .Sunt ud până la piele, însă asta mă face să mă simt viu. în jurul meu sunt oameni. Văd oameni, trişti, grăbiți, bucuroşi, zâmbitori. îmi vine să țip:

- Idioților, voi ştiți că eu o să mor! Sub o umbrelă doi tineri se sărută. Merg la ei şi îi întreb:

- Voi ştiți că o să muriți?
Amândoi se uită perplecşi, apoi se îndepărtează în grabă.
Privesc în vitrinele magazinelor. Văd costume de marcă, cu prețul cărora ai putea hrăni o familie câteva luni. Cândva mă mândream cu ele. Acum mă uit ca şi când ar aparține

altei lumi. în reflexia geamului îmi văd chipul. Palid, alb, dar totuşi încă distins. Sub ochii mei albaştri, mândria mea, se ivesc cearcăne negre, cearcăne ce prevestesc parcă întâlnirea mea cu lumea spectrelor.
Mă întorc cu spatele la vitrină şi mă uit la forfota străzii. Este seara, dar parcă oraşul se animă din ce în ce mai mult. Văd feţe, măşti, imagini ale trăirilor. Nimeni nu este ceea ce vrea să pară. Sunt într-un oraş animat de fantome, oraşul iluziilor, oraşul morţii, oraşul luminilor şi al umbrelor. Mă apucă un hohot de râs. Trecătorii se întorc curioşi.
- E beat! Se aude o voce. -Lăsaţi-1!
Sunt beat! Beat de fericire că voi muri! M-am îmbătat cu dulcele nectar al puterii, al banilor, al dorinţelor şi viselor împlinite şi acum trebuie să mă trezesc. Şi nu vreau. Aş vrea să rămân în dulcea mea ameţeală. Să mă simt toropit în braţele izbânzii.
îi urăsc pe toţi. Mi-i închipui la mine la birou rugându-mă să îi ajut în plasări avantajoase. îi văd cum se târăsc în faţa mea implorându-mă să le înmulţesc banii, să îi fac fericiţi. Sunt o fiară. Simt mirosul banilor aşa cum un animal simte mirosul sângelui. Tot ce ating se transformă în profit. Şi ei vin la mine asemeni unei haite de hiene să culeagă resturile unei mese copioase. Şi eu le arunc ciosvârte, iar ei hămesiţi le apucă, mulţumindu-mi şi slăvindu-mă. Da, asta sunt eu, sunt un zeu al tranzacţiilor bursiere, un demiurg născut pentru a face bani, speculaţii, stăpânul absolut al Fortunei.

Mă gândesc că decât o sută de ani cioară, mai bine 33 vultur! Da, dar de ce nu 60? Sau 70? Da 70 ar fi mai corect. Ar fi mai aproape de realitate. Aş putea avea copii şi deci ar avea cine să se bucure de Danaide. îmi vine să plâng numai când îi pronunţ numele. Dar dacă copii mei ar face glume pe seama ei, după ce eu nu voi mai fi? Şi apoi de ce să fac copii? Ca tu mare Dumnezeu să le hotărăşti moartea? Ca să ai satisfacţia că tu ai reuşit să distrugi şi ceea ce eu am creat pe pământ. Deci tot tu ai fi cel care câştigă, iar eu din ipoteticul meu loc din ceruri, ar trebui să mă uit cum tu, în milostenia ta, dai în bobi şi hotărăşti, că azi cel ce îmi poartă numele trebuie să moară într-un accident de maşină. Iar eu, impasibil, ar trebui să fiu de acord cu tine, că de, tu eşti Creatorul cerului şi al pământului. Ar trebui să accept ca tu să decizi ce vei face cu creaţia mea, cu viaţa pe care eu am zămislit-o, spre a ţi-o da ţie ca tu să dispui de ea. Niciodată! Niciodată nu îţi voi da această satisfacţie! Ia-mi viaţa mea, deşi nu eu am cerut să mă nasc, ci părinţii mei au hotărât asta, deci eu lor le aparţin, dar niciodată tu nu vei avea posibilitatea să ucizi ceea ce eu am creat. Acest cerc vicios în care familia mea se învârte de generaţii, se va încheia cu mine. Şi de ce? Pentru că eu am hotărât asta. Eu am decis, şi sunt curios să văd cum o să mă obligi să nu o fac. Aş fi interesat să văd ce vei face în faţa unui boicot planetar. Dacă toţi s-ar hotărî să nu mai dea viaţă, tu ce ai face? Pe cine ai mai coordona? Viaţa cui ai decide-o? Aş vrea să te văd plictisit, singur, supărat, că jocul tău preferat, omenirea, nu mai există, şi că tu nu ai cum să te împotriveşti acestui sfârşit.
Ridic privirea înspre cer. Văd stelele strălucind şi mă întreb dacă ele există cu adevărat sau sunt şi ele rodul minţii noastre. La câţiva metri în faţa mea văd o firmă luminoasă.

Sahira-Clarvăzătoare, program non-stop, sunați la a doua sonerie pe stânga. Mă decid brusc şi apăs butonul. Urc scările. La capătul lor mă aşteaptă o femeie tânără, frumoasă, machiată strident şi îmbrăcată în haine arabe.
Mă aşez în fața ei, la o măsuță scundă. îi urmăresc ochii. Cunosc această privire. Este privirea mea, este privirea evaluatorului, a călăului care îşi cântăreşte victima. Ridic cu o mişcare ce se vrea accidentală mâneca pardesiului. îi urmăresc mişcarea globilor oculari în timp ce citeşte Patek Phillipe. Deci zarurile au fost aruncate! Mă uit în jos la apa ce se scurge de pe hainele mele şi se impregnează în mocheta ei. îmi trece prin cap că aceasta va fi singura mărturie că eu am fost aici.
- în ce doriți să vă ghicesc?
- în ce mi s-ar potrivi mai bine.
- Preferați cărțile?
- Orice.
- Tariful meu este de 200 de euro.
- Sunt de acord.
Mă uit la ea. începe să îmi vorbească de deziluzii din dragoste, de viitor, de afaceri care merg bine, care îmi vor aduce profit, de copii care urmează să vină, de o viitoare schimbare de domiciliu, de o nouă maşină, de excursii şi de cunoştințe noi şi importante. Pe măsură ce o aprob, văd cum începe să fie ea însăşi captivată de relatare. Probabil îşi închipuie că a început chiar să capete puteri supranaturale. Din inflexiunile vocii ei simt cum se admiră singură, cum începe să construiască un întreg eşafodaj , cum imaginația i-o ia razna. Eşti în plasa mea drăguțo! Mă gândesc dacă să o mai las sau să o opresc. Decid pentru a doua variantă, măcar voi savura şi mai intens momentul.
- Cam asta ar fi tot!
- Chiar tot?
- Da cărțile s-au închis. Dar dacă mai veniți în altă zi...
Deci asta era, sunt micul tău gândăcel, pe care crezi că l-ai prins în pânza ta. Scot banii din portofel. Mă uit în ochii ei căprui pentru a le vedea scânteia, acea scânteie care se aprinde în ochii celor care venerează banul, atunci când vin în contact cu acesta. Da, este acolo. Văd, simt, cum pipăie aproape invizibil, bancnotele. îi simt vibrația. Cât m-am hrănit cu această energie, energia vindecătoare a banului, energia dătătoare de putere, de stimă, de adorație. Trag aer în piept spre a începe să-i spun ce mincinoasă este, ce farsoare, însă mă opresc brusc. De ce să o opresc tocmai eu? De ce să nu o las în dulcea ei lume imaginară? Poate va ajunge mare, poate va avea propria ei emisiune, poate va avea fani şi atunci de ce să fiu tocmai eu cel ce se pune înaintea fericirii ei. Slăvit fie banul şi toată prostimea! Fii fericită împărăteasă a iluziilor într-o lume de orbi!
Sunt din nou pe canapeau mea. De fapt pe canapeaua lui Dumnezeu, căci eu doar a trebuit să muncesc ca să mi-o permit, şi de fapt ea nu îmi aparține, ci am închiriat-o pentru toată perioada vieții. Din păcate deşi am plătit acelaşi preț ca toți ceilalți, eu o voi folosi mult mai puțin. Poate ar fi trebuit să îmi faci rabat. Discount pentai cei care vor muri înainte de 40 de ani, mega-discount pentru cei care vor da colțul înainte de 35, super, mega-discount... Danaide... dragostea mea.

Mă hotărăsc să deschid internetul. Tastez cuvântul magic, cuvântul prin care ți se suprimă toate speranțele, prin care viitorul tău se reduce la luni, prin care renunți benevol la tot ceea ce posezi sau poți poseda. Cuvântul descoperit pentru a ucide visele... SIDA. 25700000 de poziții. Râd în hohote. Nu cred că voi reuşi să trăiesc pentru a le parcurge pe toate. îmi imaginez cum polițiştii sparg uşa şi îmi găsesc cadavrul, după luni de când nu am mai dat nici un semn de viață. Sunt un corp aflat în descompunere, cu capul căzut lângă tastatura calculatorului.
- Săracul! Mai avea de parcurs doar un milion de site-uri şi ar fi dat peste medicamentul cel nou.

Somn nu îmi este aşa că mă hotărăsc să parcurg totuşi câteva poziții.

Astăzi se împlinesc şase luni de când trăiesc propria-mi agonie. Șase luni de când viitorul meu a devenit previzibil, îmi simt zilele ca firele de nisip ale unei clepsidre. Fiecare clipă scursă înseamnă o apropiere de ireversibil, de neant.
De când am aflat nu mai sunt om. Nu dorm, decât pe furate, nu mănânc, decât atunci când organismul îmi dă semne de leşin, nu ies din casă, decât la birou. Sunt speriat. Este o frică oarbă, ancestrală, o frică de necunoscut. Nu ştiu încotro mă îndrept şi nici ce trebuie să fac până plec. Sunt debusolat, mă simt ca un turist în propria mea viață. Aş vrea să vorbesc cu cineva, să simt compasiunea cuiva, să am un suflet căruia să îi fie milă de mine, să sufere de suferința mea.
Mă gândesc pe cine să sun. Nu am pe nimeni. Poate să îmi sun notarul?
- Ştiți Monsegnieur Feval, sunt eu Paul, am să mor azi-mâine şi mă gândeam dacă puteți să îmi plângeți plecarea. M-aş simți mult mai uşurat!
Răsfoiesc agenda de pe birou. Am sute de numere, dar toate sunt nume fără importanță. Nume de care sunt legat doar financiar. Toți reprezintă sume, bani, nimic altceva.
Trântesc agenda. Rămâne deschisă la litera R. Privirea îmi cade pe numele Reymont. Julie Reymont.

Frumoasa mea Julie. Prima mea femeie adevărată. Născută din tată marocan şi mamă franțuzoaică. Singura femeie de care am fost îndrăgostit şi pe care am cerut-o în căsătorie. Şi ce dacă aveam 20 de ani şi ea 38. Aş fi renunțat la orice pentru ea. De fapt eu nu aveam nimic, ea ar fi trebuit să renunțe la multe pentru mine; la un soț bătrân şi bogat, la o poziție socială, la o viață extravagantă. Se pare că nu a fost în stare. Când ne-am întâlnit acum doi ani, la dineul organizat de „Fundația copiiilor săraci ai lumii", dineu dat bineînțeles cu scopul de a strânge fonduri. Julie arăta bătrână şi obosită, însă tot frumoasă. Poate puțin mai aspră în privire şi cu un glas mai strident, însă aerul ei de aristocrată era mult amplificat. Cât de bine m-am simțit când au spus la microfon:
- Din partea domnului Paul Berg, o sută de mii de euro. în ochii ei se vedea mirarea. M-a privit prelung, apoi a zâmbit. Dacă aşa i-am stârnit admirația atunci mă declar satisfăcut. Ciudat comportament au oamenii. M-am dus acolo cu intenția de a dona o mie de euro. Până şi organizatorii au rămas uimiți. Ştiu că a fost un moft, însă eu îmi permit mofturi, căci am posibilitatea de-a mi le satisface.

Au trecut doisprezece ani de la despărțirea noastră. Tot timpul m-am întrebat dacă am fost un capriciu sau dacă m-a iubit.
Pun mâna pe telefon şi formez numărul. îmi răspunde o voce de bărbat.
- Sunt Paul Berg. Aş dori să vorbesc cu doamna Julie Reymont.
- Doamna nu este acasă, dar îmi puteți lăsa numărul dumneavoastră de telefon şi va suna dânsa .când se va întoarce.
îi spun numărul fără prea multă tragere de inimă, apoi închid. Rămân cu fruntea lipită de receptor. îi simt răceala. Probabil că adorm. Aud ca prin vis târâitul telefonului.
- Paul, tu eşti? Sunt Julie.
- Julie, ce faci? Mă întrebam dacă ai putea să te întâlneşti cu mine ca să vorbim.
Face o pauză lungă. îi simt respirația. Nu spune nimic, îmi este frică de un refuz şi de aceea spun repezit:
- Ştii ce, a fost o tâmpenie, mi-ar fi făcut plăcere să te revăd însă este o copilărie. Poate altă dată...
- Paul, stai. Sunt de acord. Dâ-mi adresa şi vin acum la tine.
Mă grăbesc să fac curat. Trântesc toate lucrurile în dormitor şi închid uşa. Umplu maşina de spălat vase cu tot ce era prin bucătărie, deschid geamurile şi aprind câteva lumânări parfumate. Mă reped la coşul cu rufe, iau un tricou şi şterg praful pe ici-colo. Cât timp o fi trecut? întru repede sub duş, mă săpunesc, ies, mă îmbrac, mă parfumez şi mă aşez pe canapea pentru a-mi trage sufletul. Degeaba, căci se aude soneria interfonului. Apăs butonul şi deschid uşa încercând să am un aer degajat. Aud tocuri pe scări. Număr paşii. Sunt 23 de trepte.
Apare Julie înfofolită într-un mantou de vizon negru, lung până la podea. Are aceeaşi tunsoare pe care o ştiam, cu breton, cu părul până la umeri, acelaşi gen de pantofi escarpen. Mă uit la ea şi simt o strângere de inimă. E ca acum doisprezece ani. Aştept să îmi sară în brațe. Se apropie de mine. Arată exact ca atunci, e ca şi cum m-aş întoarce în timp. O poftesc în casă, îi scot mantoul de pe umeri. E îmbrăcată într-o rochie de seară lungă, verde smarald. în urechi îi scânteiază două diamante în formă de lacrimă. Este superbă.
- Scuză-mă că am venit îmbrăcată aşa. Am fost la o petrecere. Majordomnul mi-a spus că ai sunat. Am crezut că ai o problemă.
O invit să ia loc, o tratez cu un coniac. Se uită la mine întrebătoare, iar eu o privesc cu admirație. Este perfectă.

Nu mai are riduri, nu mai are cearcăne. în ochi îi licăreşte acea scânteie de tinerețe, cum o au doar fetişcanele. Cred că există şi chirurgi plasticieni care fac minunii;.
- Ei ce este?
- Nimic, îmi era dor de tine! Eşti frumoasă!
- Şi după doisprezece ani, te-ai gândit să mă suni la zece seara ca să îmi spui acest lucru!
- Ți-aş fi spus-o în fiecare zi, dar tu nu ai vrut!
- Să nu crezi că nu am văzut compasiunea din ochii tăi la balul de caritate, zise Julie. Te felicitai că nu ai rămas cu mine, cu o babă. Sunt convinsă că şi donația ai făcut-o ca să mă uimeşti. Paul, te cunosc atât de bine, eşti copilul meu, creația mea! Cei trei ani

petrecuți împreună te-au făcut să fii ceea ce eşti astăzi. Problema este că nu ştiu dacă a fost bine sau rău pentru tine, dacă ți-a folosit sau nu.

Are dreptate. Aşa este, însă o privesc acum şi o văd pe Julie cea de altă dată. Veselă, tânără, frumoasă, exotică. Ochii ei de culoarea abanosului îi strălucesc. Aş vrea să o sărut, să îmi aduc aminte de tinerețe. Vorbim vrute şi nevrute. îi povestesc în mare reuşitele mele. Ea îmi spune că soțul ei a murit, că este singură şi că din plictiseală lucrează ca editor la o revistă de terapii alternative. îmi aduc aminte că era pasionată de metafizică, de alchimie, că nopți la rând îmi împuia capul cu premonițiile ei, cu visele ei. Mă obliga să citesc tot felul de cărți, ca apoi să i le povestesc. Oare de ce am uitat? Unde s-or ascunde aceste amintiri? Nici nu ştiu când au trecut trei ore. Mă uit la Julie. Este ca o rază de soare. Stă pe canapea cu picioarele strânse sub ea şi râde de mine, de felul în care am abordat-o. Râsul ei cristalin îmi face bine, mă unge pe suflet. Simt cum pesimismul meu se topeşte, atins de magia acestui suflet tânăr.

Julie se ridică în picioare;

- Trebuie să plec, mâine am o zi grea. Poate ne mai vedem.

Mă uit în ochii ei. Mă uit fix spre a-i surprinde reacția.

- Julie, am HIV.

Văd groază în ochii ei. Mă aştept din clipă în clipă să fugă spre uşă. închid ochii şi din ei țâşnesc două şuvoaie mari de lacrimi. Plâng pentru prima dată de când am aflat vestea; mă copleşeşte propria mea nenor6cire. Simt cum două brațe mă cuprind. Mă uit la Julie. Plânge şi ea. Mă strânge la piept.

- Dragul meu... sărmanul meu.

Rămânem aşa mult timp. Julie îmi mângâie continuu părul. Se desprinde de mine, îşi ia mantoul şi fuge spre uşă.

- Te sun mâine. Mă gândesc la ceva. Te sun.

Ştiu sigur că nu va suna. Nici eu nu aş fi sunat. Ce să fac, să stau să văd cum moare un om, să îi fiu părtaş la agonie, să trăiesc alături de el ultimele clipe, să îi simt frustrările şi panica. Nu, cu siguranță nu va suna. Sunt totuşi fericit că există un om care îmi ştie secretul. Această povară nu mai este doar a mea. Există un om în fața căruia nu mai trebuie să mă prefac. Asta în cazul în care voi mai avea ocazia să o văd.

Mă întind pe canapeaua lui Dumnezeu.

- Danaide... iubirea mea... tu eşti singura care nu fugi de mine... tu eşti nemuritoare... Danaide.

Nu ştiu cât am dormit însă mă trezeşte târâitul insistent al interfonului. Mă uit la ceas. Este ora două. Mă ridic şi apăs butonul. Sunt sigur comis-voiajori.

-Da?

- Paul, sunt eu Julie.

Inima îmi tresare şi începe să bată nebuneşte. Apăs tasta şi în câteva clipe Julie îmi sare în brațe.

Este îmbrăcată ca şi ieri. îmi flutură în față un bilet de avion.

- Luni pleci în România. La Bucureşti acolo te va aştepta prietena mea Emilia, începe ea să turuie.

Este româncă, dar vorbeşte franceza perfect, deoarece a fost căsătorită cu un francez. O să te ducă într-un loc unde vine un om care poate trata orice. Nu îți garantez nimic. Nu ştiu dacă are leac şi pentru tine, însă trebuie să ajungi. El nu vine decât o dată pe lună şi asta se întâmplă în prima marți a fiecărei luni. Te duci şi apoi mai vedem.
Este atât de entuziastă încât mă face să râd.
- Tu crezi că dacă omul acesta avea leac pentru boala mea ar mai fi fost în România? Ar fi lucrat la NASA sau i-ar fi fost brevetat medicamentul. Ar fi fost miliardar şi acum ar fi stat la soare pe propria lui insula în Bahamas. Eşti atât de naivă încât îmi vine să te sărut.
- Spune-mi Paul, ai încredere în mine? zise Julie uitându-se în ochii mei. Ai ceva de pierdut? Biletul l-am plătit eu, tot eu am vorbit şi cu Emilia. O să stai la ea, deci nu o să te coste nimic. Este vorba doar să îți mişti fizicul până acolo, căci eu nu mă pot duce în locul tău!
- Cum ai auzit de acest om?
- Am aflat de la o colegă de birou, care a vrut să facă un articol cu el, însă şi-a rupt piciorul şi nu a mai putut pleca, aşa că a trebuit să mă duc eu. Spune-mi Paul, tu vezi ceva schimbat la mine?
- Mai mult văd că nu te-ai schimbat! Eşti la fel de naivă şi de copilăroasă, iar dacă te referi la liftinguri, pot spune că doctorul a fost un magician. Să nu mă înțelegi greşit, arăți fantastic, eşti la fel ca acum doisprezece ani. Eşti perfectă şi încântătoare, ai o piele pe care multe adolescente ar invidia-o. Ai sâni feciorelnici, părul îți străluceşte de sănătate, într-un cuvânt eşti sublimă.
- Poți crede că asta a făcut el?
- Este doctor?
- Nu, rru este doctor şi nu m-am operat, ci am luat nişte extracte de plante, am făcut împachetări cu un fel de argilă, am făcut anumite exerciții de gimnastică şi meditație, toate recomandate de el. Când am ajuns acolo eram o epavă, eram prăbuşită fizic şi moral, ştiam că îmbătrânesc şi că fiecare zi care trece mă aduce mai aproape de moarte. Mă uitam în oglindă şi vedeam brazdele lăsate de trecerea anilor. îmi vedeam sânii lăsați, care atârnau ca şi cum ar fi dorit să se ridice într-o ultimă zvâcnire. Eram bătrână, arătam ca o babă. Asta se întâmpla la câteva luni după întâlnirea cu tine.
Deschid gura să spun ceva, însă Julie ridică mâna.
- Nu mă întrerupe! Am şi eu oglindă, am văzut în ochii tăi ceea ce eu gândeam cu mintea. M-am gândit să mă operez, însă este un lucru provizoriu. O ştii pe Fleur? Arată de parcă ar fi gata îmbălsămată. Este la a şasea operație de lifting. Are pielea pergament, nu poate să râdă, iar doctorul i-a spus că nu crede că va mai putea face ceva. M-am gândit apoi să mă sinucid. Programasem sinuciderea la sfârşitul anului. Este prozaic nu? Insă vroiam să îmi termin treaba la revistă, să îmi regândesc testamentul. Luasem deja hotărârea ce şi cum. Era totul stabilit. Urma să plec în România, scriam articolul, încheiam anul şi pa. Vă pupam dulce de dincolo. Dar am ajuns acolo şi toate s-au schimbat. Ai să vezi. Este un altfel de om. Poate nici nu e om. Singura problemă este că nu tratează pe oricine.

- Te pomeneşti că o fi un spiriduş. Tu ai auzit de efectul placebo? Poate e un şarlatan. Poate tratează doar persoanele a căror minte poate fi manevrată. Poate este şeful escrocilor, tăticul lor şi v-a găsit pe voi fraieri. Câţi bani ţi-a luat? întreb eu răstit.

- Nici un ban. Am vrut să-i dau, dar a zis că nu vrea. în schimb va dori la un moment dat o favoare.

îmi vine în minte un film, care nu mai ştiu cum se chema. în care ucigaşul îţi rezolva o problemă, dar contra unui serviciu.

- Ideea este că ai să pleci, spuse Julie. Ai timp până luni să îţi aşezi lucrurile cum trebuie. Dacă lipseşti câteva zile nu va fi nici o problemă. Biletul de întoarcere este joi. Să mă suni.

încerc să răsucesc problema pe toate părţile. Dacă nu plec mă cert cu Julie, poate nici nu va mai trece pe la mine, de murit tot o să mor şi unde mai pui că rămân şi cu ideea că poate ar fi fost ceva. Dacă plec, plec. Merg ca să îl văd, mă vede, poate îmi dă ceaiuri, de murit tot voi muri, dar o pot determina pe Julie să stea cu mine până la final, ceea ce înseamnă că nu voi fi singur.

- Bine, plec!

Julie îmi sare de gât şi mă sărută pe gură. O îmbrâncesc. Cred că este nebună. Eu nu aş săruta un bolnav de Sida nici pentru un milion de euro, nici dacă aş fi ameninţat cu moartea, de fapt eu mă feresc şi de cei cu gripă. Eu mi-am dat secretara afară deoarece venise răcită la birou. Ce ciudaţi sunt oamenii, de fapt asta este adevărata Julie, exuberantă şi imprevizibilă.

Sunt în avion şi aştept să decolăm. îmi revizuiesc în minte toate treburile. Am anunţat banca, am luat cecuri de călătorie, am anunţat administratorul, am anunţat firma de monitorizare, am pus alarma, am anunţat secretara. Dacă este să fac o socoteală, există totuşi câteva persoane în viaţa mea, de care sunt legat. Nu sunt rude sau prieteni, însă uite că trebuie să dau şi eu raportul cuiva. Păcat că pe ei nu îi interesează. îmi sună mobilul. E Julie.

- Eşti în avion? -Da.

- Te pup, vorbim când ajungi!

Ce turnură curioasă a luat viaţa mea. Sunt bolnav, în loc să mă menajez, fac excursii, singura femeie pe care am iubit-o s-a întors la mine însă eu nu pot fi cu ea, am bani, dar nu am ce face cu ei. Afacerile îmi merg excepţional, clienţii mă roagă să le fac planuri pentru plasamentele viitoare, dar eu mă eschivez, şi drept răsplată plec să vizitez un vraci în care nu cred, într-o ţară despre care nu ştiu mai nimic.

Aterizarea decurge normal. Am aflat de la însoţitoarele de bord că aeroportul se numeşte Henri Coandă. Aeroportul este mic şi îmi pare întunecos. îmi recuperez geanta şi mă îndrept către ieşire. Câţiva oameni, să fie vreo sută, aşteaptă uitându-se cu atenţie.

Mă uit de jur împrejur. încerc să găsesc o anume Emilia. Nu mai este nevoie, căci văd o foaie pe care stă scris Paul Berg. Mă îndrept către ea.
- Emilia?
- Paul Berg?
Clatin din cap. îmi întinde mâna. I-o strâng prieteneşte.
- Acesta este tot bagajul? -Da.
- Atunci să mergem.
Mă urc într-un Touareg. Emilia porneşte motorul. Mă uit la ea. Să tot aibă vreo 45 de ani. Cred că a fost drăguță în tinerețe, are un chip luminos, însă pare neîngrijită. Are părul prins într-o coadă de cal, ceea ce face ca nasul acvilin să fie şi mai proeminent. Este îmbrăcată în blugi şi are o jachetă albastră, uşor lăbărțată la mâneci. Ghetele sunt sport şi sunt pline de noroi uscat. Este un real contrast între maşină şi posesoarea ei.
încerc să fac puțină conversație. Aflu că are 43 de ani, că are o firmă de calculatoare, de fapt a fost a soțului, care a murit în urmă cu patru ani. Mai aflu câ nu are copii şi că maşina este a surorii ei, de la care a împrumutat-o special pentru mine. îmi spune că este prietenă cu Julie, care a ajutat-o cândva, rămânându-i astfel datoare. Iar ea face acest lucru de dragul ei, dându-mi de înțeles că nu îi face nici o plăcere să fie pe post de gazdă şi că aş face bine să nu fiu mofturos.
încerc să o trag de limbă, să aflu mai multe despre omul pe care trebuie să îl întâlnesc, dar nu scot nimic de la ea. îmi spune doar că întâlnirea va fi mâine, la ora trei după amiază.
Ajungem acasă la Emilia. De fapt este o căsuță cu un etaj, nu foarte departe de intrarea în Bucureşti, după cum îmi dau seama. îmi arată camera mea. Este un dormitor mic, însă mobilat cu gust. Pe perete sunt agățate două lucrări moderne, viu colorate. Caut să descifrez numele. Murivale sau cam aşa ceva. încerc să înțeleg ce a vrut pictorul să exprime, dar nu mă dumiresc. îmi pun bagajul pe fotoliu şi dau drumul la televizor. Cred că sunt ştirile. Mă străduiesc să percep limba. Unele cuvinte îmi sunt cunoscute. Emilia bagă capul pe uşă.
- Baia este pe hol, aşternutul este în dulap. Te aştept jos la masă.
- Mulțumesc, dar nu îmi este foame. Mai degrabă îmi este somn.
- Cum vrei, dacă ți se face foame peste noapte, frigiderul este jos. Poți mânca ce doreşti. Mâine eu merg la birou şi vin pe la două să te iau, zise Emilia şi închise uşa.
Mă întind pe pat fără să mă dezbrac. Mă gândesc cât de disperat pot fi dacă am acceptat o tâmpenie ca asta. Sunt în România, în casa unei văduve, nu cunosc pe nimeni, nu vorbesc limba, nu ştiu nici măcar unde este ambasada.
Dacă este o psihopată care ucide noaptea? Şi dacă mă ucide ce? Poate se murdăreşte de sânge şi se îmbolnăveşte.

Supei pedeapsă. Asta ar trebui făcut cu criminalii. Să fie obligați să bea sânge infectat. Cred că am luat-o razna!
Mă trezesc dimineața. Cafeaua mă aşteaptă în bucătăria. E rece, dar o beau aşa. Apoi merg să mă îmbrac. Deliberat am luat de acasă numai lucruri scumpe, blugi, pulover Armâni, pantofi, geacă Camei şi un ceas Bulgari. Emilia îşi face apariția fix la două. Mă urc în maşină şi pornim. După vreo jumătate de oră de mers opreşte în fața unei clădiri. Intrăm.

Suntem într-o sală veche de cinema. Emilia îmi face semn să mă aşez. Caut un loc mai retras, în spate. Mă uit împrejurul meu. Sunt cam 50 de persoane, de toate vârstele şi categoriile, sunt tineri, bătrâni, copii, unii bine îmbrăcați, alții prost îmbrăcați, unora li se citeşte suferința pe față, alții par sănătoşi. în sală se aude un zumzet uniform. Toți vorbesc între ei, ca şi cum s-ar cunoaşte. Nu înțeleg nimic. Mă uit la Emilia, care îmi face semn să stau liniştit. Sunt tare curios să văd personajul. Probabil va apare pe scenă, ca un mare actor, făcând pase magice asupra tuturor. Mă întreb dacă vor exista vindecări miraculoase, dacă vor exista paralizați care să meargă brusc, muți care să vorbească,orbi care să vadă. îmi amintesc de Julie. Cu siguranță că pe ea a ales-o, căci a intuit credulitatea ei, naivitatea ei de copil mic. Aceşti şarlatani posedă un al şaselea simț, aşa cum am şi eu. Simt prada, o încolțesc, o vânez, o amețesc cu vorbe, ca apoi să o devoreze în linişte, savurând momentul.
în sală murmurul se intensifică. Pe o uşă laterală îşi face apariția un bărbat mic de statură, gras şi cu o chelie pronunțată. Este imaginea clară a şarlatanului. O întreb pe Emilia dacă acesta este personajul. îmi spune că nu, este proprietarul sălii. Omul mormăie ceva, iar în sală se aşterne liniştea.
Pe aceeaşi uşă laterală apare un bărbat nu foarte înalt, bine făcut, însă aerul demn pe care îl abordează îi conferă o anumită suplețe. Are un păr des, negru, pieptănat pe spate. De la distanță nu îi pot stabili vârsta. Este îmbrăcat într-un costum oriental, cu pantaloni de culoare neagră şi cu o tunică neagră cu arabescuri mov. Este încălțat cu un fel de ghete de mătase neagră cu talpa foarte plată, cafe sunt legați pe picior cu un fel de şiret. Are ochii închişi la culoare, însă aceştia lucesc într-un mod aparte.
Se învârte prin sală şi atinge câteva persoane. Aceştia ca la un semn magic se ridică şi ies pe aceeaşi uşă. Acelaşi ritual se repetă aproape la fiecare sfert de oră. Uneori atinge trei persoane, alteori cinci. Din câte îmi dau seama le alege în mod aleator. Trece pe lângă mine de câteva ori, însă nu mă bagă în seamă. Abia la a patra intrare se întoarce şi se uită în ochii mei. Simt furnicături pe şira spinării. Din câte îmi dau seama are în jur de 40 de ani. Nu mă atinge nici de data asta. Sunt convins că nu o să mă aleagă şi de aceea stau foarte liniştit. Nu pot să nu observ inelul cu smarald pe care îl poartă. Să aibă cam 30 de carate. Cred că a costat o avere!

în sala mai sunt doar trei persoane. Emilia, o fată şi cu mine. Personajul intră şi ia fata. O întreb pe Emilia dacă e gata ca să putem pleca. Ea spune să mai stăm. Stăm cam douăzeci de minute. îmi dau seama că nu va mai veni însă trebuie să stau până ce se va convinge şi Emilia. Spre surprinderea mea după alte zece minute, bărbatul îşi face apariția. Nu mă atinge pe umăr cum a făcut cu ceilalți, ci îmi face semn să îl urmez.
Ies din sală, pe un culoar şi intrăm într-o încăpere mică aflată în partea laterală a scenei. Aici ne aşteaptă un alt bărbat îmbrăcat în acelaşi gen de haine, însă de culoare gri. ***Este ras în cap, are trăsături europene, dar ochii îi sunt puțin oblici, ca dovadă a unei descendențe orientale îndepărtate.*** Stă aşezat pe o ladă de lemn.
în mijlocul camerei, pe jos, se află întinse două pânze, nu foarte mari, pline de simboluri. Recunosc în multitudinea lor însemnele zodiacale. Sunt înscrise într-un cerc, iar acest cerc se află într-o hexagramă. Bărbatul cu descendență orientală îmi face semn să mă aşez în mijlocul cercului. Pe cealaltă pânză în mijlocul unui alt cerc se aşază bărbatul cu păr negru.
încerc să înjgheb un dialog cu el. îi vorbesc în franceză, scoțând toate prepozițiile, în speranța că simplificând limba, mă va înțelege.
- Julie trimis la tine. Eu sănătos.
Se uită la mine ca şi când aş veni de pe altă lume. închide ochii şi inspiră adânc. Recunosc că este un scenariu bine pus la punct, orice muritor ar fi impresionat. Chelul îmi face semn să închid ochii.
Ştiu, din psihologie, că dacă nu vezi, te lipseşti de stimuli şi poți avea tot felul de trăiri, deoarece creierul trebuie să lucreze într-o formulă nouă, necunoscută. Eu oricum sunt un vizual, mă bazez pe ceea ce văd, îmi place analiza, pot scoate informații din detalii care altora le scapă. închid totuşi ochii, dacă am ajuns până aici, de ce nu! Nu uit totuşi să îmi scot ceasul la vedere.

Simt cum o căldură plăcută îmi invadează trupul. Umerii mei sunt grei. încerc să deschid ochii însă îmi este prea lehe. Mă las dus de această moleşeală. Timpul parcă s-a oprit în loc. Deşi nu văd, simt că sunt învăluit în ceață. Este o ceață albă cu reflexe aurii, arată ca şi cum raze stinghere de soare s-ar reflecta ici colo. Mă simt uşor, nu îmi mai este frică, parcă plutesc. Nu ştiu cât stau aşa, însă aud cum bărbatul inspiră adânc. Deschid ochii şi mă uit la el. Mă priveşte cu dragoste, aşa cum numai mama o făcea. Şi Julie.
- Eu problemă? încerc o altă cale de comunicare.
- Dacă aveți o altă limbă care vă este mult mai familiară decât franceza, o putem folosi pe aceea, îmi spuse el, într-o franceză literară, clară şi fără cusur.
- Nu, mulțumesc. Franceza este limba mea maternă, răspund eu râzând. Mă numesc Paul Berg şi am fost trimis la dumneavoastră de Julie.

- Numele meu este Cristofor.
Nu ştiu de ce, dar am început să capăt încredere în el! Poate că m-am tâmpit şi eu.
- Ştiţi, eu sunt bolnav, aş dori să ştiu dacă aveţi vreo posibilitate să îmi stagnaţi boala. Poate ştiţi vreun ceai sau preparat care să mă ajute. Nu vreau să mor repede. Din ochi încep să îmi curgă lacrimi. Mă simt atât de penibil! Stau pe jos, îmbrăcat în Armani, şi plâng ca un prost în faţa unui necunoscut ce se pretinde a fi guru.
- De ce? mă întreabă el.
- De ce. ce?
- De ce nu vrei să mori repede?
- Pentru că mai am atâtea lucruri de făcut! -Ce?
- Am de făcut investiţii, de vândut acţiuni, de câştigat bani.
- Aha, deci după ce le rezolvi poţi muri liniştit? Păi, în aceste condiţii te pot ajuta. O să îţi dau ceva ceaiuri, ceva tincturi, ca să poţi să fii pe picioare până când termini, ca apoi să pleci liniştit.
Nu este de ajuns că mă simt ca un idiot, îi mai văd şi zâmbetul din colţul gurii. îmi vine să intru în pământ de ruşine. Totuşi nu mă simt atât de stânjenit pe cât ar fi trebuit. De vină trebuie să fie privirea lui caldă, pe care o simt plăcută, familială, ca şi când ne-am fi cunoscut de-o veşnicie.
Mă gândesc că are dreptate, să mai trăiesc pentru ce? Ca să umplu buzunarele clienţilor mei? Ca să am mai mulţi bani când voi fi în pământ? Pe mine nu are cine mă moşteni! Sunt eu cu mine însumi.
- Să ştiţi că aveţi dreptate, nu am nimic de pierdut aşa că pot să mor. Nu contează dacă mai trăiesc un an sau doi, rezultatul este acelaşi, însă mie îmi este frică să mor! Eu vreau să mai stau aici în această lume pe care o cunosc, în care trăiesc şi pe care o percep cu simţurile mele. Nu vreau să mă duc la un ipotetic Dumnezeu, care nu are altceva mai bun de făcut decât să mă ia pe mine la el, ca şi când i-aş fi de folos. Sunt convins că o face din invidie, din răzbunare. Mă urăşte că am reuşit să mă descurc fără el, fără nici un pic de ajutor. E supărat că deşi mi-a luat tot, am reuşit să-1 înving să-i demonstrez că pot avea orice, că pot clădi cu mâinile mele un imperiu din nimic.
Cristofor începe să râdă. Râde atât de tare şi cu atâta poftă încât îi dau lacrimile.
- Bine, şi de la mine ce vrei? întrebă el
- Vreau să trăiesc! Să mor când vreau eu! Să mă vindec! Asta vreau, să îi demonstrez că îmi pot hotărî singur soarta, ţip eu din răsputeri.
Mă priveşte îndelung.
- Lasă-mă puţin singur, zise el.
Ies pe hol şi o găsesc pe Emilia aşteptându-mă. Nu mă întreabă nimic, însă simt că este curioasă. îi spun că trebuie să aşteptăm. După un sfert de oră apare Cristofor. Este puţin palid şi mi se pare cam trist.

- Providența Divină a spus că trebuie să te ajut. O voi face deşi nu sunt convins că este bine. Dacă vrei să te vindeci va trebui să stai şase luni la mine, să ai contact cu cei din exterior doar prin intermediul scrisorilor şi va trebui să te supui regulilor mele. Nu ai voie să aduci cu tine telefoane, laptop-uri sau orice fel de aparatură electronică. De asemenea nu ai voie săpunuri, detergenți sau parfumuri.
în rest îți poți lua orice, cărți, îmbrăcăminte etc. Ai o lună la dispoziție ca să te hotărăşti. Dacă vrei, vino aici în prima marți din luna următoare şi te voi lua cu mine. Dacă nu vii, înseamnă că nu vrei. Ai o singură posibilitate, după care portalul se va închide.
- O să mă gândesc. Cât mă costă?
- Eu nu iau bani, dar Ia un moment dat voi dori ceva de la tine.
- O să trăiesc? îmi garantați?
- Dacă Providența Divină a hotărât aşa, înseamnă că o să trăieşti.
- O să mă gândesc, răspund eu şi simt cum inima îmi tresare.
Cristofor îşi uni palmele în dreptul pieptului şi se aplecă înainte într-o formă de salut, după care se întoarse şi plecă.

Nu mai ştiu cum am ajuns înapoi la Paris. Nu mai țin minte zborul. Nu ştiu nici dacă mi-am luat rămas bun de la Emilia. în urechi îmi răsuna doar că o să trăiesc. Deci există o şansă! Omul acela, mi-a dat o speranță. Dar dacă este o minciună? Dacă vrea să mă sechestreze, să mă țină acolo căci ştie că voi muri şi apoi să mă deposedeze de avere? Dar dacă a spus adevărul? Dacă ştie el ceva preparate magice, poțiuni fermecate? Dacă chiar am o şansă şi o ratez?
De când am venit mă văd zilnic cu Julie. Simt că o iubesc. De fapt este singura femeie pe care am iubit-o şi nu cred că iubirea se uită. Este ceva etern. Astăzi a zis că ne vedem la 7. Mă uit la ceas. Trebuie să sosească. Aud târâitul interfonului. Mă reped şi apăs butonul. în câteva clipe Julie îşi face apariția. Este îmbrăcată într-un taior elegant de mătase albastră, cu o etolă de vulpe neagră. Este superbă. Intră şi se aşază pe canapea.
- Ei te-ai hotărât? Mai continuăm şi astăzi discuțiile? Evit să îi spun că m-am hotărât. îmi place să mă contrazic cu ea. Este frumoasă când se înfurie.
- Nu ştiu ce să zic, înclin să mă duc, însă mi-e frică să nu pierd şase luni din tratamentul clasic şi să îmi grăbesc sfârşitul.
- Dar tratamentul clasic îți prelungeşte doar agonia, pe când aici ai şansa să te vindeci! explodă ea.
Mai ai doar trei zile să te hotărăşti, apoi este definitiv. Trebuie să faci rezervare la avion, să îți pui lucrurile în ordine, să anunți avocatul. Sunt atâtea de făcut şi atât de puțin timp.
- Mda, îngân eu.
- Te rog Paul, fă-o pentru mine! Te implor!

Văd cum ochii i se umezesc. îmi vine ideea să marşez.
- O fac, dacă îmi promiți că la întoarcere te căsătoreşti cu mine!
O văd cum rămâne mută de uimire. încearcă să articuleze ceva, dar nu reuşeşte decât o bolboroseală.
- Să înțeleg că a fost un da?
- Este o cerere în căsătorie?
- Da. Dacă îmi promiți că la întoarcere te căsătoreşti cu mine, indiferent dacă sunt sănătos sau nu, am să o fac!
O văd cum se frământă.
- Bine Paul, am să o fac. Când te întorci ne vom căsători! îmi vine să urlu de fericire. îmi vine să o sărut, să o iau în brațe şi să facem dragoste. Simt cum sângele îmi clocoteşte în vine.
De fapt de când a intrat din nou în viața mea îmi doresc să fac dragoste cu ea. Sunt la fel de bărbat ca înainte însă rațiunea mă îndeamnă să fiu cumpătat. Mă ridic din fotoliu şi mă îndrept către birou. Deschid sertarul, scot biletul de avion şi i-1 flutur. Julie râde şi mă sărută.
- Tot escroc sentimental ai rămas.
O sărut şi eu. Cu patimă. îmi vine să smulg hainele de pe ea. O simt că se lasă dusă de val. încă nu pot să îmi explic cum de nu îi este silă de mine? Cum de nu-i este frică? Mă opresc la timp. Julie rămâne lipită de mine.
-Te doresc atât de tare! îmi şopti ea. Nu ai prezervative?
Simt cum mi se ridică părul de pe ceafă.
- Eşti inconştientă? Trebuie să aşteptăm până mă întorc.
- De ce vrei să ne căsătorim şi apoi să facem dragoste? întrebă ea. Am înțeles, vrei să rămâi virgin până la nuntă!
- Eşti nebună! Am SIDA. Poți să te infectezi. Se pot întâmpla accidente. în nici un caz, răbufnesc eu îndepărtându-mă de ea.
- Mda, poate ai dreptate. Aşteptarea o să fie mai dulce. Dar să ştii că până pleci o să stau la tine. O să mâncăm, o să ne plimbăm şi o să dormim împreună. într-un cuvânt o să stau pe capul tău, să fiu sigură că nu te răzgândeşti.
Nici nu ştiu când au trecut cele trei zile. Am simțit că trăiesc, că sunt fericit. Văzând-o îmbrăcată în tricourile mele, foindu-se prin casă, râzând, aruncând cu perne în mine, m-a făcut sa devin mai optimist, să capăt încredere.
Stau în dreptul uşii, gata de plecare, ținând în mână sulul de carton în care se află rulată cealaltă mare iubire a mea. Danaide. Doar nu era să plec şi să o las singură! Măcar pe ea să o iau cu mine. Julie face inventarul lucrurilor, învârtindu-se de colo-colo.
- Ai luat biletul, paşaportul?
- Da, răspund eu amuzat.

- Valiza e gata, tabloul îl avem, să punem alarma şi să coborâm la taxi, zise Julie şi deschise uşa.

Sunt iarăşi singur în avion. Rectific: sunt în avion, dar nu sunt singur. Sunt cu Danaide. Țin sulul strâns între peretele avionului şi piciorul meu. Vreau să o simt aproape, închid ochii şi o văd. Urmăresc cu privirea minții, curbura şoldurilor; valurile învolburate ale mării se sparg de stânci, încântându-mi imaginația cu zgomotul lor. Aud râsul Juliei în depărtare. O văd cum îmi face cu mâna. Imaginea ei se suprapune peste cea a Danaidei. Mă sperii şi deschid ochii. Ce să fie asta?
într-un târziu aterizez pe aeroport. Am un ***deja-vu.*** Aceeaşi Emilia, aceeaşi maşină, iar aceeaşi cameră, aceeaşi cafea rece, aceeaşi notiță în care sunt anunțat că vine să mă ia la două. Parcă şi cuvintele folosite în bilet sunt la fel. Poate că este chiar acelaşi bilet.
Simt'cum teama îmi inundă sufletul. Dacă greşesc? Dacă hotărârea pe care am luat-o este eronată? Dacă am să mor în şase luni? Pentru un muribund o jumătate de an înseamnă o eternitate.
încep să tremur. Aud uşa de la intrare deschizându-se. Este Emilia care mă strigă spunându-mi că trebuie să ne grăbim.
Ajung în aceeaşi sală de cinema. Mă aşez intenționat în primul rând, ca să mă vadă, să nu existe nici o îndoială. Poate că nici nu mă mai ține minte. Asta ar fi chiar culmea! Dar nu cred, excrocii au o memorie excepțională. Mă ştiu pe mine.
Rămân iarăşi ultimul. De această dată şi fără Emilia, care a ieşit să fumeze o țigară. în întreaga încăpere sunt doar eu; o singură persoană, cu un sul de carton în mână. Mă simt penibil. Ca şi cum aş sta singur într-o gară dezafectată în aşteptarea unui tren imaginar. în sală îşi face apariția chelul, care îmi face semn cu mâna să îl urmez. Ies deja pe cunoscutul coridor. însă de data aceasta nu intrăm în camera alăturată, ci ne îndreptăm către o uşă. în capătul holului dau cu ochii de Emilia care îmi cară geamantanul.
Ieşim pe uşă şi ajungem într-o curte interioară în care se află parcat un Range Rover. Chelul pune geamantanul în portbagaj, îmi face semn să mă urc şi se aşază la volan. Emilia îmi face cu mâna. îi răspund la fel, după care maşina se pune în mişcare.
Mă întreb unde o fi Cristofor. Poate vine cu altă maşină? îl întreb pe chel, însă acesta îmi face semn să tac. Cam nepoliticos, dat fiind că sunt musafir ar fi putut măcar să îmi dea de înteles că nu vorbeşte limba, mă hotărăsc însă să tac şi să admir peisajul.
Nu ştiu de ce mi se închid ochii de somn. încerc să mă concentrez la drum, dar pleoapele mele refuză să rămână deschise. Ațipesc pentru o clipă, sau cel puțin aşa mi se pare. La un moment dat, simt cum maşina se zdruncină ca şi cum ar merge pe un drum cu pietre, iar această senzație mă trezeşte.

Ne aflăm pe un drum pietruit, care urcă. în dreapta şi în stânga maşinii se află o pădure superbă de conifere. Mă uit la ceas. Este ora 5 dimineața. Cred că am mers cam cinci ore, dat fiind că am părăsit Bucureştiul pe la douăsprezece.
Mă uit la chel. Acesta conduce liniştit. Mă foiesc în scaun şi încerc să-i surprind privirea în oglinda retrovizoare, însă el nici nu mă bagă în seamă. Mă hotărăsc să deschid geamul. Aerul rece şi curat năvăleşte în interiorul maşinii, umplându-mi plămânii.
Oare câți ani au trecut de când nu am mai fost într-o pădure? 10-20? De ce este viața asta atât de ciudată? Oare unde au dispărut amintirile copilăriei mele? încerc să mă gândesc la excursiile pe care le-am făcut împreună cu părinții mei. îmi vine în cap doar scena în care mi-am luxat glezna. Nu, oricât de mult mi-aş scormoni memoria, nu reuşesc să găsesc acele clipe. Simt fizic că ele există însă ceva le blochează. Este ca şi cum mi-ar fi frică să le conştientizez, ca şi cum retrăirea lor m-ar sili să mă umplu de beatitudine, iar mie îmi este frică de fericire, căci fericirea nu face altceva decât să te facă să laşi garda jos, să fii mai înțelegător, să întorci şi celălalt obraz, aşa cum scrie în Biblie, iar eu, ipotetic vorbind, îl omor pe cel ce mă atinge.
Virajul spre dreapta al maşinii mă face să ies din reverie. Urcăm pe un drum şi mai abrupt. După cinci minute de mers întâlnim un gard înalt, din piatră de râu. Mergem încă vreo două minute de-a lungul lui şi ne oprim în dreptul unei porți masive din lemn. Seamănă cu o poartă de castel medieval.
Bărbatul chel se dă jos şi deschide poarta. în fața noastră, apare un drum de piatră cubică, străjuit de-o parte şi de alta de arbori imenşi. Este atâta linişte şi pace, încât şi propriile mele gânduri mă deranjează.
Intrăm. Cam la două minute, după o curbă, răsare în toată splendoarea sa o construcție impresionantă. Este de fapt un fel de castel din piatră gri-cenuşie, care aduce mult cu o catedrală. Recunosc ogiva, sau bolta în arc frânt, a ferestrelor imense, caracteristică stilului gotic. De-a lungul geamurilor frontale, a căror vitralii scânteiază în lumina dimineții, stau înşirate şapte statui în mărime naturală. Sunt de fapt un fel de statui-coloane, reprezentând siluete de bărbați sau poate sfinți, cu aspect imobil, cu trupuri fără şolduri şi umeri, a căror fețe şi veşminte austere te fac să simți un fior pe şira spinării. în părțile laterale ale clădirii, stau de pază patru turnuri înalte, a căror vârfuri ascuțite par a înțepa cerul. Atât apuc să văd, căci chelul opreşte maşina în fața intrării. Este de fapt o monumentală uşă din lemn brun-închis, prinsă într-o multitudine de balamale ascuțite. în mijlocul ei, un bronz imens, reprezentând un cap de leu cu un cerc în gură, tronează, ca şi cum ar veghea la liniştea locatarilor. Deasupra uşii, încastrat în zid, se află un vitraliu magnific, care reprezintă o rozetă, realizată dintr-o multitudine de cercuri concentrice, care la rândul lor formează flori cu petale multicolore.
Mă simt copleşit. Mă gândesc câți bani ți-ar trebui nu pentru a cumpăra aşa ceva, ci pentru a întreține! Oare cât o costa încălzirea? Dar personalul auxiliar? Nu apuc să mă

dezmeticesc, că uşa de la intrare se deschide şi sunt întâmpinat de Cristofor, care se află îmbrăcat în acelaşi gen de haine, însă de culoare neagră.

- Bine ai venit în casa mea. Pofteşte!

Intru timid. înaintea mea se deschide o imensă sală, înaltă cam de douăzeci de metri, a cărei boltă în formă de arc frânt se sprijină pe patru coloane de marmură verde cu irizații aurii, care sunt dispuse în plan pătrat. în mijlocul acesteia stă suspendat un candelabru uriaş din bronz, a cărui multitudine de brațe, formate din diverse animale, susțin tulipele becurilor. Vitralii cu scene mitologice, cu animale fantastice străjuiesc încăperea de jur împrejur. Pe jos, aceeaşi marmură verde ca cea a coloanelor, însă de nuanțe diferite, se îmbină perfect, creând un fel de mozaic. Două scări masive, din lemn, aşezate în stânga şi în dreapta sălii, fac legătura între etaj şi parter, etaj care, din câte văd, se află situat la jumătatea înălțimii salonului de la intrare.

- Yidam te va conduce în camera ta. Eu locuiesc în partea stângă, iar musafirii în partea dreaptă.

Te rog să te faci comod şi apoi să cobori la masă.

în dreapta mea, cu valiza într-o mână şi sulul de carton în cealaltă îşi face apariția chelul. Simt cum îmi îngheață sângele în vene. Dragostea mea... te-am uitat în maşină!

întind mâna tremurând şi apuc tabloul. îl lipesc la piept. Este semn rău! Sigur este semn rău! Eu nu uit niciodată nimic, darămite pe frumoasa mea, dragostea mea... te rog iartă-mă!

Văd privirea tăioasă a lui Cristofor. Citesc în ochii lui că ceva nu îi convine. Sper că nu mi-a văzut disperarea.

- Yidam te întreabă ce vrei să mănânci la micul dejun?

- Rață cu portocale, potârniche în sos de vin şi vreo trei-patru feluri de torturi! încerc eu o glumă spre a destinde atmosfera. Orice, adaug eu râzând, numai să fie însoțit de o cafea tare.

Chelul înclină capul şi o ia în sus pe scările din dreapta.

- Yidam te va conduce în camera ta.

îmi dau seama cu stupoare că pe chel îl cheamă Yidam. Ce nume o fi şi ăsta ? Japonez, vietnamez?

Mă întreb oare de ce nu vorbeşte Yidam direct cu mine? Sau aşa o fi modelul aici? Stăpânul hotăreşte ce trebuie să fiu întrebat şi slujitorul dă din cap afirmativ. îl urmez supus.

Scara dă într-un coridor lung, plin de vitralii multicolore pe o parte şi de tablouri pe cealaltă. Recunosc printre picturi câteva lucrări monumentale din perioada barocă, realizate de mâini măiestre, adevărate capodopere, bogate în detalii şi culori. Văd apoi „Răpirea fiicelor lui Leucip". Trupurile contorsionate ale celor patru personaje, două

femei şi doi bărbați, curbele lor, caii sforțându-se, amoraşii discreți care îi țin de căpăstru... recunosc tuşa marelui Rubens. Bine... dar originalul este la muzeu! încerc să mă uit mai atent. Mă opresc chiar. Umbrele, spaima, neliniştea cailor, vibrația lucrării... este un original! Dar cum este posibil? Rămân mut de uimire.
Yidam deschide o uşă şi îmi face semn să îl urmez. Intrăm într-o cameră mică, ce seamănă mai mult cu o chilie. Are doar un pat, un dulap şi un jilț mic, aşezat în dreptul unei ferestre de dimensiuni reduse. Este de o sărăcie dezarmantă. Singura extravaganță o reprezintă pereții, tapisați cu brocart mov şi cuvertură din catifea de aceeaşi culoare mov cardinal. Pardoseala roasă de vreme, este din piatră alb-gălbuie. Chelul iese şi închide uşa.
Mă pufneşte râsul. Deci de ăsta îmi eşti! Opulență pe naiba! Sau i-o fi frică să nu fur ceva? Mai ştii! De fapt are dreptate, eu nu primesc pe nimeni în casă. Am camere video şi sisteme de alarmă ultimul tip şi cu toate astea nu ştii niciodată.
în partea laterală a dulapului văd o uşă scundă ce dă într-o încăpere minusculă care pare a fi o bare. Are o chiuvetă mică, un duş şi un vas de toaletă. Pereții sunt tot din piatră, iar lumina ce pătrunde în interior vine printr-un geam de două palme situat în stânga uşii. Cred că pe vremuri a fost o debara.
îmi pun lucrurile în dulap, mă spăl, mă schimb şi mă hotărăsc să cobor.
Ies pe uşa camerei gândindu-mă că am uitat să întreb unde este sala de mese, însă nu este nevoie. Yidam îmi face semn cu mâna din capătul holului. Ajungem din nou la parter şi ne îndreptăm către o uşă situată în spatele scării drepte. O deschide şi intrăm într-o bibliotecă imensă înaltă cam de opt metri, ticsită cu cărți de sus până jos.
Sunt mii de volume, toate legate în piele de diverse culori. în mijlocul sălii de vreo sută de metri pătrați, tronează asemeni unor salamandre uriaşe, două fotolii şi o canapea, din piele verde smarald, de dimensiuni impresionante. Pardoseala este acoperită cu aceeaşi marmură verde.
Cred că omul ăsta este dependent de culoarea verde, încerc să desluşesc câteva nume de pe cotoare: Hermes Trismegistus, Albertus Magnus, Geber. Cred despre mine Că sunt un om cult, însă nu am auzit de aceşti scriitori. Poate că o să îi pot citi cât stau aici.
- Te rog să pofteşti la masă, aud în spatele meu vocea lui Cristofor. De altfel astăzi poți mânca cât pofteşti, de mâine te trec la regim. Dar o să discutăm programul după micul dejun.
îl urmez în sala din stânga scării, care se dovedeşte a fi o sală de mese superbă, cu pardoseala din aceeaşi marmură verde. în centrul acesteia, acoperită cu o pânză din brocart alb, brodat cu fir auriu, a cărei falduri lejere realizează un joc de umbre şi lumini, se află o masă de douăsprezece persoane. Capetele şi labele de leu ce se regăsesc în sculptura bogată a mesei şi a scaunelor mă duc cu gândul la stilul florentin. Două

sfeşnice cu câte cinci braţe, realizate din franjuri de cristal, asemănătoare cu candelabrul din tavan, stau semeţe pe masă.
Mă uit în sus şi rămân mut de uimire. Tavanul este decorat cu o magnifică frescă cu personaje fantastice, de influenţă păgână, însă este pictat în manieră renascentistă. Această frescă continuă până aproape de jumătatea peretelui unde se termină în cascade de arabescuri pline de culoare şi detalii. Partea de jos a peretelui este placată cu aceeaşi marmură, însă de un verde greu, ciudat.
- Ce marmură superbă. Nu am mai văzut aşa culoare. De unde provine? întreb eu.
- Din China.
Habar nu aveam că în China există o aşa culoare. Trebuie să reţin acest lucru. Ar fi un bun pont pentru clienţii mei.
Cristofor se aşază în capul mesei, iar eu în dreapta lui, de fapt sunt obligat să aleg acel loc, deoarece acolo este aşezat tacâmul. Curios, eu am tacâmuri din argint şi farfurii de porţelan, iar gazda mea nu are nimic.
Pe uşă, împingând un gheridon plin cu platouri acoperite, îşi face apariţia Yidam. Ajunge în dreptul meu şi începe să îmi aşeze în faţă două platouri cu ceea ce deduc a fi raţă cu portocale şi potârniche cu sos de vin, iar în lateral stânga îmi pune patru torturi superbe pe care le-ar fi invidiat şi cel mai desăvârşit patiser.
- Yidam te întreabă dacă cafeaua o vrei acum sau după ce mănânci?
- După, îngân eu.
Aceştia cred că îşi bat joc de mine! Cine dracu, cred ei, că mănâncă aşa ceva la micul dejun?
- Nu te satisface comanda? întreabă Cristofor zâmbind.
– Ba da, este perfect, însă am glumit! Nu mi-am închipuit că nu o să fiu înţeles. Mă simt chiar prost.
– Yidam nu cunoaşte subînţelesul frazelor şi de aceea el face întocmai. Nu este obişnuit cu fineţurile limbii. Dacă vrei totuşi altceva?
– Nu, mi-e şi aşa ruşine! Eu de obicei mănânc croissant cu unt şi cafea.
Yidam înclină capul şi iese pe uşă, revenind în mai puţin de un minut cu o tavă pe care se găseşte un croissant aburind şi o farfurie mică cu unt.
încep să mă simt în zona crepusculară! Le aşază în dreapta mea şi apoi se îndreaptă spre gheridon, de unde ia un bol din ceramică, plin cu un fel de terci şi o lingură de lemn, pe care le aşază în faţa lui Cristofor, după care se retrage în spatele meu.
Mă jenez să mă uit prea insistent la castronul vecinului, însă figura mea uimită îl face pe acesta să spună:
- Eu ţin un fel de regim. Te rog nu te jena, mănâncă după pofta inimii.

îmi mănânc croissantul, însă nu mă pot abține şi gust şi din rața cu portocale. Complexitatea aromelor îmi explodează în gură, care lovindu-se de bolta mea palatină, mă fac să cred că am ajuns în Rai.

Mă rog, aşa este expresia, căci după cum spuneam, nimeni nu poate spune dacă măcar există Raiul.

– Complimente bucătarului! Este gustul desăvârşirii!

– Lui Yidam trebuie să îi mulțumeşti. El a gătit!

Mă întorc către acesta, îi mulțumesc, căutând cuvinte elaborate, însă acesta îmi răspunde doar printr-o înclinare a capului.

Strajnic servitor. Oare o avea ceva rude? Poate angajez şi eu unul din familie ca majordom. Ar fi ideal să îşi facă treaba şi să nu vorbească.

După micul dejun Cristofor îmi propune să ne plimbăm prin grădină pentru a discuta programul meu. Ieşim pe terasa din spatele casei printr-o uşă imensă, situată în capătul sălii de mese.

în fața mea se întinde cea mai grandioasă privelişte pe care am văzut-o vreodată. Este o pajişte uriaşă, perfect plată, de un verde strălucitor, străjuită de jur împrejur de arbori înalți, viguroşi, ce stau aliniați asemeni unor paznici, sub forma unui dreptunghi perfect. în imediata apropiere a scărilor de marmură albă ce duc dinspre terasă în jos se află o fântână rotundă, din piatră, în mijlocul căreia stau aşezați spate în spate, trei pitici hidoşi din a căror gură deschisă țâşneşte apă. în jurul acesteia se află amplasate la distanță egală, trei bănci înguste, din piatră gălbuie, pe a căror spătar se odihnesc câteva păsări de mici dimensiuni. Aerul tare şi liniştea perfectă mă fac să mă simt bine, umplându-mi sufletul cu un sentiment pe care nu ştiu cum să îl definesc.

Aşezați pe una din bănci aflu că programul care începe de mâine, durează timp de patru săptămâni şi constă într-un soi de post, meditație şi uşoare exerciții fizice, iar după aceea, în funcție de ce rezultate avem, vom continua cu ce vâ fi necesar. încerc să aflu mai multe de la el, însă nu reuşesc.

Cristofor se scuză spunând că are treabă şi că ne vom revedea abia mâine dimineață. Mai aflu că Yidam îmi stă la dispoziție şi că pot face tot ceea ce doresc. îi mulțumesc şi decid că astăzi mă voi odihni, mă voi plimba, voi dormi, voi citi, într-un cuvânt voi profita de această neaşteptată vacanță pentru a mă relaxa.

Nici nu ştiu când a trecut ziua. Ştiu numai că a doua zi am deschis ochii simțindu-mă atât de împăcat cu mine şi bine dispus, cum nu mai fusesem de câțiva ani buni încoace. Am dormit excelent şi mă simt plin de viață. Să fie de vină oare uleiul aromat ce îl primisem în loc de săpun sau liniştea locului îşi spusese cuvântul?

După micul dejun, care a constat în acelaşi bol de terci pentru Cristofor şi ceai de plante neîndulcit, împreună cu o farfurie plină de mere, pere, struguri, gutui şi kiwi, tăiate mărunt, pentru mine, mă trezesc dus în mijlocul pajiştii ; unde, sub atenta

îndrumare a lui Cristofor, fac câteva exerciții uşoare, ca de încălzire, constând în întinderi, aplecări şi genoflexiuni.

Prânzul compus dintr-unfel de supă de legume şi spanac cu salată verde a mai fost cât de cât digerabil, însă la cină mă trezesc în faţă cu un castron plin cu orez şi grâu, fierte pe jumătate, cu un gust atât de oribil încât mă văd silit să las furculița jos după primele două îmbucături.

Mă întreb unde o fi dispărut talentul culinar al chelului. Sau poate că a gătit altcineva? Dar cine? Nu am văzut picior de muritor în afară de cei doi.

A doua zi, acelaşi scenariu, numai că la prânz primesc broccoli. Mănânc în silă, chinuindu-mă să depăşesc senzația de foame.

în a treia zi însă, nu reuşesc să mai înghit nici măcar prânzul. Mâncarea îmi pare din ce în ce mai fadă şi mai scârboasă. Cred că ăştia vor să mă ucidă prin infometare! Numai la imaginea mentală a orezului fiert, simt cum stomacul meu se revoltă. îmi doresc din suflet o friptură în sânge cu cartofi copți sau măcar o porție de file de somon sau un sufleu. Simt că mi se umple gura de apă. Scap eu de aici!

Sunt în a şaptea zi de chin. Nu îmi vine să mă dau jos din pat. în viața mea nu am dormit mai prost. Toată noaptea am visat ceva, însă nu mai țin minte ce. Ştiu doar că nu mi-a plăcut, iar dovada era sudoarea rece şi urât mirositoare care mă acoperea.

Gândul la aceiaşi monotonie zilnică mă face să devin apatic. Simt că am slăbit, îmi dau seama după haine. Din păcate în hardughia asta de casă nu am văzut nici o oglindă şi deci nu ştiu cum arăt. Exercițiile fizice, deşi sunt de nivelul unui copil de grădiniță mi se par din ce în ce mai anevoioase. Nu mai am vlagă şi nici chef să fac ceva. Barba mi-a crescut şi nici nu am cum să o dau jos, dat fiind că nu posed oglindă şi nici spumă de ras.

Mă simt mizerabil, neîngrijit. Sunt atât de irascibil încât am ajuns să nu mai suport prezența chelului. Mă enervează şi Cristofor cu aerul lui de imfatuat şi lipsa sa de comunicare, ca şi cum vezi Doamne, el este superior şi nu se coboară într-atât încât să stea de vorbă cu orice pigmeu!

Sunt prins într-o capcană! Mă năpădeşte o senzație de panică. Sunt singur, nimeni nu mă iubeşte, toți mă tolerează, dar nimeni nu ține cu adevărat la mine.

Mă hotărăsc să îmi scot iubita din dulap. O scot din sul şi o întind cu grijă pe pat. Iubita mea... îi mângâi uşor cu buricele degetelor curbura şoldurilor. închid ochii şi îmi imaginez cum părul ei mătăsos, biciuit de vânt îmi atinge fața. Pierd noțiunea timpului, chiar ațipesc, când scârțâitul uşii mă trezeşte. Ridic capul puțin, însă suficient pentru a vedea silueta lui Cristofor ce se distinge în prag. Mă trântesc la loc.

- Mi-am făcut griji că nu ai coborât la micul dejun.

De ce dracu să cobor? Ca să mă ignori? Să te simți bine? Să râzi pe înfundate şi tu şi chelul tău idiot?

- Nu m-am simțit în stare! risc eu un răspuns semi-amabil. Şi nici nu am chef!
Mă uit în ochii lui şi văd cum privirea îi coboară pe Danaide. Văd o umbră întunecându-le strălucirea. Să fie gelozie?
- Ce lucrare interesantă! zise el apropiindu-se.
încerc să o acopăr cu brațul. Nu vreau să o murdărească cu privirea.
– Dacă vrei Yidam ți-o poate pune pe şasiu, pentru a nu se deteriora. Fiind pe perete, vei putea să o admiri în voie. Este foarte priceput. De altfel el întreține toate lucrările mele, zise el uitându-se în ochii mei.
– Mda, îngân eu grăbit, încercând să caut argumente pentru a mă eschiva. Nu îmi vine nimic în minte şi de aceea adaug:
– Este o idee.
– Te aştept la masă, zise Cristofor şi ieşi în grabă.
îmi strâng iubita şi o bag la loc în dulap. Ce urât sună! Să îți bagi iubita în dulap! Da, dar este singurul loc care îmi conferă un minim de intimitate. Acolo sunt doar lucrurile mele şi deci nu are nimeni ce căuta.
Cobor în sala de mese şi mă aşez la masă fără prea multă tragere de inimă.
Intră chelul cu gheridonul. Simt că îmi vine să vomit. Mă uit la Cristofor şi simt nevoia să îi trag un pumn în față. Cât de idiot trebuie să fi fost atunci când am acceptat să vin aici! Cred că a fost la înțelegere cu Julie. Poate fac amândoi parte dintr-o sectă şi s-au hotărât să mă omoare.

Primesc aceeaşi mâncare scârboasă, care constă în fructe tăiate, însă refuz; cu greu, abia reuşesc să iau o gură de ceai. Mă cuprinde un tremur ciudat şi mă ridic de la masă.
- Mă duc în cameră. Nu vreau să fiu deranjat, spun eu pe un ton răstit. Măcar să mor în linişte, fără să vă văd. adaug eu în şoaptă, mai mult pentru mine.
Mă trântesc pe pat şi plâng. Simt cum o ură imensă îmi umple sufletul. Vă urăsc pe toți, pe Dumnezeu, pe voi oamenii; urăsc chiar şi planeta aceasta de doi bani, pe care ne petrecem sejurul vieții. Aş vrea să muriți cu toții şi să rămân doar eu! Cum ar fi Doamne dacă tu ai muri şi eu aş rămâne? Ți-ar plăcea? Să văd atunci ce ai mai face, cum te-ai mai distra ştiind că tu stai cu sabia lui Damocles deasupra capului, iar eu sunt cel care hotărăsc când o să cadă.
Privirea îmi cade pe peretele din dreapta patului şi simt instant, cum mă inundă o sudoare rece. Danaide, frumoasa mea se află aşezată acolo într-o ramă impozantă, foarte asemănătoare cu cea de acasă.
Să vă ia dracu! Mi-ați pângărit iubirea' Ați atins-o! Ați violat-o!
Sar din pat şi dau jos tabloul. Mă uit cum este prinsă în şasiu. Caut cusururi, însă nu găsesc. Este pusă perfect, nu am ce zice! O agăț la loc, dau să mă aşez pe pat ca să o privesc, când uşa camerei se deschide şi îşi face apariția Cristofor.

- Sper că eşti mulţumit! în caz că nu, Yidam îţi stă la dispoziţie pentru a rectifica orice crezi de cuviinţă.

Dau a lehamite din mână şi mă trântesc la loc pe pat. Sper să înţeleagă că nu am chef de discuţii.

Cristofor se îndreaptă către tablou, se opreşte în faţa lui şi descrie cu mâna ceva ce seamănă cu un arc de cerc. îl mai priveşte odată şi iese îngândurat din cameră.

Ce dracu a mai fost şi asta? Nu vreau să îmi imaginez nimic şi de aceea mă hotărăsc să mă culc. Poate aşa voi uita de propria-mi nefericire.

Astăzi se împlinesc patru săptămâni de când am început acest supliciu. Noroc că mi-a venit ideea să trag cu creionul, pe o foaie de hârtie câte o linie pentru fiecare zi petrecută aici, căci altfel aş fi pierdut noţiunea timpului. Am douăzeci şi opt de linii, deci mă aflu în seara ultimei zile de chin. Oare? Cine ştie ce îmi mai rezervă călăii mei!

De vreo săptămână am început să mă simt mai bine. M-am hotărât să nu mai refuz mâncarea. O îngurgitez cu forţa, însă nu mă mai face să vomit.

De fapt cred că nici stomacul meu nu mai poate voma. Trei săptămâni am scos din mine pe toate părţile, tot ce se putea scoate. Ajunsesem că de-abia mă târâm de la baie până în pat şi invers. Până şi torţionarilor mei li s-a făcut milă şi au hotărât să îmi aducă mâncarea la pat.

Nu ştiu când adorm, însă mă trezesc scăldat în razele unui soare destul de puternic pentru un sfârşit de aprilie. Mă simt mai bine, parcă mai plin de speranţă. Sau poate este doar o părere? Decid să fac un duş şi să cobor.

în sala de masă, Cristofor, deloc surprins de apariţia mea, mă întâmpină zâmbitor. îngân ceva ce se vroia a fi un bună dimineaţa şi mă trântesc în scaun.

Parcă te văd mai bine dispus astăzi, aud din gura lui şi mă întreb cât tupeu îi trebuie unui om pentru a se comporta aşa.

– Da, am dormit ceva mai bine, răspund eu fără prea mare tragere de inimă, gândindu-mă că acum va trebui să fac şi conversaţie, însă situaţia este salvată de apariţia lui Yidam, care intră ca de obicei împingând gheridonul.

îmi aşază în faţă o cană cu ceai de culoare galbenă şi o farfurie cu două tartine din pâine neagră unse cu miere.

Mă reped şi muşc dintr-o felie. Gustul aromat îmi învăluie simţurile. în timp ce înghit bucăţica simt cum tot corpul îmi este străbătut de un curent plăcut. Miere, nectarul zeilor, gustul divin al nemuririi, nici nu ştiam că poţi fi atât de bună! Mănânc şi restul. în viaţa mea nu m-am simţit mai bine. Este ca şi cum între miere şi coipul meu ar exista o legătură tainică, pe care abia acum am conştientizat-o. O simt cum îmi intră în sânge, cum îmi unge încheieturile, o simt ca şi cum ar fi elixirul fermecat, balsamul veşniciei,

care odată cu ingerarea lui mă face să întineresc. Fața mi se destinde. Cred că sunt fericit! Parcă nici Cristofor nu mai este atât de antipatic.

– Ce program avem astăzi? întreb eu, în speranța că voi reuşi să aflu ce mă mai aşteaptă.

– Dacă ai terminat masa vom merge la mine în laborator şi vom sta de vorbă. De altfel, dacă vrei, ceaiul îl poți bea acolo.

încuviințez bucuros şi mă ridic. Cristofor iese şi o ia în sus, pe scările din partea stângă. Ajungem într-un coridor aproape identic cu cel din dreapta casei, cu singura deosebire că aici nu se află nici un obiect de artă ci numai aceleaşi impresionante vitralii cu scene mitologice şi animale fantastice.

Intrăm pe uşa din capătul culoarului şi dăm într-un alt holişor mic şi întunecos. în fața noastră se află o uşă masivă din lemn negru, în mijlocul căreia se găseşte cap hidos de gorgonă ce ține ochii închişi. De jur împrejurul ei, simbolurile zodiacale şi sistemul solar, adaugă un plus de originalitate. Nu apuc să văd ce se află în partea laterală a acestora, deoarece Cristofor deschide uşa apăsând capul.

Simt cum un curent rece îmi trece pe şira spinării, căci odată cu deschiderea uşii, gorgona a deschis ochii, însă îmi dau seama aproape imediat că a fost doar o senzație de moment, deoarece realizez că totul este acționat de un mecanism dibaci.

Intrăm într-o încăpere mare, luminoasă, de aproximativ o sută de metri pătrați. Pardoseala este din aceeaşi piatră ca şi la mine în cameră. De jur împrejur stau rafturi pline cu sticle şi borcane multicolore. Toate au etichete. încerc să citesc. Melilotus Officinalis, Galium Verum, Salix Alba, Artemisia Abrotanum... Doamne, sunt zeci, sute de astfel de recipiente. Oare ce o fi în ele? într-un colț al camerei tronează un imens birou baroc, plin până la refuz cu hârtii şi planşe şi un jilț sculptat cu motive leonine. în dreptul geamului uriaş, văd un telescop cu obiectivul îndreptat în jos şi o copie identică a jilțului de la birou. în mijlocul camerei se află aşezat un fel de cuptor supradimensionat din br6nz, de formă rotundă, a cărui picioare în formă de labă de leu îl fac parcă şi mai impozant. Pe centrul acestui creuzet gigantic, stă, parcă vrând să păzească taina locului, acelaşi cap de leu ca la intrare.

în stânga uşii, o masă mare, din fier, plină cu retorte, spirtiere şi tevi, în lateralul căreia se află un obiect circular acoperit cu o pânză neagră, stă parcă gata pregătită pentru cine ştie ce experimente. Şi ca o încununare a senzației de mistic pe care o creează spațiul, tavanul este pictat sub forma hărții cereşti, cu sute, poate chiar mii de stele.

Nu văd nici o sursă de iluminat. Mă gândesc să întreb, însă nu îndrăznesc deoarece Cristofor trage jilțul din fața ferestrei şi îmi face semn să mă aşez.

Privesc în ansamblu camera. O simt pozitivă, plăcută, oarecum familiară.

Yidam întră şi îmi aduce ceaiul, punându-1 pe colțul biroului supraaglomerat, după care iese.

După câteva minute penibile de tăcere, timp în care Cristofor cercetează anumite hărți, decid că este cazul să încep o oarecare discuție.
- Şi unde ziceați că a-ți dobândit talentul de a trata oamenii?
- Nu ziceam, dar dacă te interesează îți pot spune.
- Aş fi încântat să aflu mai multe despre dumneavoastră. Dacă doriți vă pot vorbi şi eu despre mine.
Poate că este cazul să ne cunoaştem mai bine, zic eu şi simt cum instantaneu mi se pune un nod în gât. Despre ce să îi vorbesc? Ce să îi povestesc, că ştiu să fac bani, că nu am pe nimeni, că am făcut orice pentru a-mi atinge scopurile?
Mă uit la Cristofor, care zâmbeşte larg, uitându-se cumva prin mine.
- Nu cred că am mai vorbit vreunui muritor despre viața mea, însă ținând cont de viitoarele evenimente cred că nu mai are nici o importanță.
Aici el face o pauză, timp în care eu mă gândesc dacă nu cumva viitoarele evenimente se referă la iminenta mea moarte, care mă face să fiu în postura de bun ascultător.
- Provin dintr-o familie de negustori, de condiție medie, continuă el. Mama s-a căsătorit cu tata la indicațiile tatălui ei, care credea despre el însuşi că este alchimist. El a fost cel care a binecuvântat unirea celor doi spunându-le că vor avea un fiu. Aşa am venit eu pe lume, într-o zi frumoasă de iulie. Din păcate mama a murit la naştere, iar bunicul când aveam cinci ani. Am rămas doar cu tatăl meu, care s-a recăsătorit, lucru ce mi-a prins foarte bine. căci am fost lăsat în pace, ei având alte preocupări. Am crescut liber, fără prejudecăți, deşi în perioada aceea lumea era condusă de dogme şi etichetă, sub îndrumarea aparent atentă a unei bătrâne menajere. Nu am dus lipsă de nimic, deoarece venitul familiei era destul de consistent, chiar şi pentru aceea perioadă.
încă de când am început a-mi dezvolta propriul eu, am ştiut că nu sunt la fel ca toți ceilalți din jurul meu. Asta datorită unei voci care îmi suna întotdeauna în minte; ori de câte ori îmi puneam o întrebare sau aveam un dubiu, vocea apărea şi îmi dădea răspunsuri sau îmi spunea ce să fac. în jurul vârstei de doisprezece ani am aflat că, de fapt, mă numesc Cristofor şi că am venit aici, pe acest pământ, la cererea mea, pentru a mă reîncarna.
Aici se opreşte şi inspiră adânc şi scoate un sunet ce aduce mult cu un oftat.
întind mâna si iau cana de ceai. O duc la gură, nu cu intenția de a bea, ci de a-mi masca zâmbetul. Auzi drăcie... reîncarnare. Parcă aş sta de vorbă cu Julie. Şi vocea asta din cap... clar simptom de balamuc!
- Am încercat în repetate rânduri să vorbesc cu cei apropiați mie, continuă el cu acelaşi glas monoton, însă de fiecare dată am fost privit cu milă sau cu teamă, ba mai mult s-a pus problema unui consult de specialitate. Noroc că medicul psihiatru, căruia şi astăzi îi sunt recunoscător, a spus că este doar o fază trecătoare, normală, care apare la anumiți copii ce posedă o imaginație bogată. Acest lucru m-a făcut să mă închid în mine, ba mai

mult să încerc să ignor această voce, însă lucrurile nu s-au oprit aici. Au început să îmi apară comunicări sau mesaje onirice, prin care mi se arătau diverse evenimente sau situații care urmau să apară în viața mea. Este drept că aceste evenimente aveau loc în ziua următoare sau cel târziu a doua zi, deci erau comunicări ale unor evenimente imediate, însă ele aveau loc întotdeauna în formula arătată.
Mă gândesc că am şi eu acest gen de comunicare. Mă scol dimineața ştiind ce indici bursieri vor creşte. Ştiu, simt instinctiv care sunt plasamentele avantajoase, când să vând şi când să cumpăr, dar asta nu mă face să tratez oamenii, başca să le mai dau şi speranțe! Mă uit în ochii lui încercând să îi spun aceste lucruri, însă mi-o ia înainte:
- După lungi frecuşuri, în care eu încercam să ignor vocea, iar vocea încerca în fel şi chip să ia legătura cu mine, cred că în jurul vârstei de cinsprezece ani, m-am hotărât să o las să vorbească.
Astfel am reuşit să aflu că cel care îmi vorbea îmi era prieten. Mi-a spus numele lui, însă m-a rugat să nu îi spun pe nume, şi de aceea l-am numit Prieten. în acest mod a început o colaborare destulde fructoasă între mine şi el spun el, deoarece eu aşa l-am perceput, ca fiind de sex masculin - colaborare din care eu am avut foarte mult de câştigat. Datorită lui am înțeles universul, naşterea, moartea, ce înseamnă un mod de viață sănătos şi multe alte lucruri care mie mi-au fost de un real folos, atât în dezvoltarea mea ulterioară ca individ, cât şi ca evoluție spirituală. El a fost cel care mi-a vorbit pentru prima oară de reîncarnare.
Am încercat să aflu ce înseamnă reîncarnare, însă nu am găsit în casă decât o serie de fascicule ale unei vechi reviste de spiritism, din care nu am reuşit să deduc nimic, ba mai mult am început să mă tem şi să mă întreb dacă nu cumva sunt sub influența unui spirit malefic, din tagma celor amintiți de biserică.
Tot căutând explicații pământene asupra acestei legături am ajuns să studiez medicina şi psihiatria, profesie care mi-a deschis noi orizonturi şi cu ajutorul căreia am aprofundat - bineînțeles după ce am trecut asemeni doctorilor prin toată simptomatologia diverselor boli psihice, pe care cu mult simt de răspundere mi le găseam - atât anatomia umană cât şi funcționarea diverselor mecanisme şi sisteme ale corpului. Acest lucru m-a făcut să trag concluzia că noi nu cunoaştem mai nimic despre funcțiile creierului, despre funcționarea energetică a organismului, despre mecanismul declanşator al bolilor şi cu atât mai puțin despre tratarea lor.
în lumina acestor noi informații am început să accept această comunicare ca pe un dar şi nu ca pe o povară. Nopți la rând am petrecut întrebând şi ascultând, contra-zicându-mă sau aprobând. Pot spune că mi-am acceptat soarta şi am învățat să trăiesc în perfectă comuniune cu această voce.
Să nu înțelegi că am început să ascult orbeşte de el, ba din contră adeseori acționam în contradictoriu, fie din ambiție, fie din distracție, însă s-a dovedit în practică, că de cele

mai multe ori eu eram cel care avea de pierdut. Nu te gândi că am avut o existență perfectă. Sunt multe lucruri în urmă de care nu sunt mândru şi pe care nu le-aş fi făcut dacă ascultam de sfatul Prietenului.
La un moment dat, cam când aveam 25 de ani, prin oraşul meu a trecut un doctor, cel puțin aşa îi spuneau oamenii, care s-a cazat la han. Se zvonea că are diverse leacuri magice, din plante, iar eu stăpânit fiind de acel tupeu specific vârstei, m-am dus să îl înfrunt cu intenția clară de a-1 face de râs. Abia ieşit din facultate eram tobă de carte, eram sigur pe mine şi aveam argumente savante, care contraziceau cu desăvârşire tratamentele homeopate. Credeam în străfundul sufletului meu în toate lucrurile aşa-zis paranormale sau ezoterice, însă rațiunea era cea care mă făcea să încerc să le ignor, ba chiar să caut argumente logice.
Aici, Cristofor făcu o pauză şi închise ochii inspirând adânc. încerc să nu mă mişc, de frică să nu îl scot din această stare şi să se oprească din povestit. După câteva clipe, uitându-se iar prin mine, îşi reia povestirea.
– Nu îți mai impui capul cu toate discuțiile care au urmat, însă am hotărât să plec cu acest om, spre a-mi desăvârşi cunoaşterea. Aşa se face că după trei ani am ajuns într-un templu în Tibet. Aici am reuşit să înțeleg sensul vieții şi menirea mea. Am aflat cu stupoare că există capacități paranormale precum cogniția, retrocogniția, telekinezia, telepatia ş.a. Am aflat că există predestinare, dar şi că omul îşi poate schimba soarta dacă accede la alt plan. Că există karmă şi reîncarnare înțelesesem, dar nu ştiam că ne naştem vieți la rând până ajungem la desăvârşire. Fiecare om, la un anumit moment al vieții ajunge să îşi întâlnească destinul. Acest lucru este hotărât şi nimeni nu scapă. Trebuie să te întâlneşti cu destinul pentai a evolua, pentru a merge mai departe. Numai aşa ajungi la desăvârşire. Cam asta este.
– Din această cauză am ajuns eu aici? Este destinul? Sau care este motivul venirii mele aici?
– Acest lucru nu îl ştiu nici eu. Momentan Providența Divină spune că trebuie să ai această cunoaştere, această experiență, să capeți anumite informații, poate pentru tine, poate pentru a le da şi altora, zise Cristofor îngândurat.
Mă pufneşte râsul. Halal informații are Providența Divină!
– Eu? De ce trebuie să am aceste informații tocmai eu, care nu am făcut în viața mea aşa ceva, nu mă interesează şi nici nu cred în ele. Şi în afară de asta s-au scris sute de cărți cu tentă esoterică. Zac prin rafturi. Nimeni nu le citeşte.
– Atunci de unde ştii că s-au scris sute
– Pentru că le văd!, răbufnesc eu.
– Această cunoaştere, mă refer la cea pe care o stăpânesc eu, este pentru câțiva, nu au fost mulți cei care au avut acces la ea. E drept că s-au scris multe cărți, pe diverse subiecte, unele foarte corecte, însă fiecare carte îşi are cititorii ei. Fiecare carte este de

fapt o nouă fațetă a Universului, care vi se relevă. Ele vă sunt date vouă spre a învăța şi înțelege transformările prin care trebuie să treceți, mai ales ca aceste acumulări să se facă într-un ritm rapid.
- De ce rapid?, întreb eu mirat.
- Pentru că nu mai este timp. Când spun timp, mă refer la timpul vostru, cel prezent.
Mă deranjează ceva, dar nu ştiu ce. Realizez că este folosirea excesivă a persoanei a doua plural.
Am o senzație ciudată, ca şi cum prin gura lui Cristofor vorbeşte altcineva. Mă hotărăsc să insist:
- De ce trebuie să am eu această cunoaştere?
- Pentru că aşa a fost stabilit încă înainte de a te naşte. Ai făcut un pact cu Universul şi trebuie să îl respecți. Orice abatere de la plan se sancționează. Orice misiune eşuată înseamnă un nou început, o nouă pregătire a unei alte entități şi din păcate nu mai este timp.
– Un pact este o convenție cu clauze bilaterale, adică are termeni şi condiții, spun eu.
– Aşa este. însă din păcate ființele care trăiesc pe Pământ nu au acces la aceste informații în trup.
– Adică trebuie să merg cu capul înainte, fără să mă preocupe nimic altceva şi să cred în ceea ce îmi spuneți dumneavoastră, zic eu.
Cristofor înclină capul.
Am senzația idioată că vorbesc cu altcineva? Cred că m-am tâmpit, sau poate Cristofor joacă un rol măreț. îşi bate joc de mine, aşa cum nimeni nu a mai făcut-o. Mă aflu pe un teren necunoscut. Mă decid să risc şi să continui jocul.
– Deci spuneți să merg pe mâna dumneavoastră?
– Aşa este. Te-am dezamăgit adesea? Rămân puțin şocat de întrebare.

Depinde din partea cui vine întrebarea, mă eschivez eu. Dacă vine din partea lui Cristofor, aş răspunde că nu a avut încă timp să mă dezamăgească, dar dacă întrebarea ar fi pusă de Dumnezeu, atunci aş răspunde că m-am dezamăgit singur, că eu m-am îmbolnăvit, că eu doresc să mor şi tot eu vreau să rămân fără avere! Normal că Dumnezeu, în caz că există, m-a dezamăgit şi acum ca o încununare a vieții mele primesc informații, care pe lângă faptul că nu mă interesează, mai trebuie să le spun şi altora! Nu e suficient că mor, măcar să mă fac de râs la nivel global, să ştie toată lumea. Şi unde mai pui că aceasta este o sarcină a cărui impact poate fi dezastruos.
- Adică?

– Adică, dacă plecăm de la ideea că aş afla ceva, ceva ce trebuie spus şi altora, trebuie să admitem că vor exista oameni a căror viață s-ar putea schimba. Poate în bine sau poate în rău. Mă refer la propria lor viziune. De ce să schimbi viețile unor oameni?

– Totul este scris. Cei care nu vor trebui să se schimbe nu o vor face. De fapt tu ce faci? Nu schimbi viețile unor oameni?

– Da, dar în bine, strig eu. Eu le aduc profit, le dau bani, iar banii dacă cumva ai uitat, pot aduce fericirea, iar eu asta le dau, fericire.

– Din punctul cui de vedere? Poate că erau mai mulțumiți fără, aveau mai mult timp pentru ei, poate nu mai alergau prin magazine să îşi satisfacă mofturile, poate că nu aveau amanți şi amante, poate că ar fi trăit mulțumiți alături de familiile lor, ar fi avut timp pentru copii, s-ar fi dus la iarbă verde în loc să stea în hoteluri de lux, tip buncăr, cu aer condiționat şi pază.

îmi vine să râd. Cine ar prefera să conducă un Renault Clio în locul unui Ferrari? Să îl văd eu pe acela care renunță de bună voie la icre negre, homar şi şampanie pentru un grătar pe marginea şanțului.

- înseamnă că eu greşesc? spun eu, încercând să penetrez modul de gândire al acestui om.

- Nu, tu le arăți o cale. Ei hotărăsc. O urmează sau nu. Aşa şi cu informația. Tu o dai, nimeni nu este obligat să o accepte. Unii o vor asculta până la cap, alții până la jumătate, iar alții nici măcar nu o vor auzi. Va rămâne undeva în neant. Şi ce dacă?

- Sigur că da, pe riscul meu. Eu mă fac de râs, aşa că nu este nici o problemă!

- Nu te vei face. Ai să vezi că mulți oameni vor fi interesați. Oricum discuția este prematură. Ție ți-e frică să nu te faci de râs aici, dar nu îți trece prin cap cum ar fi să ajungi în fața Divinității cu treaba nefăcută.

Cât tupeu are omul acesta! îmi dă lecții de viață mie! Unul care stă în peştera lui Ali Baba, s-a hotărât să facă pe bunul samaritean şi îmi ține prelegeri despre cât de dulce este sărăcia. Vedea-te-aş pe tine cu trei copii şi o nevasta gravidă strigând după mâncare! Să îți văd atunci altruismul!

– Aceasta este ceva ce îmi pare într-un viitor atât de ipotetic şi îndepărtat încât nici nu merită luat în calcul, spun eu, aproape răstit. Sigur că undeva în suflet toți avem convingerea că trebuie să facem doar lucruri bune, însă nu ştiu câți o fac şi nici nu ştiu de unde vine acest sentiment

– Cam aceasta este ceea ce vă caracterizează pe voi entitățile trăitoare. Vă interesează ce spune vecinul, că până la lumea cealaltă mai vedem noi, iar când se apropie punctul terminus, începeți să vă lamentați, să vă plângeți de milă, când de fapt lucrurile ar fi putut fi atât de simple şi uşoare.

- Vă este uşor să vorbiți aşa, pufnesc eu. Stați aici, bine mersi, în palatul de cleştar şi dați indicații.

Simt cum valuri de indignare mă copleşesc. Auzi tupeu! Deschid gura cu intenția de a-i da o replică tăioasă însă nu mai apuc, căci văd cum privirea lui Cristofor se schimbă, fața fiindu-i luminată de acelaşi zâmbet plăcut.

- Cred că ar trebui să te duci să te odihneşti, îmi spune el. Dacă mai ai întrebări putem discuta după-amiază.

Stau bulversat în vârful patului. Cel puțin mă simt bine. Idei de tot soiul mi se învârt în cap. Dacă mai am întrebări? Am o mie, un milion. Nu cred nimic din ceea ce îmi spune, iar dacă este să judeci rațional, nimic nu stă în picioare. Auzi reîncarnare, acestea sunt tâmpenii a la Julie. Cred că ei doi se potrivesc de minune. Mă pufneşte râsul! Auzi, să ai impresia că stai de vorbă cu... îmi este şi ruşine să îi pronunț numele... Dumnezeu. Abia aştep ziua de mâine!

După masă, care spre uimirea mea a constat din brânză tofu cu legume şi orez, aşezat în acelaşi jilț confortabil, însă de data aceasta cu lecțiile făcute, spre a nu mai fi luat prin surprindere, îl întreb:

- **Ce îmi puteți spune despre creație? Şi când spun creație, mă refer la creația biblică, la Adam şi Eva, la cer şi pământ.**

Cristofor inspiră adânc:

– ***Tot ceea ce cunoşti şi tot ceea ce nu cunoşti s-a realizat prin puterea celor patru elemente, foc, apă, aer şi pământ. Atât macrocosmosul-universul, cât şi microcosmosul-pământul, cu tot ceea ce există în ele, s-au născut din îmbinarea ingenioasă a acestor elemente. în microcosmos se oglindeşte de fapt macrocosmosul la scară redusă; sunt interdependente, deşi ele par separate, şi funcționează depinzând unele de altele. Sunt părți ale unuia şi acelaşi organism.***

– **De unde vin aceste elemente?**

– ***Ele s-au născut din Akasha, din suprem.***

– **Ce este Akasha? întreb eu nedumerit.**

Akasha face parte din Dumnezeu. într-un fel este chiar Dumnezeu. Este sfera cauzală. De aici pornesc toate şi tot aici se întorc. Ea există dincolo de timp şi spațiu, este necreată şi indefinibilă. Este originea tuturor gândurilor, a intențiilor, a faptelor. De aici a fost creat totul şi tot aici se va opri.

Simt că mă pufneşte râsul.

- **Omul a fost creat tot aici?**

- ***Omul a fost creat după chipul şi asemănarea Creatorului, adică a celui pe care voi îl numiți Dumnezeu. în om se regăseşte Universul, la scară mult mai mică. Toate elementele de care am vorbit se află în el. El a fost creat din Akasha şi se supune Legilor Universale.***

Poate alții au fost creați din Akasha şi se supun Legilor! Eu simt că sunt independent. Eu m-am creat pe mine însumi! îmi vine să urlu la aşa inepții, însă mă calmez şi decid să

marşez:

- **Şi ce rol au aceste elemente în apariţia omului?**

- ***Cu ajutorul lor a fost creat omul. Mai bine zis din materie grosieră, de fapt tot din elemente, dar de o altă factură vibraţională la care s-a adăugat o picătură de Akasha, adică ceea ce numiţi voi Duh Sfânt. Aşa s-a născut omul.***

Nu îmi sună deloc bine acest voi. Ca şi cum el, marele Cristofor nu se amestecă în troacă cu noi, porcii! El este de sine stătător. Nu este nici Dumnezeu, nici muritor. Este undeva la mijloc.

– **Şi de ce ne-a creat? întreb eu uitându-mă insistent în ochii lui.**

– ***Voi sunteţi fii si fiice de Dumnezeu. în fiecare din voi străluceşte El. Prin voi El se cunoaşte pe sine. Cu fiecare naştere, trăire, moarte, cu fiecare experienţă voi îl îmbogăţiţi.***

– Adică într-un fel el s-a gândit să joace un fel de egoism suprem. Mai exact se plictisea $i ce idee i-a venit... hai să fac umanitatea. Deci dacă noi nu suntem perfecţi este vina lui[0]

Nu există nici o vină. în Univers nu există nici bine nici rău. Este o latură a elementelor. Fiecare element este pozitiv sau negativ.

– Fiecare om poartă în el ambele aspecte. Totodată fiecare element poate fi neutru, adică nemanifest. El există însă în stare latentă, zise Cristofor.

– **Cum pozitiv şi negativ?**

– ***Să luăm spre exemplu focul. El dă căldură, menţine viaţa, ajută la prepararea mâncării, dar poate distruge, omorî, poate şterge oraşe întregi de pe suprafaţa pământului.***

– **Ce element a fost creat primul?** întreb eu, încercând să par interesat.

– ***La început a fost creată lumina. Lumina este un atribut al focului. Deci focul a fost primul element creat. După aceea a apărut apa, aerul şi apoi pământul, iar din îmbinarea acestora, după cum am mai spus, omul.***

– **Ce fac aceste elemente în corp?**

– ***Ele ajută la alcătuirea, menţinerea, moartea şi descompunerea acestuia. Fiecare element are conform legilor universale un anume rol. Aceste elemente au un anume echilibru.***

– **Ce se întâmplă când acest echilibru dispare?**

– ***Atunci intervine boala. Aceasta apare mai întâi ca un disconfort, acest lucru se poate datora şi unei alimentaţii neraţionale, organismul dă anumite semnale, care sunt de obicei ignorate. Un dezechilibru mediu poate provoca o boală cu impact nimicitor.***

– Adică dacă mâncam sănătos, aveam echilibru *bun* întreb eu maliţios.

– Trebuie să mâncăm diversificat, pentru a acoperi tot necesarul de elemente.

– Adică, accentuez eu, dacă eu mâneam sănătos nu mă mai îmbolnăveam?
- Mda, nu chiar, răspunde el.
Mă hotărăsc să accept răspunsul, cel puţin pentru moment şi continui:
– Dar vegetarienii?
– Vegetarienii pot suplini lipsa cărnii, consumând alimente care sunt bogate în elementul pământ. Trebuie să înţelegi că este vorba de combustie. Prin combustie hrana se transformă în elemente, care sunt preluate de organism şi folosite ca atare. La fel se întâmplă şi cu aerul. Este folosit tot la combustie. Totodată prin inspiraţie primiţi şi prana, care la rândul ei este compusă din elemente. Dacă un element lipseşte apare imediat un dezechilibru.
– Bine, dar călugării budişti? Ei se hrănesc cu te miri ce şi trăiesc fără dezechilibre 100 de ani, întreb eu intenţionat.
– Aşa este însă ei îşi iau elementele din Akasha, prin prana. Ei folosese hrana doar în cantităţi mici, pentru a-şi menţine activ tractul digestiv. Datorită faptului că principala lor sursă de hrană este prana, ei primesc elementele în stare pură şi în cantitate optimă fiecărui individ în parte.
Se hrănesc pe naiba cu prana! Stau toată ziua ca nişte legume, nu fac efort şi deci nu consumă calorii. Normal că la genul asta de activitate ajunge şi o măslină.
- Referitor la foc, un om cu acest element în exces arde înjurai lui?
– Nu, dar este hiperactiv, se mişcă încontinuu, nu se poate concentra foarte mult timp, nu are stare. La fel cum un om cu elementul pământ în exces este lent, leneş, greoi.
– Deci în Dumnezeu se regăsesc toate aceste elemente? punctez eu.
– Da, însă nu trebuie să uiţi că ele s-au născut din El, din Principiul Akashic.
– înţeleg că omul este format doar din elemente şi Duh Sfânt?
– Da, dar există şi anumite fluide magnetice şi electrice, care îl străbat, şi cu ajutorul cărora el poate exista.
– Adică curenţi electrici?
– Da, dar nu în sensul în care înţelegeţi voi electricitatea, deşi se pot face analogii cu aceasta. Trebuie să vezi organismul uman ca fiind un mecanism complex.
Iarăşi apare acel voi, care mă scoate din sărite.
– ***Fiecare parte a corpului este predominată de un anumit element cu o anumită polaritate, continuă Cristofor. Fiecare organ are un anumit circuit al fluidului electric sau magnetic. La unele, fluidul magnetic iese din interior spre exterior, la altele, fluidul electric iese din interior spre exterior. Orice perturbare a acestei curgeri înseamnă dezechilibru şi boală. Strămoşii voştri ştiau acest lucru. Au existat în trecut renumite şcoli care se axau numai pe reglarea dezechilibrelor şi care obţineau rezultate spectaculoase, printr-un simplu tratament cu plante.***

– **Şi în prezent există homeopatia. Peste tot în lume se face mare caz de alimentația naturistă, de produse bio.**

– ***Aşa este, însă totul este abia la început. Omul trebuie să îşi amintească cine este el cu adevărat şi ce rol are pe pământ.***

– **Deci aceste elemente le putem lua din mediul înconjurător. Ele se găsesc pretutindeni?**

– ***Da ele se găsesc în toată Creația. Sunteți înconjurați de ele; tot ceea ce există este făcut din îmbinarea acestora, însă vibrația acestora face ca ele să fie sub forme atât de diversificate. Aceste elemente şi fluidele lor sunt cauza a tot ce este material pe pământ, atât în interiorul cât şi în exteriorul său. Ele se regăsesc în toate regnurile. Pământul este străbătut în interior de un fluid electric, iar în exterior de un fluid magnetic. Acesta din urmă are rolul de a atrage şi reține toate lucrurile compacte, solide. Tot ceea ce se naşte, trăieşte şi moare pe acest pământ se supune legilor elementelor şi fluidelor.***

– Ele sunt valabile doar aici? întreb eu iritat de modalitatea de exprimare. Iarăşi se pune deasupra noastră, a vulgului!

– Da, fiecare Univers îşi are propriile legi. Ele sunt definitive şi irevocabile. Au fost date la începutul creației şi vor dispare atunci când creația va dispărea. Tot ceea ce există se supune, se naşte, trăieşte şi moare în concordanță cu ele. Când spun moarte mă refer la o trecere în alt plan.

– **Deduc că omul există şi trăieşte datorită acestor elemente?** întreb eu, evitând să fac referire la ipoteticul celălalt plan, care de fapt nici nu există.

– ***Da, aceste elemente se manifestă în om, atât în suflet cât şi în corp. Toate funcțiile fizice şi energetice ale oricărui sistem viu - când spun viu mă refer la vegetal, animal sau uman - sunt asigurate şi coordonate de şapte centri energetici, pe care voi îi numiți ceakre. La om ei sunt dispuşi de-a lungul coloanei vertebrale, de la bază şi până în creştetul capului.***

Pentru astăzi îmi este suficient. îi spun că sunt obosit şi că vreau să mă retrag. Dar mâine o să reiau discuția exact din acel loc. De fapt nu sunt obosit, ci doar am capul atât de plin încât nu mai pot discerne informațiile. Nu că aş crede ceva, însă trebuie să le stochez corect şi apoi să i le demontez rând pe rând. îi arăt eu lui că nu toți oamenii sunt proşti! Mai sunt unii care şi gândesc. îmi construiesc în minte un întreg eşafodaj şi de aceea adorm târziu. A doua zi constat cu stupoare că stăpânul casei nu catadicseşte să vină la micul dejun şi nici să îmi trimită vorbă, întâlnirea are loc abia în ziua următoare.
Mă aflu iarăşi în laborator.

- îmi cer scuze că nu ne-am putut vedea ieri, însă a fost ziua în care trebuia să ajung în Bucureşti.

Abia acum realizez că a fost prima marți din lună. Mă simt cam prost că l-am judecat, însă sentimentul dispare destul de repede. Mă hotărăsc să reiau discuția de unde o lăsasem.

– Rămăsesem la ceakre. Care sunt aceste ceakre şi ce rol au ele?

– *Numele lor pământean este cunoscut de toți cei care au avut acces la filozofia budistă. Astfel avem ceakra cea mai de jos, care se numeşte **Muladhara** sau **centrul pământului** şi are culoarea roşie. A doua ceakră este Swadisthana sau centrul apei. Este situată în dreptul organelor sexuale şi are culoarea oranj. A treia ceakră, cea a focului, se află în zona ombilicului şi se numeşte Manipura. A patra ceakră, **a aerului** se numeşte Anahata şi are culoarea verde. A cincea ceakră se afla în zona tiroidei, la baza gâtului, are culoarea albastră şi se numeşte **Vishuda**. **Ea este centrul principiului akashic.** A şasea ceakră, de culoare indigo, este Ajna, cunoscută şi sub numele de al treilea ochi, ea se găseşte în frunte, între sprâncene şi reprezintă centrul voinței. Cea de-a şaptea ceakră, **Sahasrara**, de culoare violet, se găseşte în creştetul capului. Această ceakră este de fapt **centrul suprem, divin, care coordonează activitatea celorlalți centri**. Toți aceşti centri coordonează şi controlează activitatea organismului.*

– *Pe lângă aceştia în creier se mai găsesc doi centri, care nu pot fi denumiți ceakre. **Unul se afla în cerebrum adică în creierul mare şi răspunde de conştient, iar celălalt se află în cerebel, adică creierul mic şi răspunde de inconştient.** **De-a lungul coloanei vertebrale se află un canal energetic, prin care circulă Principiul Akashic şi răspunde de conexiunea, funcționarea şi controlul celor şapte ceakre. Aceste ceakre la rândul lor generează şapte biocâmpuri, care înconjoară omul.** Ele sunt concentrice. Trebuie să le vezi ca fiind aşezate sub forma unor foi de ceapă. Ele pleacă de la limita exterioară a sistemului viu şi au anumite distanțe variabile, specifice fiecărui organism în parte.*

Hai că m-ai aiurit de tot! Am auzit că există şapte ceakre, dar nimeni nu poate confirma acest lucru. Nu s-au făcut niciodată poze? îmi spuneam în sinea mea.

- *S-au făcut fotografii ale acestor ceakre, zise el, ca şi cum mi-ar fi auzit gândul. Ai auzit de efectul Kirilian?*

-Nu.

– *Au fost doi savanți ruşi, soț şi soție, care au reuşit să înregistreze pe clişeu radiologie, prin imprimare electrono-grafică, aurelor corpurilor. Mai târziu, plecând de la această idee, un grup de cercetători romani au reuşit captarea pe peliculă a ceakrelor superioare. Există şi o carte. **Aurele corpurilor**. Păcat că nu ştii româna. Ar fi*

interesant de citit. De fapt în decursul timpului au fost mai mulți care au făcut acest tip de experimente.

– Ce sunt aceste biocâmpuri?, întreb eu. Le cunoaşte cineva?

Sigur că da, sunt cunoscute. Primul biocâmp, este cel care pleacă din imediata apropiere a organismului. Corespunde Muladharei. El coordonează funcțiile vitale ale sistemului şi este răspunzător de starea de sănătate. Are o dimensiune de 1,50-2 m. în cazul sistemelor vii bolnave, acest biocâmp se reduce, iar când organismul moare, acesta dispare. Al doilea câmp energetic se ocupă cu autoreglarea funcțiilor proprii, cu regenarea celulelor, cu producerea substanțelor necesare unei funcționări normale. El controlează şi supraveghează funcționarea întregului ansamblu, adică a corpului, la parametrii optimi. Al treilea biocâmp răspunde de protecția sistemului viu. El sesizează tot ceea ce intră în spațiul sistemului viu, indiferent dacă este stimul pozitiv sau negativ, informează subconştientul, iar acesta la rândul lui emite semnale specifice. Acestea pot fi sentimente de repulsie, teamă, frică, simpatie, încredere, etc. Aceste semnale trec la nivelul conştientului, care astfel este informat de ceea ce se întâmplă în spațiul său, pentru ca la rândul lui acesta să poată lua măsurile necesare. Dacă acest biocâmp nu funcționează la parametrii optimi există pericolul de accidente. Al patrulea biocâmp este cel răspunzător de legătura dintre sistemul viu şi pământ. Această comunicare este de obicei inconştientă, însă ea poate fi făcută volițional în cazul persoanelor care au o anumită pregătire ezoterică. Prin acest biocâmp se primesc informații despre viitoare cataclisme ce pot apărea la nivelul scoarței terestre. Al cincilea biocâmp este răspunzător de comunicarea dintre sistemul viu şi alte sisteme din jur. Acestea pot fi de acelaşi fel sau diferite. Prin dezvoltarea acestui câmp se dezvoltă telepatia. Prin al şaselea biocâmp sistemul viu recepționează şi preia atât stirnuli din mediul înconjurător cât şi semnale de la alte organisme vii. Al şaptelea biocâmp este răspunzător de schimbul de informații ce se realizează între sistemul viu şi Univers sau Divinitate. ***Toate aceste biocâmpuri au culoarea ceakrelor corespondente.*** *Trebuie spus că dimensiunile acestor câmpuri sunt variabile. Ele depind de starea momentană a sistemului şi sunt influențate de activități, gânduri, anturaj. Orice stare patogenă diminuează grav primul biocâmp, apoi pe cel de-al doilea, după care se propagă, cu o intensitate mai mică către celelalte.*

Vorbeşte atât de frumos încât mai că îmi vine să îl cred!

– Deci aşa funcționează organismul. Este interesant. Ce se întâmplă însă în cazul persoanelor evoluate, a celor cu o spiritualitate pronunțată? Ceakrele şi biocâmpurile sunt perfecte, funcționează optim? Asta dă apropiere de Dumnezeu? întreb eu cu o undă de sarcasm.

– Da funcționează la parametrii optimi, însă nu este aşa de simplu. La acest gen de persoane apare o deschidere a ultimei ceakre, a Sahasrarei. Aceasta se aseamănă cu un

lotus. Cu cât persoana are aspirații mai înalte cu atât lotusul este mai deschis şi mai violet.

– Deschiderea lotusului la maximum înseamnă maximul de evoluție?, întreb eu, gândindu-mă că după aceia îți poți lua zborul şi ajungi direct în brațele primitoare ale Tatălui ceresc, care te mângâie pe cap şi te pune la loc în sertar, de unde conform cu legea reîncarnării, te va extrage când va considera el de cuviință.

– Nu. Când lotusul ajunge la maximum, adaugă Cristofor, înseamnă că omul a atins perfecțiunea, că este în comuniune permanentă cu Creatorul şi atunci primeşte în dar posibilitatea de a-şi activa alte trei ceakre, iar odată cu apariția acestora se nasc şi alte biocâmpuri. Aceste bio-câmpuri sunt răspunzătoare de aşa zisele minuni, pe care le pot săvârşi unii oameni. Spun aşa-zise deoarece voi îi vedeți pe cei care săvârşesc aceste lucruri ca fiind nişte extraterestri, proroci sau mai rău, vrăjitori, când de fapt ar trebui să ştiți că aceste daruri sunt pentru oricine. Orice ființă are posibilitatea de a accede către El. Nu sunt lucruri intangibile, căci ele au fost date oamenilor spre a-şi putea conştientiza propria divinitate. Aceste trei ceakre sunt în afara corpului omenesc.

încerc să îmi fac o idee despre toate acestea, dar nu reuşesc deşi am pretenția că sunt destupat la minte. Din relatare înțeleg că atunci când zici că ai terminat, că ai reuşit, ai ajuns la maximum de evoluție spirituală, vine Dumnezeu şi zice: te-am păcălit, nu ai terminat, ci ai trecut la un alt nivel al jocului, şi ca să urci, trebuie să o iei iar de jos.

- ***Prima este ceakra Cunoaşterii Divine, continuă el. Ea este sub forma unui disc argintiu şi se află situată deasupra creştetului capului la o distanță de aproximativ 20 de cm. Aceasta îşi începe formarea odată cu conştientizarea Adevărurilor Divine; creşte odată cu apariția înțelepciunii şi se desăvârşeşte când această înțelepciune începe să se manifeste. A noua ceakră este cea a Iubirii Divine. Această ceakră cuprinde de fapt încă trei ceakre situate după cum urmează: două în palme, iar cea de-a treia deasupra fluierului piciorului. Aceasta din urmă se activează doar atunci când stați cu piciorul drept peste cel stâng. Ele sunt de fapt ceakrele crucificării, a celui pe care voi îl numiți Iisus.***

– **Noi îl numim Iisus? Tu cum îl numeşti?** răbufnesc eu, renunțând la formula de politețe.

– ***El are multe nume, însă cel mai cunoscut este cel de Iisus, îl aud răspunzându-mi calm. Ceakra principală exista şi înainte de Golgota. Inițial era un disc auriu. Răspundea de intensitatea trăirilor mistice şi de conexiunea spirituală a omului cu divinul. Prin crucificarea lui Christos, sângele său s-a scurs pe pământ. în sânge şi în spermă există Duh Sfânt, adică viața însăşi. Deci Duhul Sfânt al lui Christos s-a unit cu Mama Pământ desăvârşind astfel unirea dintre Cer şi Pământ. în acel moment aura pământului a primit un impuls, care v-a fost dăruit vouă tuturor spre a putea depăşi etapa aceia de evoluție. Tot în acel moment au apărut şi cele trei ceakre suplimentare,***

care însă sunt coordonate direct de ceakra iubirii. Activarea acestora înseamnă ca omul a ajuns în acel punct al evoluției sale în care a conştientizat şi astfel poate manifesta Christosul din el. Prima este întotdeauna mai dezvoltată. Ordinea ceakrelor opt şi nouă arată de fapt că prin Cunoaştere ajungem la Iubire şi apoi la Desăvârşire, care este ce-a de-a zecea ceakră. Aceasta este ceakra Desăvârşirii. Ea formează şi coordonează ultimul biocâmp, cel al Duhului Sfânt. Formarea acestei ceakre arată că omul a dobândit prin strădanii proprii atributele divinității. Dezvoltarea acestor trei centri reprezintă calea prin care omul poate ajunge la divin. Aceasta reprezintă legătura cerului cu pământul, şi în acel moment ele devin un tot unitar, în mijlocul căruia se află omul. Dar nu un om oarecare, muritor, ci însăşi divinitatea întrupată pe pământ.

- Şi credeți că au existat astfel de persoane? întreb eu mirat.
- Au existat şi mai există, deşi sunt foarte puțini. De mult au existat acele şcoli ezoterice, care aveau ca scop accederea omului către planuri înalte, către spiritualitate, în prezent, din câte văd eu, există şcoli, însă cunoaşterea este mult diminuată, nu din rea voință, ci datorită faptului că multe din informații s-au pierdut.
- De ce au dispărut acele informații?
- Nu au dispărut, căci ele există în fiecare din voi, s-a pierdut calea pe care adepții trebuiau să o urmeze pentru a accesa acele planuri. De ce? A intervenit natura umană. Ființa umană prin excelență are o personalitate egoistă. Cei ce stăpâneau cunoaşterea şi-au dorit să fie singurii care să o aibă, să fie într-un fel mijlocitori între divin şi uman. Aceasta este o dorință care contravine legilor universale, deoarece cunoaşterea este dată tuturor în aceeaşi măsură.
– Da, dar am întâlnit oameni cu o cunoaştere ezoterică oarecare, care spuneau că ştiu lucruri care nu le pot spune. Ce-i drept nu m-a preocupat subiectul şi deci nefiind interesat să aflu ce nu îmi pot spune, nu am încercat să îl aprofundez.

Era interpretarea lor proprie. Poți spune orice dacă ştii cum. Trebuie să îi vorbeşti fiecăruia pe înțelesul său. Aici se ascunde harul unui adevărat maestru. Unui om cu o pregătire modestă nu îi poți explica fizica cuantică în termeni academici, însă o poți face folosind un limbaj comun. Trebuie să menționez totuşi că este inutil să expui unei persoane o problemă, dacă aceasta nu îşi exprimă dorința, ba chiar aş spune că este o mare greşeală. Fiecăruia îi trebuie respectată liberatea de a lua propriile decizii.

– Adică liberul arbitru?
– Da. Este una din legile fundamentale ale creației.
– Cât mă bucur! Deci, deduc că eu cu liberul meu arbitru am hotărât să mă îmbolnăvesc şi să mor!

Cred că eram în comă alcoolică când am luat această hotărâre, deoarece nu îmi amintesc.

- Nu, boala ta este răsplata propriilor fapte. Tu ai decis cu liberul arbitru să faci anumite acțiuni, iar consecința acestora este starea în care te găsești.
Simt cum sângele îmi clocotește în vine și urlu:
- Ce mama dracului am făcut să merit asta. Nu mi-am înșelat soția, nu mi-am neglijat familia, nu mi-am bătut copiii și nici nu i-am alungat în stradă, am ales să trăiesc singur, tocmai spre a fi ferit de aceste greșeli. Am făcut bani, e drept, dar am dat și altora. Am scos informații de la concurență, însă le-am plătit cu bani grei, iar cei care mi le-au dat au făcut-o de bună voie. Nu i-am amenințat cu arma și nici nu i-am torturat. Am trăit în lux și mi-am cheltuit proprii bani. Am făcut donații la toate balurile de caritate la care am fost invitat și m-am dus la toate, nu m-am eschivat așa cum fac mulți din cunoscuții mei. Ce naiba trebuia să mai fac? Să îmi scot un ochi și să îl dau săracilor? Să iau nespălați de pe stradă și să îi pun la mine în pat?
Mă uit în ochii lui Cristofor. Sper ca ceea ce deslușesc în ei să nu fie compasiune! Eu nu am nevoie de mila nimănui! Am convingerea că mila este cel mai parșiv sentiment, deoarece te situează pe tine milosul deasupra celorlalți.
- Dacă Dumnezeu există de ce nu mi-a dat posibilitatea de a alege? urlu eu în continuare. De ce nu am primit capacitatea de a cunoaște aceste lucruri? Nu cred că este corect ca altul sa hotărască pentru mine. Vreau să am posibilitatea de a ști, de a hotărî, de a amâna anumite lucruri, căci eu sunt cel direct implicat!
– Ce este scris se va împlini oricum. Dacă intervii cu forța, vei amâna acel lucru, însă răsplata îți va fi pe măsură. Trebuie să știi că având cunoaștere, nu poți acționa. Aici trebuie să intervină înțelepciunea în a analiza corect situația.
– Atunci de ce mai am cunoaștere? **De fapt ce este cunoașterea, este înțelepciune, discernământ, posibilitatea de a cunoaște adevărul?**
– ***Cunoscând adevărul, având posibilitatea de a-1 accesa, capeți și capacitatea de a discerne. Poți vedea dincolo de timp și spațiu. Există o mare diferență între cunoaștere și înțelepciune. Este mult mai ușor să obții cunoaștere decât înțelepciune. înțelepciunea nu depinde de cunoaștere, cu toate că au multe în comun. De cunoaștere vă loviți în toate domeniile existenței terestre. Ea depinde de capacitatea minții de a asimila informații vitale, de a le stoca și de a le transmite mai departe, generațiilor. înțelepciunea este atributul divinității. Ea nu depinde de memorie sau creier, ci vine direct din Akasha. Ea este dată omului în funcție de gradul lui de evoluție spirituală și duce la desăvârșirea eu-lui. Nu este obligatoriu ca având cunoaștere să ai și înțelepciune. Este mult mai ușor într-adevăr, însă ele nu sunt dependente.***
Mă hotărăsc să nu mai insist, ca să nu mă fac de râs, deoarece nu am priceput mai nimic din ceea ce a vrut să spună și schimb subiectul:
- Referitor la ceakra desăvârșirii, oamenii care reușesc acest lucru devin un fel de dumnezei de sine stătători?

- Nu. Ei devin părți ale unui întreg. Şi voi sunteți părți ale aceluiaşi întreg, însă ei sunt identici, au aceleaşi caracteristici şi puteri. Ei pot în orice moment să plece şi să se dizolve în însăşi Creatorul, pot părăsi sfera terestră sau pot rămâne aici.
- Cum adică să se dizolve în Creator? Adică să moară?
- Aceştia nu mor ci se unesc cu Dumnezeu. Ei devin astfel co-Creatori. Acesta este cea mai înaltă răsplată. Este supremul. Toate entitățile tuturor planurilor țintesc către aceasta.
Să îl văd pe acela care stăpâneşte lumea şi benevol se hotărăşte să plece ca să se unească cu un ipotetic Dumnezeu!
- **Iisus s-a înglobat în Tatăl?**
- ***Nu, el a renunțat la acest drept. Este dovada unei mari iubiri. Iisus, ca de altfel şi alte entități, vă iubeşte atât de mult încât a rămas legat de planul terestru spre a vă fi vouă de folos. Este un gest pe care oamenii nu îl pot percepe aşa cum ar trebui. Este a doua jertfă pe care această ființă nobilă o aduce spre folosul umanității. Prin rămânerea lui el a reactivat Christosul dăruit la crucificare, scurtând astfel drumul către mântuire.***
Iisus se pare că a fost băiat deştept! A dat-o cotită! Vezi doamne a renunțat la acest drept din iubire pentru noi, nu că i-ar fi plăcut aici! Renunț să mă mai gândesc. Cristofor se pare că a obosit, căci îmi propune să ne retragem.
Aşezat în pat, încerc să rememorez discuția de azi. Trec prin filtrul rațiunii toate informațiile şi realizez că nu au o bază reală. Mă întreb dacă omul acesta chiar crede ceea ce spune. Oricum nu contează. Măcar acum timpul trece mai uşor, nu mă mai plictisesc, mâncarea este comestibilă şi am început să mă simt bine. Ce mi se pare cel mai ciudat este faptul că în toată perioada aceasta, deşi m-am lamentat, m-am simțit mizerabil, mi-am plâns de milă, nu am dorit Să plec. Puteam oricând să le spun că renunț, sau puteam pur şi simplu să plec fără să mă oprească nimeni. Ce ciudat!
încerc să îmi scormonesc creierul căutând măcar un subiect din domeniul aşa-zis al paranormalului pe care să îl ştiu cât de cât. îmi aduc aminte de discuțiile purtate cu Julie despre reîncarnare. Despre aceasta o să-1 întreb! Ştiu sigur că nu există! Am argumente! Adorm fericit.
După masa de prânz, aşezat în acelaşi jilț, cu o mină sobră, încerc să deschid discuția pentru a o canaliza pe făgaşul dorit de mine.
- **Poate am putea discuta astăzi despre suflet şi reîncarnare. Am mari dubii în privința existenței acesteia, încep eu parşiv.**
– Cu plăcere, mă poți întreba orice.
– **Există un număr limitat de suflete?**

- în creație nu există limite. Acesta este un cuvânt pământesc. Nimic în Univers nu este limitat. Totul este în continuă expansiune şi transformare.

- Dar copiii care se nasc nu sunt suflete noi? întreb eu.

– ***Nu, ele sunt suflete care au mai trăit pe acest pământ sau suflete care vin la încarnare din alte universuri sau sisteme solare, şi cărora întruparea terestră le este necunoscută, însă cu siguranță nu sunt nou create. Este drept că nu toate sufletele au aceeaşi vechime astrală; unele sunt foarte bătrâne, au milioane de ani vechime, altele sunt mai tinere, au doar câteva sute de mii de ani.***

– **Eu nu cred în reîncarnare, ce argumente pot fi aduse în sprijinul acestei teorii?**

– ***A te îndoi de reîncarnare este a te îndoi de însăşi actul creației. Cum crezi că Dumnezeu în marea lui înțelepciune ar putea da unui copil la naştere sănătate, înțelegere, capacitate intelectuală, o familie iubitoare cu posibilități materiale şi altuia deficiențe, necazuri, părinți denaturați.***

- Aici intervin faptele părinților. Dacă aceştia au păcate, atunci copilul are probleme, se naşte cu anumite boii sau handicapuri şi părinții suferă, spun eu, aducându-mi aminte vag, de ceea ce afirmă biserica.

– ***Bine dar atunci unde este dreptatea? Ce vină are sufletul care s-a întrupat? Dacă sufletele sunt egale în fața lui Dumnezeu, dacă sunt fără de păcat, atunci ar trebui să aibă din start aceleaşi coordonate de viață. Ce vină are entitatea care se avântă într-un trai plin de privațiuni, care se naşte din start cu o tară socială. Dacă pleci de la ideea că nu există reîncarnare şi că vin suflete noi, atunci explică tu această nedreptate. Asta ar însemna că cineva acolo sus stă şi împarte norocul după bunul său plac.***

– Exact asta spun eu! Cineva acolo sus stă şi împarte dreptatea. Cred că este mare coada la Bill Gates şi Donald Trumph, cu liste de aşteptare de câțiva ani. Dacă ar fi după liberul arbitru, cred că toți ar vrea ca ei să le fie tați.

– Dacă nu accepți legea reîncarnării, nu îi poți explica unui copil născut fără picioare de ce nu poate deveni atlet, de ce Dumnezeu în mila lui a hotărât aşa. Totul pare fără logică. Vezi că nu se leagă. ***Dacă însă accepți reîncarnarea, atunci explicația este simplă. Aici intervine karma.***

Ce este karma?

– ***Legea karmei este legea supremă. Este legea cauzei şi a efectului. Fiecare cauză dă naştere la un efect şi fiecare efect are o cauză. Mai exact, o acțiune are un anume rezultat. Este însăşi legea fizicii. Dacă arunci o piatră în lac, în urma ei vor rămâne unduirile apei, din ce în ce mai line, până când vor dispărea, numai că într-o încarnare, efectele unei acțiuni pot să dispară abia după mai multe încarnări succesive.***

Cum poți ieşi din legea karmei?

- ***Plătindu-ți toate datoriile şi primind înapoi tot ceea ce ți se datorează. Este un fel de punct zero dacă vrei, un punct în care nu mai datorezi şi nici nu ți se mai datorează***

nimic. Odată ajuns aici ai şansa de a putea fi deasupra acestei legi, însă numai dacă ai cunoaştere şi înțelepciune.

- Bine, să admitem ideea, spun eu, dar un om trăieşte în medie 70 de ani. Dacă cei de care sunt legat nu se află aici, odată cu mine? Dacă există un decalaj, o defazare, dacă aceasta durează mai multe încarnări la rând. Eu mor, iar ei abia se nasc.

- ***Vezi în aceasta constă înțelepciunea Creatorului. Legea atracției face ca voi să vă naşteți în grupuri compacte de entități. Toate sufletele legate între ele se nasc şi trăiesc cam în aceeaşi perioadă, chiar dacă la mii de kilometri distanță. Trebuie să vezi aceste grupuri ca pe nişte stoluri, ele vin şi pleacă cam în acelaşi timp. Zăbovesc doar cei ce au într-un fel sau altul legătură cu grupul ce urmează să sosească. Aceasta este explicația faptului că într-o eră muzica, pictura, literatura au luat amploare, iar în alta ştiințele, medicina, tehnica. Este vorba de omogenitatea grupului.***

Trebuie să recunosc că ceva logică are. Din trei fraze a reuşit să îmi clatine argumentele. Dacă reîncarnarea există totuşi? Atunci cum intră sufletul în trup?

- **Cum intră sufletul în trup?** spun eu cu voce tare.

- ***Legătura dintre suflet şi trup se realizează cu ajutorul matricei astrale. Aceasta reprezintă conexiunea dintre suflet şi trup şi aici se regăsesc toate trăsăturile de caracter ale unui individ.***

- **Te referi la aură?**

- ***Nu, aura este cu totul altceva. Ea reprezintă emanația, radiația tuturor elementelor îngemănate în om, emanație care produce anumite vibrații, cărora le corespund anumite culori, pe când matricea astrală este o punte între suflet şi trup, prin care acesta percepe planul terestru. Fără suflet matricea s-ar dezintegra, căci ea nu este de sine stătătoare.***

- **Ce se întâmplă cu sufletele după ce mor?**

- ***Ele trec din planul terestru în cel astral, în locul specific şi conform cu vibrația fiecăruia. Aici intervine principiul densității luminice. Cu cât un suflet este mai luminos, cu atât el va accede către planuri vibraționale mai înalte, cu cât sufletul este mai întunecat, cu atât va ajunge în planuri mai grosiere. Acest lucru depinde de gradul de dezvoltare şi evoluție a fiecărui individ în parte. în momentul morții are de fapt loc ruperea bruscă a legăturilor dintre elemente şi astfel sufletul este eliberat şi poate urca în lumea astrală. Sufletul străbate toate zonele acesteia şi rămâne agățat de planul care corespunde perfect vibrației lui.***

– Adică în iad sau rai, punctez eu.

– ***Nu există nici iad, nici rai. Există doar apropiere sau depărtare de Divin. Iadul şi raiul sunt cuvinte pământene. Este drept că sufletele descriu depărtarea de Dumnezeu ca fiind cea mai cruntă tortură. Dacă***

entitățile ar şti ce înseamnă să trăieşti în întuneric, chiar pentru o perioadă scurtă de timp, ar renunța la activarea polarității lor negative.

– Aceasta este o altă problemă. De ce nu ştim ce am făcut şi ce ne aşteaptă? Cred că ar fi mult mai bine.

Uitarea este o altă lege a universului. Ea trebuie să existe pentru ca omul să poată anihila karma. Crezi că dacă ai şti că te căsătoreşti cu ucigaşul tău din altă viață ai face-o? Ai putea accepta că sora ta este persoana care ți-a distrus viața şi pe care ai ucis-o? Ți-ai iubi copilul dacă ai şti că el este întruparea celui care te-a ucis în trecut? Te-ai aşeza la masă cu părinții tăi, dacă ai şti că în altă viață au fost cei care te-au obligat să renunți la şcoală pentru a te căsători? Şi exemplele pot continua la nesfârşit. Pentru ca şi karma sa să poată fi îndeplinită, legiuitorul trebuie să devină nelegiuit, călăul victimă, soțul amant şi amantul soț, copilul părinte, medicul pacient şi tot aşa până când fiecare suflet îşi va fi însuşit toate aceste vibrații, trăiri, desăvârşindu-şi cunoaşterea. Când acest lucru va fi înfăptuit, el va ajunge la înțelepciune. Nu există suflet înțelept care să nu fi cunoscut toate aceste planuri. Ceea ce diferențiază entitățile între ele este numărul de încarnări în care şi le-au însuşit. Unora le-au trebuit câteva vieți altora câteva sute, însă în final toate ființele vor ajunge desăvârşite, în acelaşi loc de unde au plecat. între timp ele trebuie să treacă prin naşteri şi morți succesive, prin şederi şi aşteptări în planul astral pentru a se încarna optim. Sunt încarnări ce sunt alese pentru ei de îngerii karmei.

– **Deci în planul astral se află doar sufletele ce trebuie să vină la încarnare?** întreb eu.

Planul astral are locuitori mulți şi feluriți. Pe lângă sufletele destrupate aici se găsesc şi aşa numiții elementari. Aceştia se află aici, deoarece au fost creați de gândurile oamenilor şi sunt încărcați cu un anumit element predominant. Sunt creații de vibrație grosieră, unii posedă o voință proprie, însă ceea ce este mai important este faptul că la reîncarnarea entității generatoare ei se întorc împreună cu acesta în planul fizic, însoțindu-1 şi conferindu-i acestuia anumite trăsături specifice, preponderent negative. Pe lângă acestea în planul astral se regăsesc şi aşa numiții viermi sau larve. Şi aceştia sunt tot o creație „magnifică" a omului. Aceştia sunt creați conştient sau inconştient de pulsiuni senzoriale intense. Ei nu sunt ființe reale, nu au voință proprie, ci există şi se hrănesc cu emanațiile pasiunilor din planul animalic. Sunt de vibrații diverse şi se hrănesc doar cu emanații specifice pasiunii care le-a generat. Din acest motiv, în cazul în care creatorul nu mai este în planul terestru, ele se îngrămădesc asupra unei alte victime, care posedă aceleaşi pasiuni. Un om încărcat de pofte, va atrage asupra sa o întreagă hoardă de asemenea ființe, care îl vor face şi mai subjugat pasiunilor sale. Tot aici, în planul astral se întâlnesc şi alt gen de entități. Sunt ființe elevate, au diverse vibrații şi au fost create de însuşi Dumnezeu. Ele sunt entități

coordonatoare ale planului terestru şi ale celor patru elemente. Astfel avem elementalii, care subliniez, sunt diferiți de elementari, reprezintă cele patru elemente şi sunt cunoscuți sub denumirea de salamandre, silfi, undine şi goblini. satiri, iele, etc. Aceste ființe mențin stabilitatea dintre planul astral şi cel fizic. Ei intervin deseori în echilibrul planetei voastre; fără ei viața ar fi un haos, căci ei repară şi compensează ceea ce distrugeți voi.

Nu ştiu de ce, tot ceea ce spune mi se pare cunoscut. Unde am mai auzit oare aceste lucruri? Cred că în discuțiile cu Julie. Da, sigur! Ea îmi vorbea de entități, de îngerul morții, de îngeri păzitori. Draga mea Julie! Simt că îmi este dor de ea. Mi se pune un nod în gât, dar mă decid să continui:

- Aici se găseşte şi îngerul morții, sau moartea?

– ***Entitatea care este responsabilă cu destruparea sau moartea, cum îi spuneți voi, îmi răspunde Cristofor, după o pauză destul de lungă, nu se află în acest plan, deoarece ea se subordonează direct Creatorului.*** Datorită acestui atribut ea poate străbate toate planurile şi lumile. Este ubicuitară şi veşnică. A apărut odată cu creația şi ajută la împlinirea ei. Este o ființă evoluată şi respectată. Voi o vedeți ca pe o entitate negativă.

– Mai ales că vine când te aştepți mai puțin, şi aici vorbesc în cunoştință de cauză!

– Ea vine atunci când primeşte semnalul din planul cauzal, pentru îndeplinirea efectului. Nu vine nici mai devreme, nici mai târziu, ci exact atunci când este scris. ***Ea taie legătura dintre suflet şi trup şi ajută la desprinderea acestuia de planul terestru. Apoi ia sufletul şi îl duce în planul astral, unde îl ajută să îşi găsească locul şi să se integreze.***

- De ce nu se duce sufletul singur?

- ***Sunt puține suflete care ar face acest lucru benevol. Ele ar prefera să rămână agățate de planul terestru, iar acest lucru ar crea un dezechilibru total. Ele şi-ar parazita urmaşii, prietenii, duşmanii şi nu ar mai avea posibilitatea de a se reîncarna.***

Cred şi eu că nici un suflet nu vrea să moară! Cine vrea să îşi părăsească averea, prietenii, viața? Cine vrea să fie îngropat sau ars, să dispară, să se dizolve în neant?

– Ce se poate face cu trupul dupa ce este părăsit de suflet? Trebuie îngropat sau ars?

– Coipul este asemeni unei haine, este un înveliş care se va dizolva întorcându-se înapoi în starea corespunzătoare fiecărui element. Este doar o chestiune de percepție, de credință. Faptic nu contează, principalul este ca el să se disipe în elementele inițiale.

- Aşadar omul trăieşte în planul fizic şi când moare se duce în celălalt plan?

- ***Nu doar când moare. Sufletul omului este în permanență legătură cu planul astral, căci aşa se numeşte celălalt plan. Cu ajutorul fluidului electromagnetic din acest plan se crează matricea astrală, la fel cum cu ajutorul fluidului electromagnetic din planul mental se crează matricea mentală.***

- Ce este planul mental? întreb eu uşor bulversat.
- *Este lumea gândurilor şi a ideilor, iar planul acesta s-a născut tot din îmbinarea celor patru elemente existente în Akasha. De aici au apărut toate ideile noi, revoluționare, aici s-au născut pentru prima oară invențiile. Este una din cele mai subtile forme ale Akashei. Oricine poate prelua informații de aici, însă acuratețea acestora depinde de gradul de maturitate, de atitudinea şi de gradul de evoluție pe care îl are spiritul. Fiecare gând nou este generat de un element, iar dacă există mai multe idei, atunci există o îmbinare a mai multor elemente. Fiecare gând are propria sa culoare, formă şi vibrație. Spiritul omului este asemeni unei antene, receptează aceste semnale, le introduce în subconştient, pentru ca apoi să le aducă la suprafață în conştient. Odată ajunse aici aceste idei devin realizabile. Cu cât omul este mai bine pregătit în acel domeniu, cu atât ele se vor materializa mai repede.*

– Să înțeleg, de fapt, că Dumnezeu este cel care le crează?

– Toate aceste idei existau şi există în Akasha. Ele apar treptat dupa un plan bine stabilit. Nu ar fi existat nici o logică dacă apărea avionul înaintea combustibilului sau internetul înaintea calculatorului.

Nu văd nici o legătura între avion, combustibil, calculator şi Dumnezeu, însă decid să nu mai aprofundez subiectul, deoarece ploaia de informații pe care am recepționat-o îmi zumzâie încă în creier. Recunosc cătunele sunt explicații pertinente, dar nu au nici o bază materială! Cum poți dovedi existența planului astral, a entităților, a Akashei?

– Cum poți dovedi palpabil, şi când spun palpabil, mă refer la dovezi materiale, că există reîncarnare?

– Este un sentiment ce vine din interorul fiecărui om. Unii o ştiu, alții o conştientizează mai târziu, iar alții niciodată. Depinde de gradul de evoluție al fiecăruia.

– Eu vreau dovezi, spun eu pe un ton răstit.

– S-ar putea să nu îți placă adevărul, îmi răspunde Cristofor îngândurat.

– Eu suport orice. Vreau să ştiu adevărul! Vreau să îmi aflu propriile vieți, să înțeleg ceea ce am făcut, cu ce am greşit, asta în caz că există reîncarnare. Dacă Dumnezeu ține cont de liberul arbitru, aşa cum spui tu, dacă ceea ce mi-ai spus până acum conține un dram de adevăr, eu cer pe propria-mi răspundere să ştiu. Am acest drept! Vreau să Ştiu, să retrăiesc, să conştientizez propriile-mi vieți. Sunt viețile mele, îmi aparțin şi deci ar trebui să am acces la ele, urlu eu frustrat.

Cristofor amuțeşte uitându-se în ochii mei. După câteva secunde de tăcere penibilă aud:
- Aşa va fi! Vei avea acces! Să te ajute Providența Divină să treci cu bine peste această încercare.

Mai ai două zile la dispoziție în care mă poți întreba tot ceea ce doreşti. După aceea va trebui să facem o pauză, căci va trebui să continuăm cu tratamentul, îmi spune el oftând adânc.

După liniştea care s-a aşternut deduc că întrevederea a luat sfârşit. Mă scuz politicos şi plec în cameră. Nu pot spune că nu sunt bulversat. Informaţiile mi se rotesc în creier. Mă decid să nu mă mai gândesc la nimic şi adorm. Visez că sunt pe un iaht, ascult marea şi mă simt bine. Dintotdeauna apa m-a relaxat. Mă trezesc bine dispus, odihnit şi cu forţe proaspete. Păzea Cristofor, căci sosesc!

Mă gândesc ce să-1 mai întreb astăzi şi mă hotărăsc să abordez tema predestinării, a sorţii.

După un prânz acceptabil, format din supă de linte şi orez cu legume şi salată de andive, mă aşez iarăşi pe jilţul deja familiar. îl văd pe Cristofor puţin trist şi cu cearcăne. Mă decid să încep discuţia:

– Din câte am înţeles totul este predestinat. Orice ai face ai o soartă care este hotărîtă.

– Da şi nu. Era obligatoriu să te naşti aici, acum, în aceste condiţii, dar nu era obligatoriu să înveţi, să îţi faci firmă, să stai unde stai. Chiar dacă sunt legături karmice, acestea ar fi apărut în viaţa ta sub alta formă. înţelege că timpul şi locul sunt prestabilite. Ce faci tu în timpul care ţi-a fost dat, este la alegerea ta.

– Poate omul să scape de datoriile karmice într-o singură viaţă?

– Da, dar numai prin cunoaştere ezoterică, îmi răspunde el cu greu, prin accesarea unor planuri superioare, prin abordarea vieţii într-un alt mod. Să ştii că este un drum greu şi anevoios, sunt mulţi care au reuşit să îl parcurgă, însă ei au dat dovada de mult curaj şi stăpânire de sine.

– Te referi la călugării budişti?

– Nu, din păcate ei îşi dezvoltă latura spirituală în detrimentul celorlalte structuri. O dezvoltă atât de tare încât atunci când vin la reîncarnare sunt mânaţi de aceeaşi dorinţă, calea ascetului, fac totul pentru a ajunge din nou acolo, şi astfel cercul nu se poate închide, căci după cum spuneam, pentru a accede la divinitate, omul trebuie să se desăvârşească în toate planurile.

– **Care este calea ce trebuie urmată pentru a ajunge la desăvârşire?**

Calea cumpătării. Calea echilibrului. Urmând aceste căi omul trebuie să ajungă la dăruire, iertare, iubire, cunoaştere, adevăr şi înţelepciune. Dar mai înainte de a-şi însuşi aceste vibraţii el trebuie să fi trecut prin toate păcatele lumii, prin deznădejde şi extaz, prin ură, mânie şi pasiune, prin sărăcie şi abundenţă. Trebuie să cunoască toate laturile creaţiei şi să îşi însuşească toate caracteristicile specifice lor. Diamantul desăvârşirii se află ascuns în mocirla trăirilor animalice. Trebuie să bagi mâna în nămol, să te murdăreşti pentru a-1 aduce la lumina, iar odată scos el este al tău, reprezintă strădania ta de veacuri. Nimeni şi nimic nu ţi-1 mai poate lua. Oamenii trebuie să ajungă să îşi conştientizeze propria divinitate, să ajungă în acel punct în care Christosul lor interior se poate manifesta. Oamenii trebuie să înţeleagă că nu sunt un capriciu al naturii ci sunt fii şi fiice de Dumnezeu, că în matricea lor astrală străluceşte Duhul Sfânt, care le conferă aceleaşi drepturi şi puteri, egale cu cele ale lui Iisus.

Iisus şi-a ales singur drumul, nu Tatăl a făcut-o pentru el; el a păşit pe această cale spre a arăta lumii cum fiecare om îşi poate schimba viaţa, că moartea nu este o piedică în calea învierii, împărăţia lui Dumnezeu se află aici, acum printre voi. nu trebuie decât să vreţi să intraţi în ea şi aflându-vă acolo veţi constata că viaţa voastră

păcătoasă va dispărea de la sine, toate părțile ascunse şi întunecate ale conştiinței vor fi anihilate şi transformate în lumină. Poarta împărăției vă este deschisă, trebuie doar să găsiți calea de a ajunge la ea. Drumul nu este uşor, este lung şi anevoios, însă răsplata va fi pe măsura strădaniei.

– **Şi cum să găsim această cale?,** întreb eu mânat de o curiozitate reală.

– ***în primul rând să vă schimbați principiile de viață. Primul pas ar fi înțelegerea faptului că Dumnezeu este Gândire Pură, iar atunci când apare un bruiaj sau o dizar-monie, îndreptați-vă imediat inima către această gândire şi puneți-vă întrebarea ce ar fi făcut Dumnezeu în această situație. Cum ar fi reacționat el? Veți constata cu uimire că sufletul vă va fi invadat de o mare pace şi înțelepciune. Veți şti instinctiv ce aveți de făcut. Nu uitați că pentru a vi se da trebuie să cereți, căci a primi fără a cere înseamnă încălcare de liber arbitru, adică nerespectarea legii. Al doilea lucru foarte important este sacralizarea activității. Fiecare activitate ar trebui făcută ca şi cum creatorul însăşi o execută.***

- Poți fi un pic mai exact?

- ***Spre exemplu când găteşti, fă-o ca şi cum Dumnezeu se manifestă prin tine. Pune în oală nu numai alimente ci şi sănătate, linişte, iubire. Gândeşte-te ca mâncarea să conțină exact atâtea elemente câte îi sunt necesare fiecăruia în parte, pentru un organism echilibrat. Fă curățenie gândindu-te că prin aceasta scoți din casă tot răul vrajba, ura, boala şi introduci pace, bună-înțelegere, armonie. Adu în casă plante verzi în ghiveci, căci ele reprezintă viața. Evită florile tăiate deoarece ele sunt sisteme vii aflate pe moarte. Adu suflul divin în orice acțiune în orice trăire în orice gând. Când faci duş imaginează-ți că toate trăsăturile negative ale caracterului tău se şterg şi că devii mai bun, mai înțelegător, mai plin de Duh Sfânt. Iubeşte oamenii din jurul tău şi fă-le bucurii, surprinde-i cu mici gesturi de apreciere, laudă-i şi încurajează-i, scoate în evidență lucrurile bune pe care le-au făcut şi minimalizează-le greşelile. Când te duci la birou fă-o cu drag, ca şi cum ai face-o pentru Dumnezeu. Cam asta trebuie făcut.***

Eu mă duc întotdeauna cu drag la birou şi mă duc pentru mine nu pentru altul, şi cu atât mai puțin pentru Dumnezeu, care pe lângă că nu m-a ajutat cu nimic, mai îmi pune şi bețe în roate. Mă hotărăsc să evit discuțiile în contradictoriu şi de aceea caut o ieşire:

– **Este duşul aşa de important? Dă-mi un exemplu de programare la duş, căci din toate activitățile pe care mi le-ai înşirat, aceasta este singura pe care o fac zilnic.**

– ***Spălarea cu apă reprezintă de fapt spălarea cu elementul apă în stare pură. Prin apă, adică botez, păcatele lumii au fost şterse, deci apa înmagazinează în ea noul, renaşterea. Apa este unul din cele mai conductibile elemente, ea dă viață, este creatoare, este plăcută. Cu cât apa***

este mai rece cu atât se încarcă mai uşor; deci duşurile trebuiesc făcute cu apă călduță. Trebuie să ştii că apa la 37 de grade îşi pierde această proprietate. Când faci duş îți imaginezi că toate slăbiciunile, păcatele, tarele de caracter, bolile se scurg din corp şi în locul lor apar calități, trăsături benefice, linişte, sănătate, etc. Acest lucru trebuie făcut cu simț de răspundere. Trebuie să te gândeşti doar la ceea ce faci, să vizualizezi întreg procesul, să simți cum iese şi intră ceea ce ai programat.

- Şi asta este suficient pentru a te schimba?

- Nu este suficient, însă este un pas. De fapt schimbarea este adusă de o coroborare a mai multor acțiuni. ***Primul pas este conştientizarea propriilor păcate şi tare de caracter. Adică a ceea ce vrei să schimbi. însăşi conştientizarea acestora reprezintă primul semnal pe care ți-1 dă sufletul, semnal care îți arată că în interiorul tău există dorința de înnoire, de renaştere. Apoi urmează lupta cu acestea.*** ***Aici este de folos această programare a apei. Paralel cu aceasta trebuie făcut acelaşi lucru şi cu alimentele. Fiecare produs ingerat trebuie prelucrat şi încărcat cu aceleaşi principii ca şi apa. Aici însă se programează doar însuşirile sau calitățile pe care doriți să le obțineți. Spre exemplu: când bei un ceai, ții mâinile deasupra cănii şi te gândeşti că odată cu intrarea acelui lichid în corp, vor intra şi bunătatea, sănătatea, succesul, liniştea sau orice îți doreşti. Pentru ca acest lucru să aibă succes trebuie să te limitezi în ambele acțiuni doar la maxim trei lucruri pe care doreşti să Ie schimbi, iar timpul alocat acestei schimbări să fie de aproximativ două săptămâni. După aceea procedura se poate relua cu o nouă programare. Totodată cel care caută schimbarea trebuie să intre în fiecare zi în conexiune cu Dumnezeu. Acest lucru se realizează printr-o meditație scurtă de minim cinci minute. Este necesară găsirea unui loc liniştit, fără stimuli, un loc în care să poți sta singur. închide ochii şi începi să vorbeşti cu Dumnezeu. Spune-i ce te frământă, ce vrei să schimbi, dacă vrei să schimbi ceva, fă-i reproşuri sau mulțumeşte-i. Trebuie să percepi interlocutorul ca fiind un prieten. O să constați cu uimire că îți răspunde şi chiar te înțelege. Cere-i ajutorul, pentru ca el să ți-1 poată da.***

– Pare atât de complicat! Asta pentru cine vrea să se schimbe. Eu sunt tare mulțumit de mine aşa cum sunt. Eu nu vreau să mă schimb. Am tot ce îmi trebuie, m-am educat şi m-am format singur, sunt într-un cuvânt propria-mi creație şi sunt fericit

cu mine însumi, accentuez eu. Cine vrea să se schimbe este liber să o facă. Să pornească pe această cale anevoioasă dacă simte că acest lucru îi prieşte. Eu mulţumesc, nu!

– Nu este o cale anevoioasă. Este uşoară şi la îndemâna oricui, indiferent de vârstă şi pregătire. începi uşor şi apoi continui până când îţi dai singur seama că ceva s-a schimbat.

- Aşa se pot trata şi bolile?

- Bolile sunt ceva mai complicat de explicat. Ele sunt pe de-o parte tare karmice devenite manifeste, iar pe de altă dezechilibre energetice grave, cărora nu li s-a dat atenţie şi care s-au cronicizat. Mai sunt şi acele boli, cum ar fi diabetul, care apar datorită unor trăsături de caracter. Acesta apare cel mai adesea la persoanele geloase. Nu geloase doar pe partener, ci în general, pe realizările altora, pe evoluţie, pe capacităţi, etc. La fel se întâmplă cu ulcerul. El apare preponderent la persoanele anxioase sau hiperactive, la înadaptaţi, la nemulţumiţi sau la cei care nu au compasiune.

Nu prea îmi vine să cred! Cum adică, dacă nu eşti gelos nu faci diabet? Dar cancerul?

- Dar boala secolului, cancerul? întreb eu.

- Este un proces de autodistrugere. Organismul, la cererea subconştientului dă semnalul de start al unui proces adesea ireversibil. O singură celulă primeşte o comandă eronată şi se transformă în călău. Acesta boală apare ca urmare a unor datorii karmice - şi în acest caz procesul nu poate fi oprit decât la decesul sistemului viu - sau ca urmare a inadaptării organismului Ia mediu şi stimuli. în acest ultim caz omul are şansa să învingă boala.

- Cum? Prin operaţii, iradieri?

- Fiecare îşi găseşte propria cale. Este important de ştiut că indiferent de calea aleasă cel atins de această boală ar trebui să renunţe temporar Ia carne, zahăr, chimicale. Alimentaţia ar trebui să fie preponderent naturistă, singurul fel de carne permis fiind ficatul de viţel, dar şi acesta trebuie să fie din crescătorii fără furaje toxice sau chimicale. Ficatul de viţel conţine în exces anumite elemente, pe care organismul bolnav le are în minus. Prin ingerare se stabileşte din nou echilibrul. De asemenea ar trebui evitat contactul cu orice fel de produse chimice ca detergenţi, săpun, parfum.

– Bine şi cu ce să se spele omul?

– Cu ce se spălau strămoşii tăi? Cu ce îşi spălau rufele?

– Cu săpun de casă, aşa cum făcea bunica.

– Da dar acela conţinea sodă, care este nocivă. Există săpunuri bio, cum le zici tu, trebuie doar să le cauţi. Revenind la idee. cei ce suferă de această boală, trebuie să evite sarea şi zahărul, uleiul şi grăsimile, mâncărurile gătite sau prăjite, sucurile sau băuturile alcoolice de orice fel, seminţele şi cerealele.

– Minunat, şi atunci ce mai rămâne? Cuţite, furculiţe şi şerveţele, sau magnificul regim pe care l-am ţinut eu, de era să mor.

– ***Rămân toate fructele şi legumele, îmi răspunde el fără a ține cont de izbucnirea mea, apa cea minunată şi dădătoare de viață; câte preparate minunate nu se pot obține din îmbinarea acestora! Trebuie să ai însă atenție ca pe parcursul unei zile să îmbini toate culorile. Să mănânci şi roşu, verde, galben, alb, etc.***

- Contează? întreb eu, gândindu-mă la culorile legumelor şi fructelor ce le-am ingurgitat timp de patru săptămâni.

– Da, căci în fiecare culoare stă ascunsă o anumită vibrație ceea ce face ca un anumit element să fie predominant.

– Şi cei care au această boală din cauza karmei, se pot însănătoşi?

– Da, dar aceştia sunt cei care au cel mai greu drum. Ei trebuie să atingă acea stare vibrațională, să ajungă în acel punct în care Christosul din interior să se manifeste. Această conştientizare face ca întregul proces să devină reversibil.

– Dar cei care sunt vindecați în mod miraculos de alți oameni? Mă refer aici la acele minuni care se săvârşesc cu ajutorul altor muritori, care însă sunt mai dotați energetic decât alții? Nu că aş crede în aşa ceva, însă am auzit de anumite cazuri.

– Acei muritori, aşa cum îi numeşti tu, sunt de fapt inițiați. Unii ştiu acest lucru, alții tratează doar din instinct, însă toți au ajuns la acea conştiință de sine încât pot străbate planurile, ajungând până în cel cauzal pentru a transforma efectul.

– Dar nu se produce de fapt o amânare, o întârziere a bolii? Din ceea ce mi-ai spus până acum deduc că este ea împinsă către o altă încarnare?

– Nu, căci ei îl eliberează atât pe făptaş cât şi fapta în sine. Este în fond o schimbare a polarității, o transmutare. Potrivit legii divine aceştia au capacitatea de a ierta. Prin iertare, omului i se anihilează povara, deci fapta nu mai există. Ea se disipa şi se transformă în elemente primordiale. Cei ce fac aceste lucruri sunt mai presus de legea karmei. Ei o fac din dragoste, din plăcerea de a dărui, nu aşteaptă recompense nici pe pământ şi nici în cer, deoarece ei au ajuns la înțelepciunea Tatălui şi au înțeles că atunci Când creezi, o faci din iubire fără interese acunse şi fără a aştepta răsplata. Aceşti oameni se află de obicei pe ultima treaptă a evoluției. Ei sunt foarte aproape de punctul în care pot deveni co-Creatori.

îmi aduc vag aminte de o carte pe care m-a obligat Julie să o citesc. Ceva cu maeştrii spirituali... parcă. Spunea ceva de oameni care se teleportau, care materializau lucruri.

– **Ce îmi poți spune despre acei maeştri care pot materializa lucruri?**

– ***Aceştia au ajuns deja la stadiul de co-Creatori. Ei sunt întaichiparea Divinității pe pământ. Ei au ceakrele opt, nouă şi zece active şi în manifestare, au depăşit bariera timp-spațiu. Ei pot materializa lucruri, deoarece stăpânesc elementele şi fluidele, au acces direct în Akasha, ştiu adevărul, stăpânesc cunoaşterea şi au înțeles înțelepciunea. Ei sunt prezenți aici, însă sufletul lor poate străbate toate planurile. Ei pot pleca în orice clipă însă nu o fac tot din iubire de semeni. Ei rămân aici - deşi viața nu mai are***

nici un ascunziş pentru ei - din dorința de a ajuta atât semenii cât şi pământul. Ei dăruiesc Terrei din vibrația lor şi ajută astfel la menținerea echilibrului.

– Adevărul este că avem nevoie de echilibru. Până şi eu ştiu asta. Lumea a luat-o razna. Parcă nici copiii nu mai sunt copii.

- Copiii care se nasc acum sunt ființe de două tipuri. Unele sunt foarte elevate şi au venit aici spre a ajuta planeta, pentru a o încărca cu lumină, a o ajuta să facă un salt vibrațional, iar altele sunt entități cu mari tare karmice, care au ales să vină acum spre a duce o viață scurtă în urma căreia vor pleca mai uşurați.

- Cei elevați, de unde vin?

- Sunt ființe care au mai fost încarnate aici, însă au absolvit cu brio acest stagiu, sau entități din alte galaxii sau universuri, care oricum sunt mult mai evoluate decât voi. şi care au primit dreptul de a se întrupa beneficiind de aceste capacități.

– Când au început să vină [7]

– în anul pe care voi îl socotiți ca fiind 1996.

Iarăşi acel voi idiot. Dacă noi eram în 1996, tu în ce an erai?

– De ce tocmai atunci?

– Atunci s-a stabilit definitiv ce şi cum va fi cu pământul.

– Unde s-a stabilit? întreb eu, neînțelegând ce vrea să spună.

– în matricea Akashei. De aici impulsul a plecat către planul cauzal, astral şi mental.

– **Ce culoare are Akasha?**

– ***Akasha are vibrația care corespunde culorii violet. De fapt în ea se găsesc toate vibrațiile şi deci toate culorile, însă îngemănarea acestora dă această culoare. Şi Akasha are diverse planuri şi automat diverse tonuri de violet, însă în mijlocul ei se găseşte cea mai pură şi mai aprinsă culoare pe care ți-o poți imagina. Trebuie să îți imaginezi Akasha ca fiind un ocean imens de culoare violet închis, dar din a cărui unduire apar din loc în loc străfulgerări în toate culorile curcubeului.***

Hai că aici te-am prins!

– Atunci de ce sfinții din bisericile ortodoxe au aura aurie?

– Ceea ce vedeau cei ce au redat chipurile sfinților era de fapt ceakra iubirii divine, adică a noua ceakră. Aceasta are culoarea aurie.

– Există oameni care pot vedea aura?

– Da, însă acest dar este dat doar celor evoluați. Pentru a primi acest har trebuie să îți depăşeşti condiția, să nu mai judeci, să fii mai îngăduitor şi în mod cert să te afli pe Calea Adevărului.

Am întâlnit oameni care spuneau că văd aura şi care strâmbau din nas când se intersectau cu persoane cu vibrație joasă, spun eu, făcând referire exact la una dintre prietenele din tinerețe ale Juliei, care se credea a fi reîncarnarea Anei soția lui loachim.

Singurele persoane cu vibrație scăzută erau ei. Ai auzit vreun maestru spunând că nu poate sta în apropierea unui păcătos, ai auzit despre vreun sfânt doborât de o aură necorespunzătoare? Persoanele cu o deschidere reală sunt cele care Ie caută pe cele cu vibrație joasă. Ie ajută, Ie mângâie, le vindecă, le sprijină şi le susțin pentru a-şi înțelege greşelile şi lipsurile. Iisus s-a adresat doar celor sănătoşi, luminoşi şi cu o vibrație benefică?

Nu am date asupra acestor lucruri şi de aceea caut să mă îndepărtez de subiect.

– Cum poate un om să îşi conştientizeze propria divinitate?

– *în primul rând să se cunoască pe el însuşi. Cunos cându-se pe sine, el cunoaşte de fapt microcosmosul şi prin extrapolare ajunge să înțeleagă macrocosmosul. Mă refer aici la cunoaştere deplină, fizică şi spirituală. Cheia conştientizării este ascunsă în om. El este singurul care o poate căuta. A te desăvârşi înseamnă a te uni cu Divinul.*

– Bine, dar atunci de ce nu sunt oamenii buni?

- Oamenii sunt buni, toți fără excepție, doar manifestarea polarității lor momentane este încărcată negativ.

- Dar cei care ucid? înseamnă ca sunt şi ei buni?

– Te-ai gândit vreodată că ei pot acționa în legea kar-mei. îmi răspunse Cristofor după câteva clipe de gândire. Dumnezeu se poate manifesta doar prin oameni.

– Corect, dar pentru ca legea karmei să existe, la un moment dat cineva a fost generatorul. Deci cineva trebuie să fi călcat pe bec! continui eu.

– Toți, fără excepție ați fost victime sau ucigaşi. Este un aspect care trebuie să existe în structuri. Poate unii ați omorât sau ați fost ucişi în numele unor idealuri pământene nobile, însă fapta tot faptă rămâne şi nu se poate şterge decât printr-o contra-faptă care are aceeaşi vibrație.

– Sunt convins că eu nu am omorât niciodată pe nimeni şi nici nu am fost violator! Am avut întotdeauna femei dornice să se culce cu mine, eu am fost cel care am refulat pe multe dintre ele. Sunt convins că şi în altă viață, în caz că a existat vreuna, a fost Ia fel. Sunt alții care fac rău unor mase de oameni, unor țări întregi şi pe ăştia nu îi mai trage nimeni de mânecă.

– Cei ce fac rău multor oameni, sunt cei cărora acei mulți oameni le-au făcut rău. în acest mod se arde o karmă colectivă. Există şi cei cărora nimeni nu Ie datorează nimic, dar ei iau hotărâri în numele propriu, hotărâri ce defavorizează colonii de suflete, iar aceştia ar trebui compătimiți. Ei sunt cei ce îşi încarcă karma. într-un moment în care aceasta nu va mai putea fi compensată aici. Ei vor fi prinşi în această legătură şi vor suferi mii de reîncarnări, căutând soluția, dar aceasta nu va fi posibilă. Ea va apare abia atunci când pe o altă planetă vor fi exact aceleaşi condiții ca aici, iar entitatea va avea aceeaşi poziție ierarhică.

– Este o explicație logică. încuviințez eu. Dar faptele bune? Sunt tot datorii karmice?

– Uneori da. Sunt gesturi nobile pe care alții le-au făcut cu noi şi cărora trebuie să le întoarcem binele, sau sunt pilişi simplu fapte bune făcute datorită unei polarități pozitive. A te desăvârşi înseamnă a activa volițional partea pozitivă a elementelor existente în tine.

– Avem legături karmice cu părinții sau copiii noştri?

– întotdeauna, îmi răspunde Cristofor oftând. Chiar şi cele mai elevate suflete ce vin la întrupare sunt legate între ele. Chiar dacă este vorba de o karmă activă sau stinsă, ea există întotdeauna.

– **Ce trebuie să facem pentm a avea 100% copii sănătoşi?** Cu siguranță nu mă refer Ia mine, căci eu nu voi avea copii niciodată. Am avut o discuție cu prietenul Dumnezeu şi sigur nu îi voi da această satisfacție. Mă refer la cei ce vor.

– în primul rând trebuie să aveți un echilibru optim al elementelor, apoi să vă aflați în continuă ascensiune pe scara evolutivă. Ființa care vine la întrupare, vine cu o încărcătură karmică proprie, la care se adaugă apoi şi cea a neamului, îmi răspunde neluând în seamă dizertația mea.

– Aici ceva nu stă în picioare, afirm eu, există părinți elevați, cu copii bolnavi şi scursuri ale societății cu copii perfecți.

– Aceasta este o aparență. Părinții elevați au ales să aibă aceşti copii bolnavi fiindcă ştiau că îi pot ajuta să îşi depăşească condiția, că îi pot sprijini. Cei ce au polarități negative manifeste au copii sănătoşi, pentru că entitatea încarnată în copil mai poate primi un surplus de karmă negativă, asta nu înseamnă că şi copii lor vor fi sănătoşi, sau că în altă viață nu vor avea probleme.

– Cum adică au ales?, întreb stupefiat. Cine vrea un copil bolnav?

– Au ales înainte de naştere, adică înainte ca ei să primească dreptul la întrupare în calitate de părinți. îngerii karmei prezintă anumite opțiuni şi sufletele aleg. Cei elevați aleg întotdeauna cel mai scurt drum către mântuire, chiar dacă este greu şi anevoios. Din păcate fiecare trebuie să îşi trăiască propria viață. Nimeni nu poate trăi în locul celuilalt. Fiecare în sufletul său ştie acest lucru.

– Spune-mi care este diferența dintre suflet şi spirit, îl întreb eu, căutând să îmi clarific acest lucru.

– Spiritul vine direct din gândirea divină, pe când sufletul este situat undeva între corp şi spirit. în spirit se oglindesc virtuțile şi atributele divinității, pe când sufletul este identitatea entității. Corpul, sufletul şi spiritul sunt unite. Aici se oglindeşte principiul trinității.

Nu am prea înțeles mare lucru şi de aceea mă gândesc să îl mai întreb odată, însă Cristofor îmi spune că trebuie să ne despărțim. Nu prea îmi convine situația, deoarce mai aveam o groază de întrebări, dar dat fiind faptul că el decide, nu am ce face. Părăsesc laboratorul fără prea mare tragere de inimă, cu atât mai mult cu cât nici măcar nu îmi este somn. Culmea este că odată aşezat în pat adorm imediat. Visez cum Cristofor intră în camera mea, se uită preț de câteva minute la tablou, face acelaşi semn circular cu mâna, după care părăseşte abătut încăperea. Mă trezesc dimineața cu visul ăsta în cap, însă îmi zboară repede deoarece trebuie să mă gândesc la ceea ce voi discuta astăzi.

După micul dejun, la care Cristofor nu a participat, Yidam îmi face semn că sunt aşteptat sus. Intru în laborator prin uşa larg deschisă şi îl găsesc stând pe pervaz, îmbrăcat într-un superb costum cu aceleaşi influențe orientale, însă de culoare verde smarald. îmi face semn să mă aşez. Dau să deschid gura însă mi-o ia înainte spunând:

- ***Astăzi am hotărât să îți vorbesc despre pământ***, începe el să turuie. Este una dintre cele mai desăvârşite creații ale Tatălui. Trebuie să îl vezi ca fiind un uriaş angrenaj, o ființă, a cărui mecanisme funcționează şi trăiesc în totală interdependență.

- **Este o ființă vie?,** întreb eu mirat.

- ***Da, este un imens organism. A fost creat înaintea omului, tot prin îmbinarea elementelor şi fluidelor. El este viu, trăieşte şi respiră.***

– Asta înseamnă că poate şi muri, punctez eu.

– Cu siguranță. Ca de altfel orice planetă.

– Sper să nu se întâmple prea curând.

- ***Nu, planeta mai are de parcurs anumite stadii de dezvoltare până Ia desăvârşire. Abia apoi se va putea întoarce la sursa primordială. Dar mai sunt mii de ani până atunci. Momentan planeta va trebui să facă un salt vibrational, cam în jurul anului 2012.*** Ți-e familiară această dată?

– Nu, deloc, răspund eu încercând să îmi scormonesc memoria, însă singurul lucru care îmi vine în cap sunt plasamente bancare şi investiții la termen.

– ***în acest an, mulți oameni vor trebui să plece din planul terestru, deoarece vibrația lor nu va mai fi compatibilă cu cea a planetei. Deja mulți au început să o părăsească, însă plecarea masivă va fi în 2009 şi 2012. Planeta cu tot ceea ce se află pe ea va trebui să facă un salt vibrational şi de aceea tot ceea ce se află pe ea va trebui să corespundă noilor coordonate.***

- *Cum se va produce acest salt vibrational?*

- ***Acest salt a început deja şi va fi la apogeu odată cu intrarea Terrei în centura fotonică şi cu apropierea planetei Nibiru, îmi răspunde el. în prezent doar soarele a intrat.***

Aceasta intrare va însemna un salt uriaş pentru planetă şi omenire, este o nouă renaştere spirituală, care se va desăvârşi odată cu alinierea pământului la centrul galaxiei.

- Mie îmi sună ameninţător!

- Asta pentru că percepi informaţiile cu mintea şi nu cu sufletul. Este ceea ce aşteaptă umanitatea de milenii. Este un pas gigantic. Totul se va schimba, atât în plan fizic cât şi astral.

– Cum se vor manifesta aceste schimbări în planul fizic? întreb eu, cu o urmă de îngrijorare în glas.

Terra şi întregul sistem solar va avea aceeaşi respiraţie cu cea a universului, tehnologia actuală va fi depăşită, bariera spaţiu-timp va fi doborâtă, materialismul va fi înlocuit de altruism, iar ce este cel mai important, adevărul va fi relevat. Nimeni nu va mai putea ascunde nimic. Vor dispărea măştile de pe chipurile oamenilor, cel de-al treilea ochi se va deschide şi totul va fi vizibil. Adică vei putea să-ţi percepi vecinul energetic!

– Mi se pare o utopie! răbufnesc eu.

– ***Aşa pare, dar asta este ceea ce s-a hotărât încă de la facerea lumii. Vei putea să-i vezi pe cei cu vibraţii joase sau intenţii ascunse, ba mai mult de atât vei putea să le percepi gândurile, să le vezi străfundul sufletului.***

– Groaznic, asta înseamnă că oamenii se vor ascunde.

– Se vor ascunde doar cei rău intenţionaţi, cei ce nu doresc să se schimbe, cei a căror suflet plânge încă după lumea trecută. însă nici ei nu vor rezista mult în această postură deoarece vor fi izolaţi, respinşi şi asta îi va tace să îşi dorească să se schimbe.

– Dar vor fi enorm de mulţi!

– Vor fi foarte puţini, căci cei mulţi vor fi deja destrupaţi. Aici vor rămâne doar cei care au posibilitatea să se adapteze.

– Dar tot vor fi majoritari, nu văd cine are doar vibraţie pozitivă.

– Sunt extrem de mulţi şi sunt conştienţi. Ei stau şi aşteaptă schimbarea, şi-o doresc, sunt pregătiţi. Ei au înţeles acum mulţi ani calea pe care o au de urmat şi au pornit pe ea fără regrete.

– Schimbarea va veni brusc, sau vor exista semne?, întreb eu captivat de subiect.

– Schimbarea nu se va face brusc. Ea va fi din ce în ce mai evidentă odată cu apropierea de acest punct. Vor exista schimbări climaterice, iar cataclismele naturale se vor îndesi.

– Acestui fapt i se datorează încălzirea globală?

– Da, însă şi altor lucruri. Planeta este de mult timp în suferinţă. Pentru a se vindeca, adică ridica, ea trebuia să treacă prin această stare patogenă la care voi aţi contribuit cu mult succes. Oricum vor exista şi alte modificări, chiar la nivelul populaţiei.

– Ce fel de modificări?

– înainte de salt multe suflete vor pieri. După cum spuneam, vor exista multe cataclisme naturale, cutremure de pământ, uragane, inundații, incendii. Pământul se va cutremura atât de tare şi în atât de multe locuri deodată încât oamenii nu vor avea unde să se ducă. Vulcani de mult stinşi vor erupe din nou, acoperind localități întregi, apa va revendica uscatul şi multe oraşe de coastă vor fi înghițite, dar toate acestea vor veni pentru a desăvârşi lucrarea Tatălui. Polii se vor inversa... de fapt atât polii magnetici cât şi cei geografici s-au inversat în repetate rânduri. în univers nimic nu este fix. Totul este într-o continuă expansiune.

– Cum se vor inversa polii? Aşa brusc, fără să ne avertizeze nimeni? NASA, CIA, Al Gore? întreb eu stupefiat.

- Nu poate fi brusc. Vor exista semne premergătoare. Rezonanța pământului îşi va schimba frecvența, magnetismul terestru se va reduce, aurora boreală îşi va face apariția în alte locuri decât în cele cunoscute, păsările vor zbura dezorientate, animalele vor avea un comportament neobişnuit, oamenii vor avea stări de confuzie, panică, migrene sau palpitații. Cu cât se va apropia cu atât vor fi mai intense. Cu două săptămâni înainte de schimbarea polilor pământul se va cutremura în cinci locuri deodată. Panica va cuprinde populația, care va dormi afară, însă acest lucru nu le va fi de folos, întrucât vor fi mii de replici puternice. Pământul se va crăpa şi vor ieşi aburi din el, dar înainte de asta inundații şi foc se vor abate în acelaşi timp pe teritoriul aceleaşi țări. Cutremure răzlețe şi uragane vor decima populația. De fapt aceste semne au început deja să apară, dar oamenii caută să dea explicații raționale, ceea ce îi îndepărtează de realitate.

- Şi noi ce ar trebui să facem? Ar trebui să ne pregătim, să ne luăm măsuri de siguranță ?

- Oricât de bine v-ați pregăti, cei ce trebuie să plece vor pleca, iar cei aleşi să rămână vor rămâne. Totul este scris. Nu este nimic de făcut decât să vă pregătiți sufleteşte şi fizic. Să încercați să vă apropiați mai mult de Divin. Să căutați să înțelegeți aceste schimbări. Ele au fost revelate unor oameni, care la rândul lor le-au spus lumii întregi, dar din păcate nu au fost ascultați. La fel cum nici tu nu mă crezi pe mine.

încerc să mă concentrez. Suntem în 2008. 2012 înseamnă peste patru ani. Aşa de puțin timp! De fapt, eu de ce îmi fac probleme, căci s-ar putea să mor cu mult înainte.

– Dacă este real, de ce nimeni nu ştie acest lucru? Mă refer la organele competente?

– Cei pe care voi i-ați numit conducători, ştiu asta de foarte mult timp, iar cam de zece ani încoace sunt convinşi că o să se întâmple. Ei sunt asigurați. Şi-au creat spații de refugiu, au alimente, medicamente şi combustibili depozitate, i-au informat şi pe cei dragi lor. Ei sunt pregătiți!

De voi nu le pasă, nu îi interesați şi nici măcar nu cred că vor avea remuşcări.

– Să înţeleg că este ca de obicei. Cei cu bani îşi pot asigura confortul şi în vremuri de restrişte, iar cei fără, vor trăi ca păsările cerului, citez eu, vag, din Biblie.

– Nu este chiar aşa, căci multe din aceste locuri, deşi par sigure acum, se vor dovedi că nu sunt. Banii nu vor mai avea nici o valoare, căci sistemele bancare vor cădea. Furtuni electromagnetice se vor abate asupra pământului, distrugând tot ceea ce înseamnă informatizare.

Nu îmi place ce aud. Toţi banii mei sunt în banci şi plasamente.

– Asta este o aberaţie, replic eu. Sigur, pot da faliment bănci, pot cădea acţiuni, însă nu toate odată!

Din păcate vor cădea toate, datorită acestor puternice furtuni electromagnetice. Va cădea inclusiv electricitatea şi odată cu ea internetul, combustibilul nu va mai putea fi furnizat, gazul de asemenea, alimentele vor lipsi, iar haosul va cuprinde întreaga omenire. Hoarde de oameni vor ataca aşa-zisele locuri de refugiu ale suspuşilor în speranţa că vor găsi hrană. Vor fi multe crime, omoruri şi pustiiri.

- Parcă ziceai că o să fie bine, o să renaştem spiritual, o să trecem la noi coordonate. Dacă astea sunt, atunci nu mulţumesc, nu sunt interesat.

Mă gândesc în sinea mea, în cât timp aş putea transforma în bani lichizi tot ce am. Cam un an, dacă vreau să valorific la maxim. Da, dar apoi ce fac cu banii? Să îi ţin sub saltea? Nu ar trebui puşi tot în banca?

– O să fie bine, zise Cristofor, însă întâi trebuie să se cureţe tot. pentru ca omenirea să o poată lua de la început. Toţi trebuie să fie egali.

– Bine. dar să presupunem că ai avea mulţi bani lichizi, ce vei putea face cu ei? întreb eu văzându-mă deja cărând două geamantane pline cu bani.

– Banii nu vor mai avea valoare. Vor avea valoare cunoştinţele acumulate. Ele vor fi de folos.

– Ce să faci cu cunoştinţe, dacă nu ai ce mânca! Tu ce ai face?

– ***Eu, zise Cristofor îngândurat, dacă aş fi ca voi, mi-aş cumpăra o căsuţă departe de orice ţărm, aş fora un puţ, aş construi sobe pe lemne, mi-aş umple cămara cu alimente neperisabile, seminţe de plante şi legume, aş cumpăra unelte manuale, ulei sau lumânări pentru iluminat, haine de rezervă, medicamente, cam asta este ceea ce aş face.***

– Şi cam când te-ai apuca de aceste investiţii, întreb eu parşiv.

– Cam la începutul anului viitor, îmi răspunse el lăsându-mă perplex.

Păi vom fi abia în 2009! Ai spus că abia peste patru ani o să avem probleme.

- Am spus că în 2012 planeta va face un salt vibraţional, însă până atunci trebuie să se întâmple multe lucruri.

- Şi când crezi că vor începe?

- ***Nimeni nu ştie sigur, doar Providența Divină, însă personal cred că începând cu luna septembrie a anului 2009 multe din cele ce ți-am spus vor începe.***

Mă întreb de câteva milioane de euro câte alimente şi semințe aş cumpăra. Cred că mii de tone! Ar fi o afacere bună. Dacă le stochez şi le scot pe piață atunci când va fi penurie... Asta în caz că acest scenariu este real. Poate ar trebui să îmi anunț clienții? Cred că ar leşina de râs!

– Rațiunea umană nu poate înțelege aceste lucruri, continuă el. Acum îți sună a utopie, însă nimic din ceea ce cunoaşteți nu va mai fi la fel.

– Bine, însă tot nu înțeleg de ce nimeni nu spune nimic, în afară de conducători, mai există organisme independente, instituții de cercetare, paranormalii...

– Toți au spus aceste lucruri. Până şi triburile indigene ştiu ce vă aşteaptă. S-au scris şi cărți despre acest subiect. Există clarvăzători, prezicători, oameni cu anumite capacități care au făcut aceste lucruri publice, însă după cum spuneam, unii ştiu şi iau act, alții ştiu dar nu îi interesează, iar alții nu cred. Cam asta este lumea actuală.

Mă simt atât de bulversat încât a început să mă doară capul. Alarma mea interioară a început să sune, ceea ce înseamnă că ceva din toată discuția asta este real.

Vocea lui Cristofor mă scoate din concentrare:

- Ar trebui să ne oprim aici. Mâine începe o nouă etapă a tratamentului tău. Yidam va fi cel care se va ocupa de tine îndeaproape şi doresc să îi urmezi sfaturile întocmai. Dacă ai întrebări asupra terapiei îți stau la dispoziție în fiecare după-amiază.

Ne despărțim întrebându-mă cum aş putea urma sfaturile unui om care nu vorbeşte deloc. Adorm făcând calcule peste calcule. Nu ştiu cât am dormit însă mă trezeşte o bufnitură. Este uşa camerei care se dă de perete. Yidam îmi face semn să îl urmez. Mă uit pe geam şi constat că abia se crapă de ziuă. Ma scol din pat fără prea multă tragere de inimă şi intru în baie. Când ies, gata îmbrăcat, constat că Yidam mă aştepta încă în uşă.

Coborâm pe pajişte unde Yidam mă pune să îmi scot pantofii şi apoi porneşte cu paşi mărunți prin iarbă. înțeleg că trebuie să îl urmez, ceea ce şi fac. Roua dimineții îmi udă tălpile, făcându-mă să îmi fie frig.

După ce parcurgem, spiralat, întreaga suprafață, Yidam îmi ia pantofii şi porneşte către lateralul clădirii. Trecem pe sub o arcadă, intrăm pe un culoar de piatră şi de aici într-un hol. în fața noastră se află o uşă masivă, din lemn, în a cărei bogată sculptură recunosc sirene, scoici şi alte simboluri acvatice. Yidam împinge uşa, iar în fața mea se deschide o impozantă sală de baie. Să tot aibă vreo 200 de metri. Este acoperită cu mozaic venețian, pe tonuri de albastru şi verde. De pe pereții de piatră albă ce sunt acoperiți din loc în loc de fresce impresionante, personaje marine, ca: Neptun cu al său car de scoci tras de căluți de mare, sirene, copii cu cozi de peşte, corali, stele de mare, scoici, alge, curg valuri uşoare de abur alb, conferind locului o căldură mistică, plăcută. Din mijlocul sălii,

placată cu acelaşi ingenios mozaic, o piscină uriaşă, a cărei apă curge printr-o scoică gigantică aşezată într-unui din capete, te îmbie la baie.
Trecem pe sub coloane uriaşe, de piatră, pe care lumina colorată, ce intră prin vitralii, le scaldă în diverse tonalități şi ne îndreptăm spre capătul opus al sălii. Văd un fel de jacuzzi, din piatră, de dimensiuni reduse, a cărui apă uşor verzuie, bolboroseşte scoțând arome plăcute, de plante. O masă lungă de piatră şi câteva bănci tot din acelaşi material vin să întregească exclusivismul spațiului.
Sunt încântat. Este atât de frumos şi de un lux atât de covârşitor încât cred că şi sultanul din Brunei ar fi invidios.
Yidam îmi face semn să mă aşez şi să mă dezbrac, timp în care el scoate dintr-un dulăpior, ingenios mascat într-o nişă, câteva cearceafuri albe şi un fel de cufăr în miniatură, pe care le aşază pe masă.
Rămân în chiloți, însă din semne, deduc că trebuie să renunț şi la acest accesoriu. Nu prea mă simt în largul meu, însă o fac. Primesc în schimb un cearceaf, pe care mi-1 înfăşor repede în jurul corpului.
în sală îşi face apariția Cristofor, care aduce cu el o tavă pe care desluşesc un ceainic, o spirtieră şi câteva borcane cu etichetă, foarte asemănătoare celor din laborator. Le pune pe masă şi se întoarce către mine:
- Am să te rog să îl laşi pe Yidam să te bărbierească. Va trebui să te radă şi în cap, spune el, după care se întoarce şi pleacă.
Nu pot spune că sunt încântat, însă este atât de plăcut şi relaxant aici încât mi-a dispărut orice urmă de combativitate.
După ce sunt ras şi bărbierit, Yidam îmi face semn să îl Urmez. Intru gol în piscină, pe treptele din lateral şi încep să înot, sub atenta îndrumare a chelului, care face ture de-a lungul ei. Cam după zece bazine, simt că îmi pierd răsuflarea, însă se pare că acest lucru nu îl deranjează, căci îmi face semn cu mâna să continui. Mai fac încă cinci, dar la jumătatea celui de-al şaselea simt că nu mai pot respira. Cu chiu cu vai ajung la margine. Ies, abia târându-mă şi mă trezesc împins în jaccuzi. Mă aşez confortabil şi caut să mă relaxez, spre a-mi trage sufletul. închid ochii şi încerc să mă concentrez asupra fantasticelor arome ce ies din apa. Simt aproape fizic cum lichidul verzui, uşor vâscos, îmi penetrează porii, intrându-mi în circuitul sangvin. O stare plăcută, de lene, pune stăpânire pe mine, aducân du-mă aproape de reverie.
Nu ştiu cât stau aşa, dar în momentul în care deschid ochii îl văd pe Yidam făcându-mi semn să ies. îl urmez într-o nişă unde mă trezesc învăluit într-o ploaie caldă de apă. Mă uit în sus şi văd că de fapt apa vine dintr-un duş de alamă, supradimensionat. Dupa câteva clipe, sunt scos şi aşezat în mijlocul încăperii, aproape de masa de piatră. Yidam ia de pe masă ceva ce seamănă cu o găleată de lemn şi un gen de bidinea şi se apucă să mă ungă cu un fel de pastă arămie. Dupa ce sunt îmbâcsit din cap până în picioare, sunt

înfăşurat asemeni unei mumii, într-un cearceaf şi culcat pe masă. Deşi nu pot spune că îmi place senzația, ațipesc. Mâna chelului care îmi atinge umărul mă face să tresar. Mă dau jos de pe masă şi intru iar la duş. Mă spăl temenic. Când ies Yidam mă aşteaptă cu o cană de ceai cald. O sorb cu plăcere, după care îmi face semn să mă întind la loc pe masa de piatră. Mă gândesc să iau un cearceaf şi să mă acopăr, însă îmi face semn că nu. întinde cearceaful şi deduc din semne, că vrea să mă aşez cu fața în jos. îşi suflecă mânecile şi mă unge cu ulei, după care începe să mă maseze. Identific mirosul rozmarinului şi al uleiului de măsline.
Trebuie să recunosc că face masaj profesionist. Simt cum îmi lucrează fiecare muşchi în parte, cum urmăreşte curbura coloanei, cum îmi trage fiecare os. Mă simt atât de bine, încât aş vrea să continue la nesfârşit.
După masaj sunt înfăşurat într-un alt cearceaf şi dus în cameră printr-o ieşire laterală a sălii, care ne face să ajungem într-un hol şi apoi direct în sala de la intrare.
Mă aşez pe pat şi adorm instantaneu. Visez că sunt pe o câmpie cu flori. Sunt fericit, râd. în depărtare tata îmi face semn cu mâna.
Mă trezesc brusc. Oare de câți ani nu mi-am mai visat tatăl? Am şi uitat cum arăta.
Descopăr aşezate pe marginea patului un costum şi o pereche de pantofi, asemănători cu ai lui Cristofor, însă de culoare albă. Mă hotărăsc să mă îmbrac cu ele. Poate aşa o fi obiceiul casei.
Intru în bibliotecă unde îl găsesc pe Cristofor citind, îmi este ruşine, să îi spun că mor de foame, dar nu este nevoie, căci mi-o ia înainte:
– Bănuiesc că îți este foame.
– Mda, îngân eu.
Mă duc în sala de mese unde Yidam îşi face apariția cu o carafă mare cu suc verde şi o farfurie cu orez , legume şi brânză tofu. Mi-este atât de foame încât le devorez. Nu pot spune că mă omor după aşa ceva, însă măcar au gust. Mai puțin sucul, care aduce cu spanac stors, din care iau două înghițituri şi apoi îl las.
Mă întorc din nou în bibliotecă. Cristofor mă aşteaptă, încerc să îmi exprim aprecierea la adresa lui Yidam, căutând cuvinte de laudă, însă nu încep bine, că acesta intră pe uşă aducându-mi sucul.
- îmi pare bine că ți-a plăcut SPA-ul nostru, zice Cristofor zâmbind. De altfel ai să continui aşa cam încă două săptămâni.
Nu pot spune că nu mă bucur. Dacă o să am parte de un asemenea răsfăț timp de două săptămâni, atunci am să îi iert luna de chin.

Stau liniştit în jilțul din laboratorul lui Cristofor. Acesta se învârte de colo colo, căutând ceva.într-un târziu găseşte pe unul din rafturi, o cutiuță din metal, pe care o deschide şi scoate din ea un şnur cu un medalion rotund, pe care mi-1 întinde. îl apuc şi mă uit la

el. Este de fapt un disc de metal, perfect rotund, care este format dintr-o rețea de cercuri, care la rândul lor se întrepătrund, formând un fel de flori a căror petale se unesc.
- Astăzi a fost ultima zi de tratament cu apă, spune Cristofor.
Nu mă pot stăpâni şi scot un oftat. Au trecut deja două săptămâni? A fost atât de bine! Mă simt ca un nou născut. Sunt destins, liniştit, viața este aşa de frumoasă! Ce curios, am uitat să mai trag liniuțe pentru a contabiliza zilele.
- Am să te rog să porți tot timpul acest medalion, continuă el. Reprezintă Floarea Vieții. Are legătură şi cu MerKaBa.
- **Ce înseamnă MerKaBa?** întreb eu nedumerit.
- ***MerKaBa este un câmp de energie cristalină, care este alcătuit din tipare specifice geometriei sacre, cu ajutorul cărora se aliniază laolaltă mintea, corpul şi inima. MerKaBa vine din vechiul Egipt şi înseamnă Mer-lumină, Ka-spirit, Ba-corp. Spiritul şi corpul înconjurate de anumite câmpuri rotative de lumină, adică cercuri în cercuri, spirale de energie, foarte asemănătoare cu cele ale ADN-ului, pot face ca entitatea să treacă dintr-o dimensiune în alta. Cu ajutorul ei, poți transcende timpul şi spațiul.***
- Adică poți vizita alte planete?
– Cu siguranță. Iar cei de pe alte planete cu ajutorul acestui câmp ne pot vizita pe noi.
– îți spun cu mâna pe inimă, mă reped eu, că ăsta este unul din lucrurile de care sunt convins. Ştiu sigur că există viață pe alte planete. Este o tâmpenie să crezi că suntem singuri în imensitatea asta de univers. Am chiar convingerea că exista dovezi, însă acestea sunt foarte bine ascunse. De ce, nu ştiu.
Cristofor se uită lung la mine, după care continuă:
– Timp de secole omenirea a fost ținută în întuneric. Gândeşte-te doar câți au murit spunând că pământul este rotund. Dintotdeauna au existat capete luminate care au dosit sau trunchiat adevărul. De ce? Din simplu motiv că este mai uşor să conduci o masă de oameni, cu cunoştințe limitate, decât persoane libere şi informate. Sigur că din când în când s-au mai aflat diverse lucruri, a mai transpirat câte o informație, însă cele reale au fost repede combătute iar cele nereale au fost susținute ca fiind adevărate. Aşa se procedează şi în prezent, însă acum oamenii fiind mai evoluați, mai inteligenți şi având acces la informații, au început să filtreze cu ajutorul rațiunii, ceea ce face ca adevărul să fie mult mai greu de ascuns.
– **Ce este geometria sacră, întreb eu.**
– ***Geometria sacră reprezintă forma pe care o creeaza un anumit tip de frecvență. Altfel spus, forma este un rezultat direct al formei. Materia întreagă există datorită faptului că energia acestei materii este menținută într-o anumită stare, ca substanță a vibrației. Este baza creației, este baza armoniei.***

– Deci şi noi suntem făcuţi cu ajutorul geometriei sacre? întreb eu.

– Da, şi nu numai, căci creaţia există şi se prezintă ca tipare energetice de forme de undă, care se aliniază faţă de anumite forme directoare, predefinite. Astfel se explică de ce tonurile Creaţiei se propagă peste tot, prin diverse medii din univers, determinând astfel manifestări predictibile. repetabile, care sunt reacţii faţă de aceste tonuri. Aceste manifestări se pot vedea sub forma sistemelor stelare, a planetelor, atomilor, celulelor şi cuantelor. Tonuri multiple se manifestă simultan, ca nişte corzi armonice ale informaţiei, determinând energia să se combine în diverse tipare ale dimensionalităţii.

– Adică cum?

– ***De exemplu, vibraţiile care determina siliciul din crusta Pământului şi carbonul din corpul nostru se aliniază unor tipare directoare tetraedrice. Folosind singurele cuvinte pe care le aveau la dispoziţie în vremea lor, înţelepţii din vechime au prezentat toate acestea astfel: „La început, a fost Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul. La început, el a fost cu Dumnezeu; toate lucrurile s-au făcut prin El şi fără El nimic nu s-a făcut din câte s-au făcut. în El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor".***

– **Deci omul a fost creat prin puterea cuvântului?** Întreb eu.

– ***Da, însă şi cu ajutorul elementelor şi a Duhului Sfânt. La toate acestea s-au adăugat conexiunile energetice. Trebuie să înţelegi că la început a fost intenţia, ideea creaţiei, apoi s-a stabilit tiparul. Toate tiparele Creaţiei tridimensionale, inclusiv forma umană, sunt constituite din legături energetice. Aceste legături energetice la rândul lor pot avea cinci forme. Fiecare tipar în parte rezultă dintr-una din cele cinci forme simple sau dintr-o combinaţie a lor.***

- Şi ştie cineva aceste lucruri? Pot fi demonstrate?

- Da, îmi răspunde Cristofor. Timp de secole, aceste cinci forme au constituit un subiect de cercetare şi de dezbateri. Unele religii s-au dezvoltat având ca bază informaţiile despre aceste forme; şcolile misterelor s-au dedicat păstrării acestor informaţii pentru a fi utilizate de generaţiile următoare. Ştiinţa alchimiei, care a fost, adesea, asociată cu transformarea plumbului în aur, are rădăcini în studiul asupra acestor forme. Alchimiştii erau mai puţin preocupaţi să obţină metalele concrete, ci, mai degrabă, de transformarea pe care metalele o suportau atunci când treceau de la o formă de manifestare la alta. Modelele fundamentale, care sunt, literalmente, codurile geometrice ale Creaţiei, sunt cunoscute astăzi, drept solide platonice şi descriu, fizic, volumele cuprinse de aceste modele.

- Platonice vine de la Platon?

- *Da, termenul „platonic" face referire la omul de ştiinţă şi filozoful Platon şi la una dintre cele mai cunoscute lucrări ale sale, Timaeus. în această lucrare, Platon, foloseşte ca instrument metafora, pentru a descrie o cosmologie universală, bazată pe anumite tipare interconectate ale geometriei. Totuşi, se pare că aceste tipare au fost cunoscute cu mult înainte de Platon, după cum o arată vestigiile arheologice ale formelor*

rezultate din. aceste tipare, care pot fi văzute în Muzeul din Cairo, din Egipt. în casetele de sticlă se află, executate cu finețe, modele ce datează de acum 3.000 de ani, modele ale formelor despre care se vorbeşte în Timaeus. Şi mai vechi decât aceste forme sunt cele păstrate la Ashmolean Museum din Oxford, Anglia, despre care se estimează că au fost asamblate cu aproximativ 1000 de ani înainte de vremea lui Platon. Deşi nu sunt tot atât de fin lucrate ca formele egiptene, aceste modele reprezintă, într-un mod foarte evident, indicii despre cunoaşterea naturii fundamentale, geometrice, a „cărămizilor" Creației.

- Şi ce înseamnă solid platonic? întreb eu curios.

- Un solid platonic poate fi definit drept suprafețele ce conturează un volum foarte special, perfect închis. ***Toate dimensiunile ce definesc porțiuni ale acestui volum sunt egale, fiind, de asemenea, egale, valorile tuturor unghiurilor interioare ce definesc colțurile. Din punct de vedere conceptual, se poate considera că un astfel de solid constă dintr-o singură celulă elementară a formei, care se repetă, prin celule adiacente, egale, până ce ajunge din nou în contact cu celula inițială. Toate unghiurile formate prin alipirea celulelor elementare sunt egale, ca şi dimensiunile tuturor laturilor celulei. în prezent, se cunosc cinci solide platonice regulate. Ele sunt de diverse complexități, iar complexitatea lor este dată de numărul de fețe. Avem astfel: tetraedru, care are 4 fețe, 6 muchii şi 4 colțuri; hexaedru adică cub, cu 6 fețe, 12 muchii şi 8 colțuri; octaedru - 8 fețe, 12 muchii şi 6 colțuri; dodecaedru - 12 fețe, 30 muchii şi 20 colțuri şi icosaedru cu 20 fețe, 30 muchii şi 12 colțuri.***

Cam asta înseamnă geometrie sacră. Mă uit la medalionul din palma mea. Este atât de simplu şi plăcut, încât mă întreb la ce bun atâta teorie, când de fapt totul se reduce la câteva cercuri întrepătrunse.

– Revenind la medalionul pe care ți l-am dat, te rog să nu îl scoți de la gât. După cum spuneam prin MerKaBa, putem călători în alte dimensiuni, putem accesa portaluri sau câmpuri energetice.

– Poate mă trezesc pe Marte, glumesc eu. Culmea ar fi să mă îndrăgostesc de vreo marțiană!

Cristofor zâmbeşte. Nu ştiu de ce, dar mi se pare îngândurat.

- în genere, adaugă el, dacă vreodată vei avea nevoie de ajutor, nu ezita să mă chemi. Eu te pot ajuta doar dacă vrei tu, spuse el subliniind tu-ul.

îl văd tare îngândurat, şi acest lucru mă intrigă.

- Azi ne vom despărți, spuse el. Sper ca atunci când ne vom revedea să fie cu bine!

Din tonul lui înțeleg că unul din noi pleacă, şi cum sunt sigur că eu nu sunt acela, îl întreb:

- Pleci undeva?

- într-un fel. De fapt nu plec ci voi rămâne într-o altă realitate.

Ca de obicei nu înțeleg nimic şi plec bulversat la mine în cameră. Mă aşez în pat şi mă gândesc la cele discutate.

Ce frumos ar fi dacă ar fi adevărat. Din păcate nimeni nu poate demonstra aceste lucruri! Ele pot fi invenții delirante, ale unor minți schizofrenice! Nimeni şi nimic nu te poate convinge, decât dacă trăieşti tu sau vezi tu, dacă ai propria experiență. Este ca şi cu friptul! Degeaba îți spun toți că frige. Până nu o pățeşti nu crezi. Ce mi se pare ciudat este faptul că simt cumva în interiorul meu că există un dram de adevăr.
Adorm strângând în mână medalionul de la gât.
Deschid ochii şi constat că este întuneric beznă. O durere ascuțită îmi sfâşie sternul. Este ca» şi cum cineva îmi înfige un pumnal şi îl răsuceşte. îmi dau lacrimile, încerc să ating locul, însă nu mai apuc, căci sunt smuls din pat. Văd cum mii de fire colorate, unele mai subțiri, altele mai groase îmi ies din trup. Din sternul meu pleacă ceva ce seamănă cu o funie, cu ajutorul căreia sunt tras în sus. Țip, însă nu îmi aud vocea. O panică imensă mă cuprinde şi leşin. Nu ştiu cât am stat aşa însă când îmi revin îmi dau seama că sunt cu fața în jos, în ceva ce se simte a fi nisip. Sternul încă mă doare, dar senzația nu mai este aşa de acută.
Ridic capul şi văd nisipul violet. Mă uit împrejur. Totul în jurul meu este violet! Cred că de la durere, receptorii mei vizuali nu mai recepționează bine culorile. Dar unde mă aflu? îmi vine în minte că m-au aruncat din casă, undeva pe o plajă. Mă întorc şi rămân mut de uimire. în fața mea se deschide o mirifică mare violet, ale cărei unduiri uşoare, aruncă când şi când reflexe argintii. Pe bolta cerească, de un alb-violet, strălucesc mândri, doi aştri. Mă simt tras din nou, însă de data aceasta durerea nu mai este atât de amplă.

Mă trezesc aşezat pe un fotoliu, în centrul unei săli, foarte asemănătoare unui amfiteatru. în spatele meu, se află o masă de sticlă, lungă, cu douăsprezece scaune înalte, din acelaşi material, dispuse pe una din laturi. Fotoliile din amfiteatru, ca de altfel şi cel pe care stau eu, sunt de culoare albă. Să tot fie vreo sută de locuri. Dar de ce nu este nimeni? Mă uit în sus, căutând să aflu sursa acestei lumini uşor violet, dar nu văd decât o cupolă de sticlă, de un alb opac. Se aude un sunet foarte asemănător unui gong şi uşa din lateral se deschide. Prin ea încep să intre în tăcere nişte ființe ciudate, alb-lăptos, cu formă umanoidă, însă cu extremități anormal de lungi şi subțiri. Ochii sunt mari şi negri, iar capul uşor trapezoidal este susținut de un gât subțire, uşor disproporționat față de corp, dar delicat. Sunt lipsiți complet de orice fel de păr şi arată ca şi când ar fi dezbrăcați. Interesant este faptul că nu par a avea sexe diferite.
Țip şi vreau să mă ridic de pe scaun, însă nu reuşesc să mă mişc. îmi este frică!

După ce sala s-a umplut, se aude iarăşi un gong. De data asta se deschide uşa din spatele mesei şi prin ea apar alte douăsprezece asemenea fiinţe care se aşază.
în spatele lor, coboară un ecran, pe care se vede imaginea unei entităţi de acelaşi gen, stând într-un fotoliu. De la masa de prezidiu se ridică cineva şi începe să vorbească într-o limbă ciudată, melodioasă, pe care, culmea, o înţeleg:
- Dragi fraţi conducători ai planetei Yxala. Ne-am întrunit astăzi aici, la cererea fratelui nostru Sath. El a ajuns la acel grad de dezvoltare în care poate alege ceea ce va face mai departe. Ca orice locuitor al planetei are dreptul la două opţiuni, dar consiliul este cel care analizează şi aprobă misiunea optimă. El a renunţat la cea de a doua şi solicită dreptul de a părăsi această dimensiune şi de a se încarna pe Pământ.
în sală se aude un murmur de uimire. Simt cum mă scol de pe fotoliu şi instinctiv ochii îmi cad pe monitor. Văd că şi fiinţa de acolo s-a ridicat în picioare. Inspir adânc şi încep să vorbesc. Un val de căldură mă trece când îmi dau seama că entitatea din imagine sunt chiar eu. încerc să fac cu mâna, dar nu reuşesc. Este ca şi cu m-aş afla în corpul unei alte persoane, parazitând-o, fără a avea însă acces la acţiunile ei.
– Aşa este, am cerut dreptul la încarnare pe pământ, renunţând la cea de-a doua posibilitate, spun eu după care mă aşez.
– Acest lucru înseamnă că oricât de greşită ar fi hotărârea, noi trebuie să o acceptăm, spuse fiinţa şi se aşeză.
Din amfiteatru se ridică o alta.
- Sunt Lehat, spune el înclinând uşor capul înainte. Trebuie să ţinem cont de dorinţa fratelui. Vreau totuşi să îi spun că îşi poate schimba hotărârea. Cred că este de datoria noastră să îi spunem ce îl aşteaptă şi apoi să îl mai întrebăm odată.
Văd cum toată sala încuviinţează.
Cel ce vorbise primul se ridică din nou.
- Ceea ce ai ales înseamnă un nou început. Tot ceea ce ştii, toate acumulările tale, toată evoluţia ta spirituală îţi vor fi şterse din memorie. Ele vor rămâne înmagazinate în Akasha, şi vei avea acces la ele, doar când îţi vei fi încheiat ciclul reîncarnărilor succesive. De asemenea legătura ta conştientă cu Forţa Creatoare va fi blocată. Nu vei mai avea posibilitatea cercetării Cronicilor Akasha şi deci toate acţiunile tale vor fi făcute la risc, dar ele îţi vor fi contabilizate ca şi karmă. Deşi ai ajuns la un înalt grad de maturitate Spirituală, noi considerăm că nu eşti pregătit. Suntem conştienţi de faptul că Forţa Creatoare a hotărât ca toţi cei care reuşesc să treacă prin tăvălugul experienţei numită Pământ şi să-şi depăşească condiţia de Om, prin însuşirea vibraţiilor specifice tuturor polarităţilor negative şi pozitive, au şansa de a deveni co-Creatori, însă a începe o nouă experienţă reprezintă pentru noi un risc inutil, pe care nu ştim de ce vrei să ţi-l asumi. Vei fi acolo singur, căci nu mai este nici unul din noi pe planeta aceea.

Entitatea în interiorul căreia mă aflu se ridică în picioare. Simt cum o mare iubire îmi inundă sufletul. îmi vine să plâng.

– Dragii mei frați. Am asistat cu vederea interioară la crearea acestei planete. Am simțit câtă iubire şi speranță s-a pus în ea. Vreau să fiu acolo de acum de când s-a creat şi până când va face saltul. Ştiu că misiunea care mi-arn ales-o este deosebit de grea. Ştiu că există riscul să nu pot ieşi din vâltoarea karmei, însă vreau să experimentez această iubire. Vreau să o ajut, să învăț alături de ea, să mor şi să mă nasc, să greşesc şi să fac bine, să sufăr şi să mă bucur, într-un cuvânt vreau să trăiesc acolo spre a-mi desăvârşi cunoaşterea. Simt cu toată ființa mea că aceasta îmi este menirea.

– Bine, dar vei fi singur. Indiferent de ce vei face nu îți vei găsi perechea. Vei fi singur într-o mare de vibrații necunoscute.

– înțeleg, şi îmi asum acest risc. Cer consiliului să ia act de hotărârea mea. Este definitivă.

în sală se aşterne liniştea. Consiliul iese. După câteva clipe se întoarce, iar entitatea care vorbise prima spuse:

- Am hotărât, nu fără durere, să dăm curs intenției tale. Conform dorinței tale, vei fi şters din Cronica planetei Yxala şi vei rămâne doar în Cronica Akasha. Vei putea părăsi planeta la prima activare a portalului. Forța Creatoare să te ajute şi să te însoțească, căci vei fi singur.

- Cer dreptul să vorbesc, aud din sală.

Sunt Ahlsa. Sunt membră în consiliu şi cer dreptul de a pleca alături de Sath.

Un val de uimire străbate sala, izbucnind într-o furtună zgomotoasă. Privesc în sală. Un val de căldură îmi inundă sufletul. Simt cu toată ființa mea că aceasta este Julie. Iubita mea, curajoasa mea!

- Dar acest lucru înseamnă o retrogradare cu bună ştiință! zise o altă entitate din prezidiu. Nimeni niciodată nu a mai făcut aşa ceva! Să ceri dizolvarea propriei conştiințe superioare!

- Renunț la dreptul meu de coordonator. Renunț la toate onorurile acordate şi cer dreptul de a accesa portalul împreună cu fratele meu. Fac legământ de însoțire, în fața voastră şi a Creatorului şi îmi asum toate riscurile. Absolv acest consiliu de păcatul de a-mi da acordul, căci prin accesarea Conştiinței Superioare, am dreptul de a alege singură.

Ştiu, simt că ceea ce trăiesc eu de fapt este o remernorare a unei întâmplări petrecută cu miliarde de ani în urmă, pe o planetă cu nume greu de pronunțat, însă lacrimile mă năpădesc. Văd cum de fapt prin acest legământ, două entități, două suflete pereche, şi-au jurat de fapt, în fața Creatorului, iubire veşnică..

Mă trezesc stând alături de Julie în nisipul violet răcoros. O țin de mână, uitându-mă la marea cu reflexe ; argintii, care reflectă distorsionat nimburile celor doi sori - şi îmi

aud sufletul vibrând la unison cu ființa lui a Creatorului. Un val de iubire îmi inundă sufletul. Ştiu că plec pe planeta suferinței, pe frumoasa planetă albastră,si loc de ispăşire şi elevare, şcoala cea mai dură din Univers. Din zare se aude sunetul de activare al portalului. Ne ridicăm şi plecăm într-acolo. Ajungem pe o platformă imensă, pe care recunosc uimit semnul MerKaBa. Păşesc pe ea, alături de Julie, ținându-ne de mână. în jurul nostru se adună zeci de ființe. Le simt parcă fizic tristețea. Din platformă se ridică două tetraedre de lumină, care încep să se rotească. Suntem în mijlocul lor.

O lumină orbitoare îmi străpunge trupul. O scap pe Julie.

- Am să te caut în veşnicie, mai apuc să îi strig.

Mă doare sternul atât de tare încât abia respir. Deschid ochii.

Sunt iarăşi în camera mea. Sar din pat şi fug desculț pe culoar. Lacrimile îmi curg şiroaie pe obraz. Deschid cu forța uşa laboratorului lui Cristofor. îl văd stând în fața obiectului rotund din capul mesei, care se dovedeşte a fi o oglindă.

încerc să spun ceva, însă şuvoaiele calde ale ochilor mă împiedică. Cristofor mă îmbrățişează. Simt cum inima îmi este cuprinsă de pace, însă nu mă pot opri din plâns. Culmea este că nu mă simt penibil.

– Am mai întâlnit-o? întreb eu printre sughițuri.

– De nenumărate ori, aud răspunsul lui.

Ca prin farmec, Yidam îşi face apariția, aducându-mi un ceai. îl sorb cu nesaț şi simt cum lichidul fierbinte îmi penetrează simțurile, calmându-mă.

- Vreau să ştiu dacă ceea ce am trăit este adevărat, spun eu.

– Numai tu poți şti acest lucru, îmi răspunde Cristofor.

– De ce s-a jertfit pentru mine?

- Ştii, zise el îngândurat, unele ființe cred în iubire. De altfel iubirea este sentimentul care a stat la baza creației. El se găseşte prezent în toate Lumile şi în toate Universurile. A iubi, înseamnă a rezona perfect cu însăşi Providența Divină.

- Bine, dar de ce a făcut-o?

- Din iubire. Una din legile creației, spune că fiecare ființă din Univers îşi are o pereche. O singură pereche.într-o încarnare o găseşti, în alta o cauți, dar evoluția completă are loc atunci când sufletele pereche se întâlnesc într-o viață .trăiesc, evoluează şi se înalță împreună. Ele trebuie să se susțină reciproc, căci femeia şi bărbatul formează un tot unitar. Nu există desăvârşire fără această experiență.

- Ce este de fapt iubirea, întreb eu mai mult retoric.

- ***Această iubire de care îți vorbesc eu, este un sentiment aparte, divin. Este armonie, pace, îngăduință, răbdare, înțelegere, înțelepciune, este atunci când de atâta iubire simți că o să îți explodeze inima, este muzica cosmică, sunetul veşniciei.***

- Tu ai cunoscut această iubire? întreb eu curios.

– **Am să îți spun o poveste zise Cristofor, încercând parcă să ocolească răspunsul.**

– ***De mult de tot, pe aceste meleaguri pe care ne aflăm poi acum, adică în Carpați, care de altfel sunt cei mai bătrâni munți ai planetei, trăia bravul popor dac. Erau oameni, drepți, corecți şi cu frică de Dumnezeu. Trebuie să îți spun că spre deosebire de alte popoare, care se închinau la zei şi idoli, dacii erau monoteişti. Aveau un singur Dumnezeu, pe care îl numeau Zamolxe.***

în mijlocul acestor munți, era un cătun, puțin izolat de restul satelor, în care îşi duceau viața o mână de oameni.

în noaptea aceea de iarnă, pe femeie o apucase durerile facerii. Bărbatul plecă grăbit după moaşa satului. Tremura speriat, era primul lor copil, Zamolxe îi răsplătise pentru credința lor, „ce-i drept cu întârziere", însă în sufletul lui răsunau obsesiv cuvintele bătrânului înțelept: „va fi ca o stea căzătoare". Nu reuşise să înțeleagă încă tâlcul lor şi mai ales nu desluşea ce înseamnă furnicătura aceea ciudată din inimă.

Fata se născu a doua zi spre dimineață. Era un copil luminos, ce venise pe lume aducând cu ea flacăra iubirii lăuntrice. Toți au văzut focul sacru al cunoaşterii, care se oglindea în ochii ei de culoarea cerului..

Se hotărâră să o numească Aegis. Aşa au spus înțelepții. Copila crescu acolo sus pe munte, înconjurată de liniştea naturii, de frumusețea plaiurilor dacice, de izvoare cristaline şi flori cu puteri tămăduitoare.

Anii trecură, iar copila deveni o fată frumoasă, după care toți flăcăii locului îşi aruncau privirea, însă ea părea să nu-i vadă; o interesau mai mult animalele şi prefera să îşi petreacă timpul, ascultând poveştile şi sfaturile înțeleptului cel bătrân. Niciodată nu a înțeles însă de ce ochii lui o priveau cu tristețe şi de ce câteodată zâmbetul lui trist îi sfâşia sufletul.

într-o seară însă, exact la lăsatul întunericului, se auzi un tropot de cal şi voci bărbăteşti. Tocmai când tatăl ei se pregătea să iasă pe uşă, în prag apăru chipul lui. Era un flăcău obişnuit, însă privirea lui întunecată şi pletele ruginii care-i cădeau pe umeri, îi umplură ochii de lacrimi. Şi tot uitându-se aşa la el Aegis se întreba de ce oare sufletul ei părea să se sfâşie? Mai simțise acest lucru atunci când bunica ei trecuse la Zamolxe şi ştia că o va revedea abia după mult timp; dar acum? în momentul în care ochii lor se întâlniră, i se păru că vede în ei acelaşi licăr, sau să fi fost doar o părere?

„Sunt mesager", zise flăcăul şi mai înainte ca tatăl ei să le poruncească să iasă afară, căci femeile nu aveau ce căuta la discuții bărbăteşti, reuşi să-i audă numele: Dega.

Deşi afară începuse să ningă, ea nu simțea răcoarea fulgilor ce îi cădeau pe obraji, din pricina focului acela lăuntric, care începuse să se aprindă. Nu o văzu nici pe mama ei, care încerca să priponească în grajd calul străinului, nu auzi nici când o chema pe nume, căci în urechi, ropotul inimii ei îi spunea: Dega, Dega.

îi păru tare bine când află că tatăl ei hotărâse ca străinul să rămână câteva zile acolo, până când ninsoarea avea să se oprească.,

Şi zilele începură a trece. Şi cu cât viscolul se întețea, cu atât ea mulțumea mai tare lui Zamolxe pentru faptul că străinul nu putea pleca.
Şi aşa încet, zi după zi, schimbul timid de priviri se transformă în uşoare atingeri şi mai apoi în strângeri de mână, până când într-o zi, când se pregătea să plece în pădure pentru a duce fân animalelor sălbatice, Dega se oferi să o ajute. Şi acolo, în taina pădurii, înconjurați de crivățul iemii se sărutară. La început mai timid, apoi din ce în ce mai apăsat, contopindu-şi parcă ființele. Era ca şi cum universul se deschise, absorbindu-i în abisul său, făcându-i să uite de timp şi de spațiu. Acolo, în fața stihiilor naturii îşi jurară credință veşnică, dincolo de moarte. Şi iată că zăpada încetă să mai cadă şi flăcăul se văzu nevoit să plece înapoi pentru a duce răspunsul.
în noaptea dinaintea plecării, îşi mai jurară odată iubire şi îşi făgăduiră să se căsătorească în primăvară. Urma să ducă răspunsul şi să se întoarcă să o ceară de la tatăl ei. Cu inima tresăltând de bucurie, la gândul revederii, Dega înainta prin pădure. Nu băgă de seamă urletul lupilor care se apropiau din ce în ce mai mult. Abia când era prea târziu, realiză pericolul. Calul speriat îl trânti la pământ. Văzu cum un lup se pregătea să sară la el. Trase pumnalul şi i-1 implanta în inimă. Simți sângele cald al animalului şiroindu-i printre degete. Mai simți cum mâna stângă începuse să-i ardă şi înainte să leşine apucă să îşi vadă calul sfârtecat de lupi. încet, încet simțurile începură să îi revină şi primul lucru pe care a reuşit să îl zărească a fost un licăr de lumină. „Oare acesta este focul sacru al lui Zamolxe" se întrebă el, „dar dacă da, atunci de ce simt miros de fiertură de ierburi?". Nu reuşi să îşi răspundă, deoarece un somn obositor, aproape de leşin, puse stăpânire pe el. Mai apucă să simtă cum o mână aspră şi răcoroasă îi trecu peste frunte. „Se va face bine", zise bătrâna, mai mult pentru sine. „Are doar carnea sfâşiată, oasele sunt bine".
Aegis privea în zare. De acolo de sus, din vârful observatorului, iscodea cu ochii întreaga vale în speranța că va vedea vreun călăreț. însă zilele treceau nemiloase, făcând ca speranța ei să scadă. Odată cu căderea frunzelor, simți că în sufletul ei s-a sfâşiat ceva. Se gândea la poveştile bătrânilor, la fetele frumoase din satul de la vale, la fiice de împărat şi chiar la ielele pădurilor.
Când prima zăpadă sosi, peste sufletul ei se aşternu deznădejdea. Spaima inițială se transformă în deznădejde. Cu fiecare zi care trecea ochii ei luminoşi deveneau tot mai trişti şi mai stinşi.
Când în sfârşit părinții ei au văzut transformarea, era deja prea târziu.
Aegis căzu la pat. îşi simțea sufletul pustiit, iar lacrimile vărsate, săpaseră adânci cearcăne. în inima ei se dădea bătălia finală. încet iubirea inițială, începu să se transforme în ură, dar nu ură față de omul iubit, căruia îi căuta iertare, ci ură împotriva sorții, a destinului. O furie mută îi sfâşia pieptul. Nu înțelegea şi nu voia să creadă că tocmai ei, care nu greşise cu nimic, Zamolxe îi era potrivnic.

Cu fiecare clipa, devenea tot mai slăbită. Degeaba chemaseră toți vracii locului, degeaba i se făcuseră descântece şi fierturi. Focul mistuitor nu putea fi stins.
Doar bătrânul înțelept era singurul care nu făcuse nimic. De zile în şir stătea în fața casei, privind cerul şi bolborosind cuvinte doar de el ştiute.
în dimineața aceea, femeile se adunaseră în fața porții, şoptindu-şi vorbe în colțul năframei. Din casă se auzea doar plânsul de neputință al mamei. în rest era o linişte atât de apăsătoare, încât părea că natura încremenise în aşteptarea cruntului deznodământ.
Deodată, din zare, se făcu auzit ropotul unui cal. La început mai slab, apoi din ce în ce mai aproape, tot mai aproape, până când în dreptul casei opri un armăsar alb, plin de sudoare.
Dega descăleca şi mirat de neobişnuita adunare, dădu binețe încercând să intre, însă bătrânul înțelept îl prinse de mână şoptindu-i: „Prea târziu!".
Flăcăul se repezi înăuntru. Nu băgă de seamă ochii înlăcrimați ai mamei şi nici mirarea tatălui, ci numai pe Aegis. Citi în privirea ei bucuria de a-1 revedea, însă trupul slăbit refuza să o asculte. O apucă de mână, însă ea doar tresări. Părea o pasăre rănită în ultima zvâcnire a vieții.
O strigă pe nume, dar ea nu avu puterea să îi răspundă. Mâna ei încercă să îi mângâie părul şi oftă. Buzele lui se apropiara de ale ei, culegându-i ultima suflare. Simți cum sufletul ei, în trecere, îi străbate fiecare fibră a corpului, învăluindu-1, îmbrățişându-1, ca pentru o ultimă despărțire, apoi nu mai simți nimic.
Rămase ore în şir aşa, îngenuncheat lângă patul ei. Nu auzi nici strigătele femeilor, nici chemările bărbaților, care îl încurajau, spunându-i că moartea înseamnă de fapt renaştere, că nu se cade să plângi. Privea în gol, orb şi mut, împietrit asemeni unei stânci.
Au hotărât să o îngroape pe creastă, locul este nu departe de aici, acolo unde stătea ore în şir vorbind cu norii.
Dega rămase lângă mormântul ei. Degeaba îl chemaseră, degeaba îi spuseseră că nu e bine ce face, nimeni nu reuşi să îl facă să plece. Acolo în taina nopții, jură în fața lui Zamolxe, chemând chezăşie stihiile pădurii, iubire veşnică pentru acel trup de lut.

Pumnalul luci scurt, străbătând noaptea ca un țipăt de pasăre. Şi-1 implântă scurt. Cu sângele şiroindu-i din piept, se prăbuşi peste mormânt. Cu ochii larg deschişi, privind la cer îşi dădu ultima suflare. Atunci îl blestemă pe Zamolxe şi ceru dreptul, cu liberul său arbitru, de a fi în veşnicie alături de ea, să nu o părăsească niciodată.

Şi astfel cele două sărmane entități, ce veniseră pe acest pământ pentru a manifesta iubirea absolută, s-au trezit unite doar în veşnicie. Şi cum ei încă nu ieşiseră din legea karmei, legământul făcut i-a despărțit în viață. Şi astfel ei au trecut prin vâltoarea reîncarnărilor succesive, căutându-se, strigându-se.

Dar iată că la un moment dat, după mii de ani, în acel loc a poposit un suflet, o entitate care simțea că îşi caută perechea. Acum era mult mai evoluat. Şi ajungând

acolo, a început să recunoască locul, sunetul munților şi şoaptele vântului. Şi sufletul lui a înțeles atunci legământul făcut. Trebuie să îți spun, că oricât ai fi de evoluat, ți se arată numai ceea ce poți duce. Şi s-a rugat Tatălui, cu toată ființa sa, cu toată puterea sufletului, iar prin această rugăciune a inimii, a cerut ca ceea ce fusese legat să se dezlege. Numai că sărmana entitate şi-a dat seama că în încarnarea aceea nu mai era timp ca ei să se reîntâlnească. Şi atunci a hotărât să îşi ridice o casă, acolo, în zonă, spre a fi aproape de locul acela, nu că ar fi contat, dar sufletul lui încerca să culeagă fiecare vibrație a amintirii ei. Şi astfel se încheie povestea noastră. Este o poveste simplă, de dragoste, povestea a două entități ce nu au înțeles că fuseseră trimişi pe pământ pentru a manifesta iubirea absolută.

Aici Cristofor se opreşte. Mă uit în ochii lui şi văd o mare tristețe. înțeleg cumva printre rânduri, că aceasta este povestea sa. Mă gândesc că este totuşi o mare nedreptate să nu îți poți cunoaşte menirea, trecutul, să trebuiască să mergi aşa orbeşte prin viață, condus doar de propriile instincte.

- Eu rămân la părerea mea, spun eu, după câteva clipe de ezitare, că omul ar trebui să aibă acces la propriul trecut, pentru a putea acționa în favoarea unui viitor optim. Eu sunt convins că hotărârile pe care le-am luat în această viață au fost benefice dezvoltării mele ca individ, însă nu ştiu cu ce tare vin din trecut.

Spunând aceste vorbe îmi dau seama că îndoielile referitoare la reîncarnare au dispărut. Cred că experiența onirică pe care am avut-o m-a făcut să înțeleg totuşi ceva. Realizez că totul ar putea fi doar un vis, însă intensitatea trăirilor, modul de percepție a sentimentelor, mă silesc să admit existența unei baze reale.

– Uneori hotărârile pe care le luăm, ne pun în situația de a accesa un alt viitor, spuse Cristofor îngândurat, scoțându-mă din reverie. Poate că noi nu vom conştientiza acest lucru niciodată, însă o acțiune anume, poate duce la o răsturnare totală a sorții.

– Bine, dar nu am acționat în conformitate cu legea karmei? întreb eu. Nu ai spus că fiecare om are o soartă.

– Ba da, dar după cum spuneam, destinul este trasat în linii generale. Calea de a accede către el poate fi stabilită de către fiecare în parte. La fel există şi mai multe cursuri ale vieții. Ai multiple posibilități. Unele drumuri sunt mai netede, altele mai anevoioase, unele ne duc direct către țintă, altele ne ocolesc, dar toate până la urmă trebuie să ne facă să ajungem în acelaşi punct terminus, în locul în care karma încetează să mai existe.

Mă hotărăsc să mă retrag. Stau în pat şi mă gândesc dacă aş fi fost mai fericit alegând alt drum. Nu cred, căci sunt mulțumit de mine însumi şi de realizările mele. Adorm gândindu-mă la povestea lui Cristofor.

Simt cum mă zgâlțâie ceva. Deschid ochii şi văd cum camera se învârte cu mine. Din ce în ce mai repede până când totul se transformă într-un vortex de lumină. Mă simt ca şi cum aş pluti în imponderabilitate. O stare de beatitudine mă cuprinde şi mă simt ca într-o buclă atemporală, în care nu mai există trecut, prezent sau viitor. Mă simt ca şi

cum un burete magic ar fi trecut peste amintirile mele, ştergându-le. Un flash puternic mă obligă să închid ochii. Mă trezesc în holul unei case cu nişte chei în mână. în minte îmi vine experienţa trecută. Oare ce o mai fi de data asta. Mă hotărăsc să înaintez pe hol, şi culmea, picioarele mă ascultă. Ajung în dreptul unei oglinzi. Mă uit în ea şi constat că sunt eu. îmi fac cu mâna, mă strâmb, deduc că am controlul propriilor mele acţiuni.

Intru într-o sufragerie modernă, a cărei pereţi sunt tapetaţi cu superbe tablouri suprarealiste. Le studiez atent şi mă simt captivat de impresionantele imagini onirice, pictate în nuanţe de albastru sideral. Văd păsări femei, centauri cu trupuri contorsionate, animale ciudate, peisaje fantastice, inorogi, toate atât de perfect redate încât îmi face impresia că pictorul trăieşte în acea lume.

Deschid o uşă şi dau să intru într-un birou, când în spatele meu se aude o cheie în broască. Caut un loc unde să mă ascund, dar nu mai apuc, căci un băieţel frumos foc, îmi sare în braţe.

- Tată! spune el într-o engleză perfectă.

Mă şochez atât de tare încât încep să tremur. Oare în ce realitate mă aflu? în uşa sufrageriei îşi face apariţia Annie, frumoasa mea americană, care mă sărută cu foc.

- Ai venit! îmi spuse ea. Mă bucur că nu ai uitat ca de obicei că trebuie să ajungem la vernisaj.

Schiţez un zâmbet de complezenţă, încercând să fac o glumă pentru a afla mai multe.

- La vernisaj? Cine Dumnezeu are vernisaj astăzi! îi spun eu în engleză, căci îmi aduc aminte că ea nu vorbea franceza.

Nu ţine, căci văd cum amândoi se strâmbă la mine.

- Joshua, treci şi te spală, o aud spunând şi deduc că pe copil îl cheamă Joshua.

- De altfel şi tu, te rog, treci şi te pregăteşte!

îi urmez pe scări. Copilul intră într-o cameră în timp ce Annie deschide uşa altei încăperi. Mă întâmpină un dormitor matrimonial, pe culori de crem. Annie intră în baie lăsând uşa deschisă. Mă trântesc pe pat şi încerc să par de-al casei. Mă uit la ea cum se dezbracă şi caut să îmi aduc aminte cum arăta acum zece ani când ne-am despărţit. Este la fel de frumoasă, poate puţin mai matură, dar are aceeaşi linie plăcută. Rememorez clipele petrecute alături de ea şi îmi aduc aminte de discomfortul pe care l-am simţit atunci când m-a anunţat că este gravidă. Ce spaimă am tras! Am simţit cum cerul îmi cade în cap, cum viitorul mi se şterge, cum îmi pierd identitatea de sine, cum totul se reduce la un singur cuvânt: copil. Câte nopţi de chin şi discuţii am avut! Cât m-am silit să o fac să înţeleagă că nu sunt pregătit să am copii, că acel sentiment de tată, îmi lipseşte cu desăvârşire, că pur şi simplu vreau să trăiesc pentru mine, fără obligaţii, fără constrângerea de a ţine cont de alţii. Mă gândesc că ceea ce trăiesc acum este de fapt un viitor paralel, în care mi se arată cum ar fi putut fi de fapt, şi deşi stiu văd nimic deranjant până acum, nu pot spune că sunt extaziat.

Annie iese din baie şi îmi spune să ne grăbim. Mă îmbrac fără prea multă tragere de inimă. Invoc o durere de cap, spre a o face să conducă şi plecăm. După plăcuţele de pe şosea înţeleg că ne aflăm într-o suburbie a oraşului Chicago. Oare mi-ar fi plăcut în America?

Annie opreşte maşina în fața unei galerii. Citesc: Chicago's Modern Art Gallery. Văd cum o mare de fotografi se aruncă asupra noastră. Deci, până la urmă aş fi ajuns şi aici foarte important! Deschid portiera, afişând un aer superior, însă constat cu uimire că toate blițurile sunt îndreptate către Joshua.

Un om masiv, uşor transpirat îşi croieşte cu greu drum prin mulțime.

- *Paul, ia-1 pe Joshua şi grăbiți-vă, a ajuns şi televiziunea! Prind copilul de mână şi mă arunc în vâltoarea umană.*

Cu greu reuşesc să nimeresc intrarea.

Uşa se deschide şi văd mirat acelaşi gen de lucrări ca şi în sufragerie, numai că aici sunt de dimensiuni impresionante. Oriunde întorc capul, albastrul acela ireal, foarte aproape de culoarea ochilor lui Joshua, îmi izbeşte retina. Un ropot de aplauze mă face să ies din starea de contemplare.

Văd cum cineva mi-1 smulge pe puşti din mână şi se apucă să îi monteze o lavalieră. O femeie brunetă, frumoasă se apropie de mine cu aceeaşi intenție. O refuz politicos, însă ea mă priveşte contrariată. După câteva clipe, două reflectoare puternice se aprind, luminând centrul sălii, unde în fața unui microfon recunosc pe bărbatul corpolent, care ne primise la sosire. în spatele lui Joshua împreună cu Annie şi alți doi bărbați. Se aude:

- *Suntem în direct! Trei, doi, unu.*

în sala în care se aşternuse o linişte mormântală se făcu auzită vocea bărbatului.

- Chicago's Modern Art Gallery, are plăcerea de a anunța deschiderea oficială a expoziției „Lumi paralele" a tânărului Joshua Berg. Invit acum la microfon pe domnul Stuart Lancaster, critic de artă, care a sosit special din Anglia, pentru a ne fi alături cu această ocazie.

Acesta începe să vorbească, aducând cuvinte de laudă şi argumentându-şi poziția. în cap încep să mi se învârtă tot felul de idei. încep să mă uit cu atenție la picturi. îmi dau seama că sunt ferestre deschise către alte lumi, mirifice, interesante, ciudate, care te captivează, inducându-ți o stare de bine, de calm. Este o senzație nefirească, căci cu cât le aprofundezi, cu atât alte detalii ies la suprafață, făcându-te să doreşti să le explorezi şi mai profund. Nu ştiu cât stau aşa, însă o mână întinsă mă scoate din reverie. Este o femeie de vârstă medie, blondă, înaltă, uşor urâtă, îmbrăcată într-o rochie galben țipător. Probabil că privirea mea mirată o face pe interlocutoare să spună:

- Sunt profesoara lui Josh. Nu mă recunoaşteți?

- Ba da, scuzați-mă, replic eu şi îi întind mâna, gândindu-mă ce o preda.

Ascult dizertația ei şi nu mă pot abține să nu mă gândesc la faptul că ceea ce se întâmpla acum de fapt nu există. Este o realitate care nu are proiecție în viitor. Eu sunt singurul care ştie că acest copil nu există! îmi amintesc exact uşurarea pe care am simțit-o atunci când, după nopți de discuții interminabile, mi-a spus:

- Bine ai câştigat! Am să îmi fac programare la doctor.

Eu am dus-o ținând-o de mână la cabinet. Eu am aşteptat-o, i-am văzut lacrimile din ochi, am consolat-o, ba chiar m-am simțit împăcat a doua zi, când mi-a zis că mă părăseşte. Nu pot spune că regret. Şi ce dacă acest ipotetic Joshua nu s-a născut! Am şi eu o viață şi am dreptul la ea! De ce să fiu silit să renunț la existența mea, să mă depersonalizez, să uit de mine însumi, în favoarea altora?

Gândurile mi se rotesc în cap. Primesc felicitări din toate părțile. Aud cuvinte ca geniu, accente ca Dali, talent.
conexiune divină, însă acestea se izbesc de mine precum bolovanii de un zid. Am un fel de blocaj emoțional, care rriă face să nu le pot percepe adevăratul sens.

într-un târziu, după aplauze prelungi, felicitări şi trei sferturi din expoziție vândută la vernisaj, ne îndreptăm spre casă. Cei doi se duc să se culce, însă eu mă hotărăsc să rămân în sufragerie, căci nu ştiu de ce am senzația că dacă adorm mă voi întoarce înapoi în timpul meu şi încă nu simt nevoia să o fac. Mai vreau să trăiesc puțin această viață familială, să văd cum este. închid ochii, însă un lipâit de paşi se aude dinspre scări. Joshua îşi face apariția cu un tablou în mână.

- Am vrut să fiu primul care îți spune la mulți ani! zise el şi întoarce lucrarea cu fața la mine.

O superbă mare violet, cu reflexe argintii, cu doi sori aurii, a căror nimburi se reflectă uşor distorsionat în apă, mă izbeşte. Privesc în profunzimea lucrării şi dulci senzații şi amintiri mă năpădesc. Văd, simt aproape, cum nisipul răcoros îmi învăluie trupul.

- Am vrut să nu te mai simți singur, îl aud spunând. Ştiu că ai renunțat la perechea ta pentru a mă avea pe mine şi îți mulțumesc, mai adăugă el, după care îmi sare de gât şi mă sărută pe obraz.

Stând aşa îmbrățişați îmi dau seama că este primul contact fizic direct pe care îl am cu el. îl mângâi uşor pe cap şi lacrimi încep să îmi curgă pe obraz. Sunt atât de mândru! Da recunosc sunt mândru de el! Sunt mândru că ceilalți mă invidiază. Le-am simțit admirația, ura, dorința de a avea şi ei un asemenea copil! îmi dau seama că de fapt el nu există şi o mare jale mă năpădeşte. îl strâng şi mai tare în brațe. Iartă-mă! Nu vreau, nu pot să recunosc că am greşit, însă tu de acolo de unde eşti acum, te rog iartă-mă. Doamne, dacă tu exişti, dă acestei entități şansa de a se naşte!

Simt cum un vârtej mă prinde şi mă ridică în sus. La revedere Joshua, am plecat, rămâi cu bine şi iartă-mă!

Mă trezesc din nou în patul meu. Simt încă pe buze mirosul părului lui. Doamne, dă-mi înapoi acest copil! Şuvoaie de lacrimi mă năpădesc.

Zorii zilei m-au găsit tot treaz. Sunt cumva mai împăcat cu mine însumi, însă adânc în străfundul conştiinței un sâmbure de regret mă macină. întâlnirea cu Cristofor are loc abia spre seară. Mă abțin în a-i povesti experiența prin care am trecut.

Aşezat comod în de acum familiarul jilț, îl ascult cum începe să îmi spună:

- ***Aş dori să te învăț anumite tehnici de meditație. Nu sunt dificile însă sunt foarte folositoare, deoarece te ajută să te deconectezi de la lumea reală şi să treci în subconştient.***

Oarecum absent, îi ascult dizertația. Mă conformez aşezându-mă pe jos în poziția numită lotus, aşa îi spune el, căci mie îmi seamănă cu postura Yoga, şi închid ochii. Cristofor se aşază la fel în fața mea.

- Acum am să te rog să nu te gândeşti la nimic.La un moment dat am să te țin de mână, pentru a-ți induce mai uşor această stare. în mod normal trebuie să treacă luni până când reuşeşti.

Mă întreb oare ce o fi aşa de greu să nu te gândeşti la nimic. încerc să îmi limpezesc mintea. Un val compact de idei mi se învârt în cap. încerc să le îndepărtez, însă ele revin cu o şi mai mare forță. Mă concentrez alungându-le.

- Te rog să inspiri rar şi adânc pe nas, spune el, în timp ce simt cum mâna lui se suprapune peste mâinile mele.

Instantaneu un val negru îmi acoperă creierul. Stau în interiorul meu într-o beznă şi o tăcere totală.

Simt organic cum creierul şi musculatura mi se relaxează. Sunt cuprins de o uşoară senzație de plutire.

Acum inspiri mai departe tot rar, şi îți imaginezi un trandafir, aud vocea lui.

Brusc proiecția mentală a unui trandafir roşu îmi apare, îi văd petalele cărnoase şi catifelate de un roşu burgund, frunzele cu minusculii săi zimți, spinii uşor amenințători, perfecțiunea tulpinii.

- Inspiri acum adânc şi simte mirosul.

Inspir adânc şi un miros plăcut, aromat îmi gâdilă receptorii olfactivi. Inspir mai adânc şi simt cum parfumul florii, se combină cu cel al frunzelor, dându-i o nuanță de proaspăt, de viu.

Este o senzație plăcută, reconfortantă. Trag şi mai adânc aer în piept, încercând să captez toată savoarea şi mă trezesc într-o superbă grădină de trandafiri. Sunt mii, de diverse culori, de toate formele şi mărimile. Mă plimb pe sub arcade de flori, a căror tulpini stau într-o încrengătură măiastră. Văd tufe întregi, asemeni unor arbori pitici de jur împrejur. Sub picioarele mele, pietricele mici, albe, scârțâie la fiecare pas. Mă apropii de un trandafir galben şi îl miros. Parfumul lui delicat mă învăluie. Plec mai departe. Sunt într-o mare de arome de trandafiri. Esența lor mă învăluie, penetrându-mi hainele, părul. Mă simt contopindu-mă, devenind una cu ei. Mă uit la mine însumi, ca şi cum aş sta într-o floare. Mă vizualizez stând în mijlocul aleii, cu ochii închişi. încerc să mă conştientizez şi îmi dau seama că sunt un trandafir roşu. Trimit trupului meu, toată iubirea mea şi văd cum valuri alburii de esență aromată îl învăluie. Mulțumesc florii şi instantaneu mă întorc în trupul meu. Aş vrea să mai stau aici, însă vocea lui Cristofor mă cheamă înapoi.

- Acum inspiră adânc şi deschide ochii. Inspir adânc şi deschid ochii. Simt cum mă izbeşte în plex, realitatea rece a laboratorului. Ochii negrii ai lui Cristofor se uită la mine întrebători.

- A fost sublim. Nu ştiu unde am fost, dar a fost sublim.

Ai fost într-o realitate pe care tu ți-ai creat-o, bineînțeles cu puțin ajutor de la mine, spuse el. ***Trebuie să înțelegi că voi sunteți creatorii propriei voastre realități. Mai ales acum în aceste timpuri. Gândeşte-te că mintea umană are puterea de a-şi crea un***

program virtual, care în timp se va suprapune peste realitate, modificând-o. De exemplu, să zicem că ție îți este frică de sărăcie. Dacă în fiecare zi te gândeşti la acest lucru, tu vei crea în zona mentală o formă gând cu această proprietate. Cu cât te gândeşti mai intens, cu atât ea va spori ca putere, până când va ajunge să te domine şi de aici până la manifestarea în plan fizic nu este decât un pas. La fel se întâmplă şi cu boala, cu ghinionul, cu accidentele.

- Bine, dar eu nu am vrut să fiu bolnav!

- ***Nu, dar te-ai gândit în fiecare zi să nu cumva să te îmbolnăveşti? Te-ai ferit de cei răciți sau cu probleme de sănătate? Ți-era teamă de cei cu boli incurabile.***

- Mda, zic eu, uşor şovăielnic.

– ***Tu ți-ai creat o formă gând a fricii de boală, iar aceasta suprapusă peste predispoziția karmică, s-a manifestat în plan fizic, îmbolnăvindu-te.***

– Da, dar puteam să iau o gripă, o infecție, o ciupercă sau orice altă boală curabilă!

– După cum spuneam, depinde de predispoziția karmică, spuse Cristofor ridicându-se, spre a-mi da de înțeles că întrevederea a luat sfârşit.

Aşezat în pat, adorm căutând să găsesc iarăşi grădina.

La prima întâlnire cu Cristofor îi spun că în cele câteva zile scurse de la ultima noastră întrevedere am exersat de zor, din proprie, voință, plimbarea prin grădină. Trebuie să recunosc că senzația nu a mai fost atât de pregnantă, însă sunt mândru că am reuşit totuşi ceva. Deşi nu scoate nici un cuvânt, îmi dau seama că îmi apreciază efortul. Evit să îi spun că ideea de a exersa mi-a venit datorită plictiselii.

Aflu că în această seară vom merge afară pentru a face un ritual. Mă întreb ce trăznaie o mai fi şi asta, însă nu apuc să îmi duc ideea până la capăt, căci Yidam îşi face apariția chemându-ne.

îl urmăm şi odată ajunşi afară, văd în mijlocul pajiştei un cerc imens din pietre albe, de râu, suprapuse, încadrat într-un pătrat. Din patru puncte ale cercului pleacă către mijlocul laturilor câte o linie. La o distanța considerabilă se află aşezată sub formă de piramidă, o grămadă de lemne, pregătită parcă pentru un foc de tabără. Din loc în loc, făclii aprinse, ard, conferind pajiştei o aură mistică.

- ***Aceasta este o roată de tratament, îl aud pe Cristofor spunându-mi. Un fel de roată medicinală. Este folosită în special de către popoarele amerindiene. Are rolul de a capta energide benefice din univers şi de a le uni cu cele ale pământului.***

Cam laconică explicația, însă mă mulțumesc şi cu atât.

Mă aşază culcat în centrul ei, cu mâinile şi picioarele desfăcute. în minte îmi vine imaginea omului Vitruvian al lui DaVinci. Yidam coboară pe scări, aducând cu el un

pahar cu un lichid uşor portocaliu. îl sorb încet, cu teamă Are un gust ciudat, aspru, uşor amărui, ca de plante.
Nu simt nimic. II văd pe Yidam cum aprinde rugul şi pe Cristofor începând să se învârtă de jur împrejurul meu. Simt cum un tremur nefiresc îşi face apariția în plexul solar, timp în care totul începe să se învârtă. Aud cum din depărtare, sunetul unor tobe ritualice se apropie. Le aud din ce în ce mai tare, până când am senzația că sunt în spatele meu. Ridic cu greu capul, încercând să le localizez. O stare de greață şi o durere ascuțită de stomac pun stăpânire pe mine făcându-mă să mă chircesc. Mi-e din ce în ce mai rău! încerc cu ultimele sforțări să mă abțin de la a voma, însă lichidul stomacului îmi inundă cavitatea bucală. Deschid gura şi văd cum din ea încep să iasă, şuvoaie de cărăbuşi. Sunt de toate dimensiunile. Mă uit la ei cu oarecare silă, însă fără teamă. îmi dau seama că nu seamănă cu cei reali, căci aduc mai mult cu cei egipteni, datorită culorii lor albastre. Pierd noțiunea timpului şi simt cum sunt cuprins de o stare uşoară de plutire. Sunt ca un fulg, zbor uşor, dus încolo şi încoace de plăcute pale de vânt. Văd cumva de sus, clădirea, pajiştea, copacii, şi pe mine întins. Uite-1 şi pe Cristofor în genunchi cu mâinile ridicate! Mă rotesc, fac volte ample prin aer.
Sunt regele văzduhului! Trec uşor prin dreptul ferestrelor şi mă văd cu aripile întinse. Sunt un şoim, superb, majestos. Planez încet, întorcându-mă. Da sunt eu! Scot un sunet ascuțit de bucurie.
Mă avânt ca o săgeata în înaltul cerului. Ies în eter. Pământul mi se arată în toată splendoarea sa. Ici colo, pe suprafața lui, sclipesc lumințe aurii.Unele mai tare altele mai încet. Mă întreb ce o fi cu ele? Aud în interiorul capului: Sunt cei ce s-au trezit! Adică cum? Nu mai apuc să primesc răspunsul. Simt cum fire moi plăcute, de lumină mi se încurcă în aripi şi mă trag în jos spre trupul meu. Mă zbat încercând să scap. Nu vreau să intru acolo! Mai lăsați-mă!
Sunt iarăşi în mine. Este urât şi rece. îmi simt trupul ca pe ceva străin. Mă zbat să ies. Simt cum mâna lui Cristofor îmi atinge fruntea. O senzație de calm mă cuprinde şi adorm.
Mă trezesc dimineața, întins în patul meu. Oare am visat? Senzația de discomfort pe care o simt în capul pieptului mă face să înțeleg că nu. Cobor în bibliotecă, unde îl găsesc pe Cristofor studiind o carte groasă, cu coperți negre. Mă aşez în dreptul lui şi încep să-1 descos.
- **Spune-mi, te rog, ce am văzut aseară?**
- ***Aseară ai intrat în legătură cu dublul tău, cu ghidul tău călăuzitor. Conştiința nu cunoaşte limite, asta înseamnă că poate fi transpusă în orice. A fost un fel de stare de transă, prin care te-ai pregătit pentru întâlnirea cu conştiința cosmică, cu principiul akashei, dar o să mai discutăm despre asta diseară.***

Restul zilei l-am petrecut gândindu-mă la ce mă aşteaptă. Nu pot spune că nu îmi place. Am început să-mi descopăr noi simţuri, pe care nu eram conştient că le posed.

Aşezat din nou în laborator, aflu că vom continua ***exerciţiile de meditaţie***. Mă aşez pe jos în aceeaşi poziţie.

- Inspiră adânc şi închide ochii, aud vocea lui Cristofor.

Imaginează-ţi că eşti undeva în eter. Corpul tău este relaxat. Cere din akasha elementul foc. Imaginează-ţi că îl absorbi atât prin inspiraţie, cât şi prin pori. Inspiră adânc foc şi lasă-1 să iasă afară, pe expiraţie prin plexul solar.

La început nu simt nimic. Apoi, din ce în ce, o căldură plăcută începe să mă cuprindă. Cu fiecare inspiraţie simt cum un bulgăre tensionat de lumină se adună în plexul meu solar. încerc să îl scot afară dar nu reuşesc. Mai inspir de câteva ori, acumulând energia. La un moment dat, plexul solar îmi explodează, umplând camera de lumină. îmi simt organismul complet golit, eliberat şi relaxat.

Am senzaţia că în încăpere a devenit foarte cald. - Acum ai să absorbi această căldură înapoi prin plexul solar şi ai să o trimiţi înapoi în Akasha.

îmi imaginez că absorb focul prin plexul solar. Simt cum căldura mă inundă. Presiunea devine din ce în ce mai mare. Vreau să scap de ea, însă Cristofor nu mi-a spus cum. Mă gândesc că trebuie să părăsească corpul la fel cum a intrat şi de aceea, o eliberez prin pori şi prin expiraţie. Mă simt un pic obosit, însă Cristofor mă pune să repet exerciţiul şi cu celelalte elemente. După încheierea experienţei, primesc obişnuitul ceai. Cred că oamenii ăştia sunt obsedaţi de el. Oare or fi trăit în Anglia?

– Ceaiurile pe care le bei, sunt din anumite plante, atent alese, îl aud pe Cristofor şi îmi trece prin cap că omul asta are o intuiţie aparte. Fiecare plantă conţine o cantitate specifică de elemente. Prin ingerare ele îţi ajută organismul să se echilibreze. Aceste ceaiuri împreună cu exerciţiile pe care le-am făcut, te-au ajutat să obţii combinaţia optimă de materie primordială, specifică ţie şi necesară în acest moment al terapiei.

– Dar de unde ştie corpul meu ce îmi trebuie?

– ***Organismul uman este o maşinărie perfectă. El are un sistem special de autoreglare. Dacă reuşeşti să te deconectezi de la raţional şi să îl laşi să îşi facă treaba, atunci toate celulele sale vor lucra împreună, având ca unic scop, întreţinerea vieţii şi a sănătăţii. Acest lucru era bine cunoscut străbunilor noştri. Hipocrate spunea chiar că dând mâncare bolnavilor, de fapt îi ucidem. Voi daţi organismului chimicale, aditivi, medicamente, stres, furie şi normal că reacţionează. Primind combustibil toxic va da comenzi eronate, în special pentru a trage un semnal de alarmă. Dar voi ce faceţi? în loc să vă opriţi, continuaţi să îl umpleţi şi mai tare cu toxine, până când ajunge la suprasaturaţie şi nu îşi mai poate îndeplini sarcina, adică de a susţine viaţa, şi atunci începe o degradare bruscă şi rapidă şi intervine decesul. Bineînţeles dacă la toate astea***

se adaugă şi încărcătura karmică, atunci procesul este şi mai greu de oprit, dacă nu chiar imposibil.

– Bine, dar dacă în karma persoanei stă scris să moară de o anumită boală, atunci contează ce mănâncă?

Da, căci îşi poate prelungi viața! Dacă în sprijinul unei mâncări adecvate, benefice vine şi o încărcătură pozitivă, o evoluție spirituală, atunci există chiar şansa să se vindece. De fapt omul este un specimen tare ciudat! Voi vă amintiți de Dumnezeu doar când aveți probleme şi atunci în loc să căutați adevărata cauză, voi vă apucați să faceți reproşuri, să împroşcați cu acuzații. Căutați un vinovat, nu contează că este şeful, vecinul, Dumnezeu, important este să nu fiți voi. Când din contra vă este bine, toate vă merg în plin, sunteți sănătoşi şi prosperi, atunci uitați să mulțumiți, considerați că toate astea vi se datorează vouă şi sunteți singurii îndreptățiți în a culege laudele.

Nu pot spune că aceste cuvinte nu mă lovesc acolo unde mă doare!

- Sunt convins că pe mine Dumnezeu nu m-a ajutat. Accept că există reîncarnare, accept ideea faptei şi a răsplatei, dar toată munca pe care am depus-o, riscurile pe care mi le-am asumat, nopțile mele nedormite, reprezintă strădania mea, gândirea mea. Ceea ce am astăzi mi se datorează mie, ideilor, viziunilor mele.

– ***Şi aceste idei, viziuni, gânduri de unde veneau? Nu cumva din Akasha, din Gândirea Divină? îmi răspunde el.***

– Poate fi aşa sau nu. Nimeni nu poate demonstra acest lucru! Dacă ideile din Akasha îmi aparțineau? Dacă eu doar le-am cules de acolo?

Ideile din Akasha îți aparțineau cu siguranță, ca de altfel nouă tuturora. De fapt toate ideile existente acolo, aparțin tuturor entităților, încarnate sau neîncarnate. întreaga creație are acces, însă numai cei ce se află pe lungimea lor vibrațională le pot culege. Fiecare om se naşte cu menirea de a putea folosi anumite informații de acolo, unii au misiunea de a le face publice, de a le transpune în practică, spre a putea ajuta întreaga umanitate. Arareori aceeaşi idee a apărut simultan pe pământ. Mă refer aici în special la descoperiri ştiințifice importante. Explicația acestui fapt este că atunci, exact în acel moment, două sau mai multe entități încarnate au fost pe aceeaşi lungime de undă. Providența Divină a permis accesarea Akashei de către aceştia, concomitent, considerând că informația era vitală pentru omenire şi fiind redată din mai multe surse, putea fi recepționată mai repede şi mai eficient.

– Da, de asta s-a ajuns la procese celebre! adaug eu.

– Din păcate însă, dacă oamenii ar şti că de fapt ideea nu le aparține, dacă ar conştientiza că ei au fost cei cărora li s-a dat acces la conştiința superioară, atunci nu ar

mai face-o. Sunt convins că în anii ce vor urma saltului, omenirea va intra într-o noua formă de conştiinţă, mai evoluată, mai spirituală şi atunci toate barierele gândirii materiale vor fi depăşite.

– **Da, însă nu toţi vor apuca să vadă, căci după cum spuneai mulţi vor pleca. Ştii ce sunt curios? Unde vor merge toate aceste suflete?**

Văd cum privirea i se înceţoşează şi se uită iar prin mine, spunându-mi:

- ***Mulţi din cei ce se află încarnaţi acum, aici, pe acest pământ, sunt spirite superioare, care au venit să echilibreze karma pământului. Dacă ei nu făceau acest sacrificiu, Soarta pământului ar fi fost mult mai crudă, căci la un anumit moment, cam prin anii tereştri 1820, s-a ajuns la concluzia că pământul este un experiment eşuat. în conformitate cu planul divin acesta trebuia să se autodistrugă în jurul anului pe care voi îl numiţi 2000. însă, datorită lor, în 1967, s-a luat hotărârea, la nivelul entităţilor coordonatoare de a da încă o şansă pământenilor. începând cu acest an au început să sosească grupuri de entităţi elevate. Celor care erau deja aici a început să li se transmită un flux de energie, menit să deschidă cel de-al treilea ochi, sau să permită activarea Sahasrarei cu scopul de a capta informaţii din Akasha. Din ce în ce mai multe adevăruri au fost relevate. Mase întregi de oameni au început să fie captivate de paranormal. încet, aceştia s-au transformat în căutători de adevăr şi mai apoi propovăduitori ai acestuia. Aşa se face că astăzi uitându-te energetic din astral, îi vezi strălucind asemeni unor luminiţe. Mulţi dintre aceştia de care îţi vorbeam, vor muri, dar nu din cauza faptului că vibraţia lor nu va corespunde, ci pur şi simplu pentru că ei vor să se întoarcă acasă, adică acolo de unde au venit. Unii vor rămâne, pentru a-i ajuta pe supravieţuitori, pentru a-i călăuzi. Mai sunt şi acele entităţi care nu vor corespunde noii energii. Din păcate acestea sunt suflete ce au rămas în urmă. Evoluţia lor a fost mai lentă şi nu au reuşit să ţină pasul cu umanitatea. Acestora li s-a pregătit o nouă planetă tip pământ. Ei vor sosi aici în grupuri, pentru a o coloniza. Este aproape identică cu Gaia, oferă aceleaşi condiţii şi se supune aceloraşi legi. Din păcate pentru ei, o vor lua de la început. Ei vor trebui să stăpânească focul, să înveţe să îşi facă haine, să descopere roata. Nu îşi vor mai aminti nimic şi vor lua totul ca pe o experienţă nouă.***

- Poate scapă de Hitler, de războaie, de crime!

- Nu vor scăpa, căci ei trebuie să treacă prin acelaşi gen de experienţe. Trebuie să existe cineva care manifestând polaritatea negativă a elementelor să ajute la arderea karmei.

- Şi această planetă există deja? Are un nume?

- Da, ea există şi are un nume, căci un vechi dicton kabbalistic spune că ceea ce nu are nume nu există, însă acesta nu poate fi rostit încă, spuse Cristofor, propunându-mi totodată să ne oprim.

Mă retrag la mine în camera, gândindu-mă la ce face atâta timp singur. Nu are televizor, ziare, nu iese din casă, nu are invitați. Oare nu s-o plictisi? Adorm uitându-mă la Danaide. Frumoasa mea...

O durere ascuțită mă face să duc mâna la stern. Deschid ochii şi mă văd tras iarăşi în sus de fire. De data asta stau liniştit, nu mă mai zbat. Parcă chiar a început să îmi placă.

Aterizarea, sau cum s-o chema ceea ce mi se întâmplă, are loc destul de dur, căci simt cum mă lovesc cu capul de ceva tare, parcă ar fi piatră. De durere duc mâna la frunte şi mă bucur să constat că sunt stăpânul propriilor mişcări. Deschid ochii şi îmi dau seama că mă găsesc într-o încăpere construită din blocuri mari, albe, de piatra. în mijlocul încăperii, într-o tipsie de aramă arde cu vâlvătaie un foc. Torțe aprinse, prinse de ziduri, luminează din loc în loc, aruncând umbre sinistre pe pereți. Nu ştiu de ce, însă simt locul rece, periculos. Mă uit la mine şi realizez că sunt îmbrăcat doar cu un fel de robă, fără mâneci, prinsă cu o centură masivă, aurie. La gât îmi luceşte un colan plat, greu, din metal galben şi email multicolor.Oare unde sunt? Ținuta şi bijuteriile, mă duc cu gândul la Egiptul antic.

în cameră intră un bărbat arămiu, înalt şi musculos, care îmi vorbeşte într-o limbă aparent necunoscută, dar pe care o înțeleg perfect.

- Am pregătit camera pentru evocare, îmi spune el, făcându-mi semn să îl urmez.

Nu am ce face şi mă duc după el, întrebându-mă ce o trebui să evocăm. O luăm pe un culoar întunecos şi intrăm într-o cameră în centrul căreia stă un altar din piatră. Acelaşi gen de făclii luminează locul. Pe jos sunt trasate cu o pulbere asemănătoare sticlei pisate, un cerc şi în fața lui un triunghi. Bărbatul îmi aşază pe cap un fel de coroană, de forma unei cobre ce ține capul în poziție de atac şi apoi îmi întinde un toiag tot din metal galben, al cărui vârf superior se termină cu un fel de buclă. Se îndreaptă apoi spre cerc ținând în mână o mantie.

încerc să înțeleg ce vrea, şi realizez că trebuie să mă aşez în cerc. Intru în interiorul lui, iar acesta îmi aşază pelerina pe umeri, îngenunchează şi apoi ridicându-se duce câte o tipsie în care arde un foc şi aruncă un pumn de cărbuni deasupra. Un fum greu, înecăcios începe să se ridice. în câteva clipe aerul devine irespirabil. Abia mai văd. încerc să îmi dau seama ce trebuie să fac. în interior îmi răsună o voce, care mă îndeamnă să bat cu toiagul în pământ. Mă decid să execut, dat fiind că nu am o altă idee mai bună. La a treia bufnitură, întreaga încăpere începe să se clatine, ca şi când ar fi cutremur. Nori de praf cad din tavan, făcându-mă să tuşesc. Ca prin farmec, praful şi fumul se risipesc şi văd cum înaintea mea, în triunghi, o splendidă femeie, cu un păr lung, blond, ce îi ajunge până la talie, stă şi mă priveşte. Este întruchiparea perfecțiunii. Are pielea uşor arămie, iar sânii feciorelnici îi sunt mai mult dezgoliți de rochia albă uşoară. Nu poartă nici o bijuterie. însă nici nu cred că ar avea nevoie, ea însăşi este o operă de artă. Ochii îmi sunt atraşi de privirea ei, pe care o simt tăioasă,

rece, ca şi cum m-ar privi prin două cuburi de gheață. O senzație de disconfort mă cuprinde.

- *M-ai chemat! o aud spunând, însă vocea îi sună urât, ca a unui bărbat.*

- Ştii de ce îi răspund eu! eschivându-mă.

- Vrei ajutorul meu. Ți-am spus că ți-1 voi da. Nu înțeleg de ce m-ai mai chemat. înțelegerea a fost pecetluită cu sângele tău. Legământul este făcut. Vei fi rege, însă în primul an trebuie să îndeplineşti pactul.

- Am vrut să mă asigur că totul este stabilit.

– *Eu nu îmi iau niciodată cuvântul înapoi. Şi nici tu nu ai posibilitatea. Ce este scris cu sânge, nu poate fi dezlegat.*

– *îmi poți aduce aminte condițiile pactului, încerc eu şovăielnic.*

După privirea pe care mi-o aruncă înțeleg că am greşit întrebând.

- Vreau o sută de suflete de noi născuți, dintre care unul să fie din sângele tău! Şi să fie ucişi de mâna ta! tună arătarea, după care dispare brusc, intrând parcă în pământ. în urma ei un miros greu de sulf, se împrăştie în încăpere.

Simt cum sângele mi se scurge în picioare. O stare de panică mă cuprinde. Am făcut eu un asemenea pact? Să omor nou-născuți? Imposibil! Cât de idiot să fie cineva să accepte aşa ceva!

Ies din încăpere furios. Din urmă mă ajunge bărbatul, care o ia înaintea mea luminându-mi drumul.

Mă trezesc într-o încăpere ce seamănă cu un dormitor. In pat mă aşteaptă o superbă negresă, plină de brățări. Citesc în ochii ei un fel de teamă, însă nu înțeleg de ce. Oare sunt atât de urât? Mă aplec deasupra unui vas cu apă. Mă uit la propria-mi imagine şi constat că arăt chiar bine. Nu am nici măcar un fir de păr, chiar şi sprâncenele îmi lipsesc, dar ochii conturați cu creion negru sunt superbi. Sunt mulțumit de ce văd. Mă decid să profit de situație şi mă îndrept către pat. Chiar îmi era dor de un trup de femeie. Fac dragoste cu ea, cu plăcere, cu pasiune, cu blândețe, dar totuşi îi simt frica. Adorm ținând-o în brațe.

Mă trezesc întinzându-mă. La capul patului, se află bărbatul de aseară ținând în mâini o tavă acoperită cu o pânză. Mi-o întinde îngenunchind, timp în care trage şervetul. Capul femeii, care mă priveşte cu ochii larg deschişi mă face să urlu de spaimă şi leşin. îmi revin. Sper din tot sufletul să fiu înapoi în cameră, însă constat că nu. Sunt în acelaşi pat. Frisoane de repulsie la adresa mea mă invadează.

- Sigur nu sunt eu! Nu îmi trăiesc viața! Este o minciună! Este viața altuia! zbier eu.

în încăpere intră bărbatul. Are în mâini un fel de rochie pe care mă ajută să o îmbrac. O fac, dar în silă. Doamne, de s-ar termina odată!

Ieşim din clădire şi constat după treptele pe care trebuie să cobor, că mă aflu în partea superioară a unui templu. O mare de oameni mă întâmpină cu urale.

Păşesc încercând să par majestuos. O luptă crâncenă se dă în sufletul meu. Mă urăsc! Oare ce monstru ar face aşa ceva? Un vâjâit puternic mă face să întorc capul exact în momentul în care o lance îmi străpunge inima. Mai apuc să aud strigătele de groază ale mulţimii.

- Mulţumesc Doamne că m-ai oprit de la a face rău, mai apuc eu să spun şi mă prăbuşesc.

Iarăşi m-am lovit la cap. De data asta chiar mai tare.

Deschid ochii şi realizez că sunt la mine în cameră. Duc mâna la frunte şi îmi pipăi cucuiul. Mă doare însă această durere îmi face bine. Sunt consternat! Mă simt ciudat, nu îmi vine să plâng, dar am o senzaţie profundă de dezgust. Mi-e silă de mine! Oare de ce făceam asta? Care era scopul crimelor? Putere, bani, onoare? Toate astea merită?

Dacă am făcut aşa ceva, merit să mor în chinuri, să mă jupoaie de viu, să mă omoare cu pietre!

Mă ridic şi mă duc la Cristofor. Cât o fi ceasul? Mă uit pe geam. Văd soarele care apune. Dar abia m-am sculat! Intru în laborator trântind uşa de perete şi strig:

- De ce am făcut asta? De ce?

- Pentru că la vremea respectivă asta simţeai. Gradul tau de evoluţie ajunsese în punctul în care trebuia să îţi însuşeşti experienţa crimelor, a puterii, a decăderii, a orgoliului exacerbat. Trebuia să îţi manifeşti polaritarea negativă pentru a o stăpâni şi a-ţi introduce

vibraţia în structuri. Fără aceste experienţe sufletul nu poate să se desăvârşească.

– Bine, dar spiritul acela, femeia?

– Era o entitate de polaritate negativă, care ţi-a venit în ajutor, încărcându-te şi mai mult, spre a-ţi netezi calea. Să ştii însă că pactul l-ai făcut benevol. Nu ai fost silit. Ţi s-a propus şi tu ai acceptat.

– Există asemenea entităţi?

– Da şi încă multe altele, dar ele ne sunt date spre a ne călăuzi către menirea noastră. Şi ele acţionează în legea karmei.

– Dar ce fel de entităţi sunt? Unde se află?

– Sunt multe şi felurite. Unele stăpânesc elementele, sunt duhuri ale focului, ale apei, ale pământului şi ale aerului, altele sunt inteligenţe cosmice străbune, care se ocupă cu stabilitatea din centura pământului, iar altele sunt aşa-zişii conducători din centura pământului, şi sunt răspunzători de activarea, stăpânirea şi păstrarea armoniei. Toţi stăpânesc adevărul, cunoaşterea şi înţelepciunea. Au vârsta creaţiei şi vor fi atâta timp cât ea va exista.

– Şi presupunând că chiar există, vin aşa la oricine îi cheamă?

– Nu în nici un caz. Fiecare din ei are un nume. Fiecăruia îi corespunde o culoare, o substanţă şi o pecete. Numai stăpânind aceste taine îi poţi chema.

– Şi unde găseşti aceste nume? De unde le poţi afla?

– Cei ce stăpânesc kaballa le cunosc. Sunt multe cărţi scrise pe acest subiect, totuşi nu recomand nimănui să le folosească fără să fie foarte bine pregătit. Cel ce stăpâneşte

arta evocării trebuie să aibă o ținută morală ireproşabilă, să fie sigur în ceea ce face, să fi depăşit anumite praguri de elevare şi în primul rând să se afle în contact direct cu Providența Divină. Fără aceste lucruri, întreg experimentul se poate transforma în ceva tare urât, căci evocatorul poate deveni prizonierul lor, ceea ce nu este foarte plăcut.

– Dar ele sunt entități pozitive?

– ***Ele sunt entități. De aceea ele conțin ambele polarități. După cum spuneam în Akasha nu există nici bine nici rău, căci este un concept pământean. Ele nu pot face deosebirea între o sarcină benefică şi una malefică. Cel ce cheamă o entitate şi îi atribuie o misiune, poartă întreaga răspundere şi va trage ponoasele.***

– Dar entitatea pe care eu am chemat-o? Cine era?

– Era o entitate din planul astral. Nu făcea parte din entitățile coordonatoare, ea fusese creată într-un fel chiar de tine. Adică era proiecția unei forme-gând, care te-a însoțit mai multe încarnări la rând, până când a ajuns de sine stătătoare. Cu fiecare naştere, viață şi moarte tu ai îmbogățit-o, ai ajutat-o să capete puteri, până când într-o zi ea a preluat controlul, dominându-te.

– Şi de ce a permis Dumnezeu acest lucru?

– ***Pentru că voi sunteți asemeni Lui. Voi puteți crea, da viață. Planul astral este plin de formele-gând ale voastre. Tot ce doriți, sperați, gândiți, toate fricile şi toate temerile voastre au un corespondent în astral. La început sunt simple amprente energetice, însă cu cât vă gândiți mai tare şi mai intens, cu atât ele încep să capete contur, viață, până când într-un final devin de sine stătătoare, capătă chiar un minim de inteligență şi ajung să vă domine. Trebuie să înțelegi că voi sunteți legați de ele prin mii de fire. Sunt ca un fel de tuburi, prin care circulă trăirile, emoțiile, însă curgerea este în ambele sensuri.***

- Adică cum? întreb eu nedumerit.

- ***Să luăm spre exemplu cazul unui fumător. El a fumat ani la rând, dezvoltând chiar o pasiune. în astral s-a creat o formă-gând a acestei pulsiuni, care hrănită cu energie, a început să crească până când a devenit de sine stătătoare. La un moment dat omul vrea să se lase de fumat. Entitatea, o putem numi aşa, deşi nu este chiar o entitate adevărată, primeşte mesajul şi îşi dă seama că acest lucru înseamnă disiparea sa. Atunci începe să transmită energii de tipul poftei, a stărilor de rău, a gândurilor. Omul începe să se chinuie. Se întreabă de ce trebuie să o facă? îşi spune că ar putea-o face oricând, însă că acum nu este momentul, începe şi se dă o bătălie. Pe de-o parte rațiunea persoanei, pe cealaltă energiile trimise de această formă. Dacă omul cedează şi bagă țigara în gură, atunci forma din astral va deveni şi mai puternică. Dacă rezistă, atunci cu fiecare zi care trece, entitatea va slăbi în putere, trăirile vor scădea în intensitate, pofta se va atenua, până la dispariție totală. Asta***

înseamnă că entitatea s-a dizolvat în akasha, revenind la forma inițială a elementelor din care a fost creată. Aşa se întâmplă cu orice pulsiune. Orice se manifestă sub formă de patimă, obsesie, fobie, orice este în exces şi constituie o abatere de la legile universale naşte astfel de legături.

- Şi acesta este singurul mod în care poți scăpa de aceste patimi[9] Prin înfruntare directă? Dacă omul este slab şi nu poate, dar totuşi vrea să corecteze?

- Dacă vrea cu adevărat, însă tăria de caracter îi este deficitară, atunci poate fi ajutat de un inițiat. Se pot folosi razele, dar numai odată, căci altfel ar deveni dependent şi acest lucru nu i-ar fi de folos.

- Ce raze, de soare?, întreb nedumerit.

- ***Nu, sunt raze de Energie Divină. Această energie este responsabilă cu evoluția fiecărei forme de viață, de pretutindeni. Fiecare ființă întrupată face parte dintr-un grup de energie specifică unei raze, însă de-a lungul încarnărilor fiecare trebuie să treacă prin însuşirea şi lucrul cu fiecare rază în parte. De aceea cel ce face această procedură trebuie să fie o persoană care a lucrat cu razele, care le stăpâneşte şi le cunoaşte bine, deoarece el trebuie să ştie exact din ce grup face parte cel ce urmează a beneficia de ajutor. Momentan Divinitatea a dat omenirii şapte raze, dar în timpurile care vor veni vor mai fi date încă cinci.***

- **De unde vin aceste raze? Cine ştie de ele?**

- ***Ele sunt de la începutul creației, însă se poate spune că îşi au originea în vechea Indie. Ele apar în literatura vedică şi au fost asociate cu cei şapte Rishis, care sunt de fapt ființe foarte evoluate, ce acționează ca agenți ai absolutului. Au fost însă mai multe persoane care le-au accesat. Spre exemplu, în cultura occidentală, conceptul celor şapte raze a fost introdus de o femeie, pe nume Blavatsky, care 1-a explicat în cartea Doctrina secreta. A fost apoi. Alice Bailey, care a trăit în prima jumătate a secolului XX, a lucrat cu diferiți maeştri înălțați şi a scris nişte cărți în care vorbeşte despre cum să lucrezi cu cele şapte raze. Trebuie să înțelegi că aceste raze coordonează anumite zodii, planete şi zile ale săptămânii. Totodată ele sunt guvernate de o entitate superioară, care le stăpâneşte şi controlează.***

- **Care sunt aceste raze?**

- ***Cele şapte raze sunt:***

Raza I este Raza Voinței, a Puterii Divine, şi a Credinței. Ea are culoare albastru-regal, are ca semne asociate Berbecul, Leul, Capricornul, iar ca planete: Vulcan şi Pluto. Maestrul înălțat care întreține această energie este El Morya. Această energie este sursa tuturor energiilor şi lunea are un influx puternic.

Raza II este Raza înțelepciunii şi a minții Divine, a înțelegerii, a Judecății, a Discernământului şi a Iluminării; are culoarea galbenă, semnele asociate sunt: Gemeni, Fecioară şi Peşti, iar ca planete: Jupiter şi Soare. Are influx puternic duminica, iar Maestrul înălțat care întreține această energie este Lord Lanto. Datorită acestei raze a apărut conştiința. Este energia întregului sistem solar.

Raza III este cea a Iubirii Divine, a Compasiunii, a Bunătății, a Creativității, a Frumuseții şi a Inteligenței active; are culoarea roz-trandafiriu, iar semnele asociate

sunt: Rac, Balanță, Capricorn. Coordonează planete: Pământ, Saturn şi are influx puternic marți. Maestrul înălțat care întreține această energie este Paul Venețianul.
*Raza IV, a **înălțării**. Are calitățile: Puritate, Disciplină, Bucurie, Speranță şi Excelență. Are culoarea alb-strălucitor, iar semnele asociate sunt: Taur, Scorpion, Săgetător. Planete pe care le guvernează sunt: Mercur, Luna. Maestrul înălțat care întreține această energie este Serapis Bey. Are influx puternic vineri.*
*Raza V este **Raza Vindecării, a Accelerării şi a Abundenței, dar mai este şi Raza Adevărului, a Ştiinței, A Viziunii şi a Precipitațiilor.** Are culoarea verde-smarald, ca semne asociate are: Leu, Săgetător şi Vărsător, şi planeta: Venus. Ea are influx puternic miercuri. Maestrul înălțat care întreține această energie este Hilarion.*
*Raza VI este cunoscută drept **Raza Reînvierii, a Slujirii şi a Fraternității.** Are culoarea aurie, cu nuanțe de portocaliu. Semnele asociate sunt: Fecioară, Săgetător, Peşti, precum şi planetele: Marte şi Neptun. Are influx puternic: joia. Maestrul înălțat care întreține această energie este Kutumi.*
*Raza VII este **Raza Transformării, a Transmutării, a Eliberării şi a Ceremonialului**. Semne asociate sunt: Berbecul, Racul şi Capricornul, iar ca planetă, guvernează Uranus. Are influx puternic sâmbăta. Maestrul care întreține această energie este St. Germain. Această energie este magică şi arată calitatea relației dintre materie şi spirit. La ora actuală este cea mai tangibilă energie de pe planetă. Totodată trebuie să îți mărturisesc că această rază îmi este cea mai dragă.*
- Bine, dar cum sunt aceste raze? Cum trebuiesc percepute?
– Nu există un mod general de a le percepe. Unii le văd ca nişte lasere, alții ca o lumină orbitoare, alții le percep ca pe nişte flashuri. Problema este că momentan ele nu există în formă fizică. Ele vor fi aduse aici, nu peste mult timp. Fiecare va trebui să aibă atât templul ei în care să ardă permanent, cât şi preoți sau preotese care şă o întrețină însă acest lucru se va putea produce abia atunci când flacăra iubirii va deveni manifestă în inimile noastre.
- **Bine şi cum putem manifesta aceste raze?** întreb eu curios.
- *închide ochii, îmi spune Cristofor. Relaxează-te. Inspiră profund. Simte cum te goleşti de orice gând sau emoție.*
încerc să mă concentrez, dar ca de obicei, gândurile îmi zboară prin creier. Simt cum mâna lui îmi atinge mâna mea. O stare de pace mă învadează.
- Repetă după mine: Cer dreptul de a accesa culoarea violet, specifică razei a şaptea.
Repet formula şi simt cum sunt învăluit într-un abur violet deschis.
- Inspiră această culoare atât pe nas cât şi prin pori. încep şi inspir şi conştientizez cum tot interiorul meu se umple cu această culoare. Mă văd ca şi cum aş fi din sticlă, iar cu cât inspir mai mult cu atât aceast abur se stochează, devenind din ce în ce mai compact, până când simt cum se transformă într-o formă de energie care mă apasă, provocându-mi tensiuni la nivelul plexului solar.
- Acum scoate-o cu putere prin plexul solar.
Mă concentrez şi simt cum sub nivelul sternului meu, ceva începe să se rotească. La început uşor, apoi din ce în ce mai tare, până când o coloană groasă, de lumină violet, îmi izbucneşte din plex, țâşnind asemeni unei

fântâni arteziene, încerc să văd unde se duce însă nu reuşesc. Deschid ochii şi constat că totul în jurul meu are o uşoară tentă de mov. Cristofor îmi zâmbeşte spunându-mi:
- Cam aşa trebuie lucrat cu razele. Ca să revenim la ideea de unde am plecat, acum am creat un ecran protector intre tine şi unul din cei mai puternici elementari ai tăi.

Care?
- Nu îți spun, vreau să văd dacă deduci singur, zise el, adăugândCred că este destul pentru astăzi.
Adorm gândindu-mă la elementarii mei. Oare am mulți?
Groaznica, dar de acum familiara durere din plexul solar, mă trezeşte. Sunt curios să văd unde ajung. Numai de nu s-ar repeta povestea cu Egiptul! Mă las condus cu leje-ritate, fără a opune rezistență. Mă uit atent la firele de diverse culori şi grosimi care mă trag în sus. Simt cum sunt prins într-un vortex de energie. Mă rotesc din ce în ce mai tare. O smucitură şi senzația de cădere mă fac să îmi dau seama că am ajuns la destinație. Stau în patru labe, pe un fel de duşumea care se clatină cu putere. De sus, de undeva şuvoaie de apă îmi cad în cap. încerc să conştientizez unde mă aflu, dar nu realizez decât că este întuneric beznă şi miroase a smoală şi apă de mare. Fac greşeala să deschid gura şi un val de apă sărată, îmi umple cavitatea bucală, sufocându-mă. Mă ridic cu greu în picioare. De jur împrejurul meu, oamenii aleargă. Mă uit în sus şi văd un catarg de lemn. Constat că sunt pe un vas, în mjlocul unei groaznice furtuni. Cineva îmi aruncă o funie în brațe, spunându-mi în spaniolă să îl urmez. Intrăm în cală, unde din cauza tangajului, lăzi uriaşe sunt aruncate de colo-colo, asemeni unor surcele. Mă uit la coechipierul meu. Este un bărbat masiv, urât, plin de cicatrici, dar care pare a-şi cunoaşte treaba, căci începe imediat să le ancoreze. Nu ştiu ce să fac şi de aceea mă țin după el, încercând să împing cuferele. Mă uit la mâinile lui bătătorite şi mă mir de precizia şi rapiditatea cu care face noduri savante. îmi strigă să nu mai stau ca un mort, însă cum subiectul mă depăşeşte, îi spun că sunt strigat pe punte şi mă reped în sus, dar ieşind, constat că am făcut o proastă alegere, căci în momentul în care scot capul pe chepeng, un val compact, asemeni unei mase gigantice de apă, mă izbeşte în figură, aruncându-mă înapoi pe scară. încerc să mă ridic, însă valuri din ce în ce mai dese, şuvoaie de apă năvălesc în interior. Bărbatul începe să țipe şi prinzându-mă de păr se aruncă pe scări în sus. Cu greu reuşesc să îmi restabilesc echilibrul. încercăm să urcăm, însă apa se încăpățânează să ne țină prizonieri. Simt cum vasul se înclină amenințător într-o parte. Cu o ultimă sforțare, prinzând un moment în care presiunea şuvoaielor a scăzut, reuşim să ieşim pe punte. Mă uit în stânga mea, la zidul imens de apă care se îndreaptă amenințător spre lateralul navei. Bărbatul îşi face cruce şi se prinde repede de o funie. Simt o izbitură puternică şi mai apuc să văd cum vasul se culcă pe o parte. Sunt proiectat prin aer, la distanță de navă. Aud țipete, urlete, însă nu zăresc nimic în jurul meu. Ceva mă izbeşte, încerc să aflu ce este şi pipăindu-1 îmi dau seama că este un fel de buştean. îl apuc cu forță, în speranța că mă va ține la suprafață. în jurul meu marea fierbe. Perdele de apă cad peste mine, în timp ce crestele valurilor mă aruncă în sus şi în jos. Nu pot spune că sunt speriat, căci ştiu că trăiesc o scenă ca de film şi realizez că odată cu terminarea ei mă voi duce din nou în patul meu unde este

uscat, cald şi bine. Doamne cât de frumoasă este marea în furia ei! O simt puternică, majestoasă, mândră. O simt vie, ea trăieşte, vorbeşte şi se înfurie din când în când, însă numai pentru a ne arăta suveranitatea ei. O aud cum strigă, cum mugeşte, îi simt energia izbindu-se de pieptul meu. Mă las dus de curent. Din ce în ce furtuna scade în intensitate. Aud un strigăt de ajutor şi mă îndrept într-acolo. Este bărbatul din cală. Are un braț fracturat. Cu greu îl ajut să se prindă de lemnul meu. Stăm aşa, nemişcați, legănându-ne la unison cu unduirile apei. Plutim de ceva vreme, când deodată marea începe să capete culoarea sângelui. Văd cum încet, din apă. începe să iasă o bilă uriaşă de foc. Este atât de mare încât am impresia că o pot apuca cu mâna. Preț de câteva minute rămân în contemplare. Este primă oară în viața mea când văd un răsărit de soare. Este sublim, este perfect. Mă simt atât de mic şi de vremelnic, încât îmi vine să plâng. Doamne, câtă frumusețe ai dat oamenilor, dar păcat că i-ai făcut orbi!

Au trecut deja de două zile de când ne aflăm în derivă. Bărbatul de lângă mine a leşinat şi a trebuit să îl leg cu centura mea. Nici eu nu mă simt prea bine. Mi-e sete, foame şi puterile au început să mă lase. Mă gândesc să mă sinucid, poate aşa ajung la loc în camera mea, însă conştientizez că acest lucru ar putea influența viitorul în rău.

Se lasă seara. Vântul începe să se întețească şi odată cu el, valurile încep să crească în intensitate. Cu ultimele sforțări reuşesc să mă apuc mai strâns de bârnă, prinzându-1 totodată şi pe bărbat. Suntem aruncați, traşi, răsuciți, însă mă încăpățânez şi rezist. în zare văd un licăr de lumină. Mă uit mai atent. Da, se vede o lumină! încerc să înot, însă greutatea coechipierului meu mă ține în loc. îi pun mâna la gât şi îi simt pulsul. Nu pot să îl las! Mă dau jos de pe lemn şi încep să îl împing, dând din picioare cu toată forța. Văd lumina care se apropie şi asta îmi dă curaj, înot din ce în ce mai tare. La început zăresc doar stâncile şi lumina, apoi concentrându-mă văd femeia. îi văd conturul, părul lung, biciuit de vânt, faldurile rochiei. Oare de unde o cunosc? Un zâmbet îmi luminează fața şi încep să strig. Danaide... frumoasa mea! Femeia care luminează sufletele pierduților! Mă zbat să ajung la ea. Cel puțin te voi cunoaşte, îți voi vedea fața, nu vei mai fi o imagine fără chip. îmi face semn cu torța să o urmez, să vin la ea. înot cu disperare, dar nu reuşesc să înaintez. Un val mă bagă la fund. Simt cum două mâini putenice mă apucă şi mă trag în sus. Aud voci de bărbați şi leşin.
Mă trezesc întins pe un pat tare, din scândură. Alături de mine, colegul meu geme. Uşa se dă de perete şi intră mai mulți bărbați, vorbind în franceză.
- Te-ai trezit! mi se adresează unul din ei. Mare noroc a avut colegul tău că l-ai legat, altfel era mort.
- Mulțumesc de ajutor, le răspund eu dând uşor din cap.
- Voi v-ați ajutat singuri! Dacă nu aveați lumina aia. nu vă vedeam! Apropo, cum ai reuşit să ții felinarul aprins pe furtună?

Un zâmbet larg îmi luminează fața şi-mi simt inima tremurând. Danaide... frumoasa mea... dragostea mea... m-ai salvat de la moarte. Pun capul pe pernă şi cad într-o dulce toropeală. Ațipesc puțin, însă când deschid ochii constat că mă aflu în camera mea. Oare de ce nu am simțit că m-am întors?

Mă uit la Danaide. Frumoasa mea îți mulțumesc! De oriunde ai fi venit şi oriunde te-ai afla acum, să ştii că te iubesc. îmi pare rău că nu i-am putut vedea fața.

Mă decid să mă duc la Cristofor. în nări mai păstrez încă mirosul apei, ceea ce îmi conferă o stare de bine. A fost o experiență dură, însă mie mi-a plăcut, m-a făcut să simt

marea, să mă contopesc cu ea, să vibrez la unison. Doamne dă orice fel de nenorociri pământenilor, numai nu lua marea şi răsăritul de soare şi mirosul florilor! Cât de orbi suntem!

îl găsesc pe Cristofor ca de obicei cu nasul în hârtii. După privirea pe care mi-o aruncă constat că este bine dispus.

- Cât iubesc marea! scot eu un oftat. Oare de ce?

- Sufletele se leagă în general de locurile sau activitățile pe care le-au folosit cel mai mult şi în care au avut cele mai plăcute experiențe, asta nu înseamnă că accesați numai o realitate unilaterală, însă rămâne impregnată vibrația cea mai dragă, cea mai plăcută, iar contactul cu un mediu similar provoacă trezirea amintirilor, însă spre desăvârşirea lor, oamenii trebuie să acceseze toate aspectele încarnării în diverse şi felurite locuri. Voi trebuie să treceți prin diverse meserii şi locuri, să fiți regi şi sclavi, doctori şi pacienți, legiutori şi nelegiuiți, şi exemplele ar putea continua la nesfârşit, pentru a vă însuşi trăirile planului respectiv.

- **Noi ne încarnăm numai în persoane de acelaşi sex?**

- ***Nu, voi ați cunoscut toate laturile creației. Ați fost bărbați, femei, heterosexuali, bisexuali, homosexuali, însă în toate aceste trăiri ați fost animați de flacăra Sfântului Duh. Trebuie să înțelegi că toate acestea sunt aspecte ale Creației Divine şi de aceea trebuiau experimentate, pentru a vă însuşi vibrația lor. Unii au învățat lecția repede şi au trecut mai departe la alt stagiu, alții au experimentat-o mai multe încarnări la rând, iar alții, cei mai numeroşi, în momentul când îşi schimbă polaritatea, devin agresivi,condamnându-i pe cei care nu le seamănă sau nu le împărtăşesc opiniile. Asta înseamnă că în următoarea viață vor fi puşi exact în aceeaşi situație, numai că de data asta vor fi de cealaltă parte. Ca să mă înțelegi: un bărbat misogin, care îşi bate soția, o desconsideră, va trece prin acelaşi gen de viață, numai că de data asta va fi femeie şi va îndura, cel mai probabil de la fosta soție, care acum se va fi reîncarnat în soț, acelaşi gen de tratament.***

- **Bine, dar dacă ai şti că ceea ce trăieşti este de fapt propria-ți răsplată, ai trece mai uşor, sau ai evita sâ faci anumite lucruri.**

- ***Da şi nu, căci totodată ai putea spune că te răzbuni, şi cu toate că ştii că o să primeşti răsplata, dar măcar ai o satisfacție în această viață. Totodată, dacă ai şti că femeia frumoasă pe care vrei să o iei de nevastă, te-a înşelat si ucis in altă viață ai mai accepta-o? Şi atunci legea faptei şi a răsplatei ar fi anulată. Nimeni niciodată nu s-ar mai putea achita karmic şi deci nu ar mai putea evolua.***

- Da, dar dacă nu ştii. atunci cum să faci să îți rezolvi problemele?

- Aici intervine cumpătarea şi înțelepciunea. In lungul şir al încarnărilor, entitățile ajung în acel punct al evoluției, în care îşi dau seama de propria valoare. Un om conştient şi sigur pe sine, este o persoană care nu trebuie să demonstreze nimănui nimic şi de aceea el este binevoitor, calm, înțelegător, conciliant. Gândeşte-te doar dacă conducătorii voştri şi-ar cunoaşte valoarea eu-lui personal, dacă ar fi lipsiți de orgolii, de aroganță, ar mai fi războaie? Cearta între doi oameni paşnici este soluționată încă dinainte de a începe. De fapt în anii ce vor urma vom asista la lucruri speciale. Ai să constați cum unii din marii conducători ai planetei vor face o întoarcere de 180 de grade. Vor fi brusc mai

înțelepți şi mai paşnici, dar să nu te gândeşti că acest luciu va fi făcut cu propria lor voință.
- Dar cum? Vor fi siliți?
- Nu, trupul lor va fi ocupat de o entitate superioară.
- Adică vor fi posedați?
- Nu, a fi posedat înseamnă că în trupul tău stă spiritul tău şi spiritul unei alte entități. Aici este vorba de altceva. Ei vor fi destrupați, ca şi când ar muri, însă locul va fi ocupat de un alt suflet, mult mai evoluat. Nimeni în afară de cei apropiați nu îşi va da seama şi chiar şi aceştia vor vedea schimbările, dar le vor găsi explicații raționale, îndepărtându-se total de realitate.
- Şi sufletul inițial, va muri?
- Da, în sensul că va trece în celălalt plan, însă datorită sacrificiului, el va avea un loc în ierarhiile superioare.
- Dar de ce această înlocuire? Nu putea pur şi simplu să se nască o entitate, să crească şi să îşi ocupe locul stabilit?
- Ba da, până acum aşa a fost, însă nu mai este timp. După cum ți-am mai spus, Pământul va face nu peste mult timp un salt. Unei entități îi trebuiau ani, până să ajungă la maturitate.
- Şi de ce nu s-a născut mai din timp?
- ***Deoarece planul a fost schimbat. Pământul va face saltul însă fără distrugerile masive prevăzute inițial. Vor fi schimbări de relief, pierderi de teritorii, cataclisme majore, pierderi umane, însă nu pot fi comparate cu ceea ce trebuia să se întâmple. Şi asta se datorează unor entități răzlețe, un fel de pionieri, care au crezut în binele din om şi au cerut o amânare, un fel de păsuire, de timp de grație, în care să încerce să trezească cât mai multe conştiințe. Se pare că strigătul lor a avut efect, căci zeci de oameni i-au ascultat, i-au înțeles şi au început să se schimbe şi aceştia la rândul lor au antrenat alte suflete iar această trezire a început să se facă exponențial, dar am mai discutat aceste lucruri.***

Ştiu că am mai discutat, însă vreau să aprofundez acest subiect în speranța că voi primi alt răspuns.
- Şi dacă se trezesc toți? Dacă înțeleg, atunci nu o să mai fie nimic?
- Toți nu se vor trezi, din păcate, spuse Cristofor gânditor, căci sunt încă multe entități care bâjbâie în căutarea propriei spiritualități, iar ceea ce este scris se va întâmpla, deoarece inclusiv planeta trebuie să se transforme.
- Da, dar ar fi bine dacă i-ar anunța cineva! Nu există oameni care să facă asta? Nu poate trimite Dumnezeu un mesager?
- Sunt foarte mulți, însă nu sunt ascultați, nu sunt luați în seamă, ba mai mult sunt ridiculizați.
- De ce unii nu cred?
- Fiindcă aceasta este treapta evolutivă pe care se află. în cursul încarnărilor, unii au mers mai repede, alții mai încet. Unii şi-au însuşit rapid experiențele karmice necesare, compensându-le şi apoi pornind pe Calea Desăvârşirii, alții încă orbecăiesc în vâltoarea patimilor. Asta nu înseamnă că ei nu sunt evoluați, ci că încă mai au nevoie de timp pentru a se împlini.

- Eu îmi doresc să trăiesc să văd ce se va întâmpla. Poate sunt egoist, dar vreau să încerc această experiență, să fac parte din ea.
- Acest lucru doar Creatorul îl poate hotărî.
- Da, dar dau semne bune! Am înțeles multe lucruri, am înțeles reîncarnarea, karma, am înțeles şi de ce sunt îndrăgostit de tablou, dacă stai şi judeci toate au o explicație. **Apropo, îmi poti spune ce este cu femeia cu torța? Cine este ea? De unde vine?**
- ***Uneori, în decursul unei vieți, începu Cristofor cu glas scăzut, entitatea încarnată ajunge într-o conjunctură neprevăzută, care nu corespunde Planului Divin. Dacă s-ar accepta deznodământul către care converge situația, atunci schimbarea traiectoriei ar crea discontinuități în Akasha, fapt ce ar duce la perturbări grave. în aceste situații limită, se acceptă trimiterea unui mesager care să rectifice lucrurile şi să le reintroducă pe făgaşul normal. Aceşti mesageri, sunt de fapt entități coordonatoare ale planului astral, care vin îşi fac treaba şi apoi pleacă. Aşa se explică misterioasele apariții de îngeri, de ghizi sau călăuze, care apar ca din senin, ajută şi apoi dispar. Cred că ai auzit şi tu de acestea.***
- Şi frumoasa mea este din astral? O să o pot vedea vreo dată
- Sunt entități care nu permit a le fi văzut chipul. Şi oricum, ca să te uiți la o entitate, trebuie mai întâi să ai o oarecare pregătire şi apoi să ți se dea voie. Spre exemplu, gnomii sunt foarte supărăcioşi. Dacă te întâlneşti cu unul, este interzis să îl abordezi primul şi să te uiți direct în ochii lui. De altfel ei evită pe cât posibil contactul cu muritorii.

Deja este prea mult pentru mine! Parcă am fi în Albă :a Zăpada şi cei şapte pitici. înțeleg multe, dar aşa ceva...
- Văd că s-a lăsat seara, zise Cristofor, mai mult pentru el, şi apoi adăuga cu glas tare:
- Nu vrei să luăm o gură de aer curat înainte de masă?
- Ba da, îi răspund eu.

Ieşim în spatele casei. Aerul rece şi tare mă izbeşte in față. Inspir cu nesaț, însă oricât de mult aer aş trage în piept, nu pot scăpa de mirosul mării. Traversăm încet pajiştea şi ne afundăm în pădure.

Cristofor păşeşte îngândurat, căutând parcă ceva. Nu pot să nu admir peisajul. Copaci superbi, înalți, viguroşi, ne veghează paşii. Din loc în loc triluri de pasăre brăzdează văzduhul. Este linişte şi pace. şi în ciuda întunericului care se lasă, simt locul prietenos, apropiat.

Cristofor mă ia de braț şi începe să îmi descrie fiecare specie de arbori în parte. îl ascult, aparent atent. însă gândul îmi zboară departe. Mă gândesc la Julie şi la Danaide. Privirea îmi cade în treacăt pe muşchiul de la rădăcina unui brad. Simt cum mi se ridică părul în cap. ***O ființă micuță, luminoasă, cu două perechi de aripi, cu figura umană, asemănătoare unei păpuşi stă uitându-se la mine preț de câteva clipe, după care dispare***. încerc să îi spun lui Cristofor, însă acesta este atât de absorbit de poveştile lui despre brazi, molizi şi pini, încât nu mă aude.

Continuăm să mergem. îmi dau seama că probabil sub presiunea poveştii despre gnomi şi subconştientul meu mi-a jucat feste, transmițându-mi imagini cu zâne sau spiriduşi. Zâmbesc amuzat, însă zâmbetul îmi îngheață pe față, căci de data asta, pe-o creangă, cam la nivelul ochilor, trei asemenea creaturi, stau şi îmi fac cu mâna. Mă uit

fix la ele, ca sa fiu sigur că nu dispar, timp în care trăgându-l de mână pe Cristofor bolborosesc:

Sup, zânp, pomp.

Cristofor întoarce capul degajat şi zâmbeşte. Le face cu mâna şi spune:

- Sunt iele, se numesc iele, repeta el accentuând, adică un fel de zâne ale pădurii. Sunt de diverse tipuri şi grade de elevare şi se ocupă preponderent cu păstrarea energiei locului.

- Sunt tare drăguțe, mai adaugă el, ca şi cum nimic anormal nu s-ar fi întâmplat şi îşi reia dizertația despre arbori.

Simt că îmi plezneşte capul, dar se pare că ce am văzut este abia începutul, căci îl aud:

- Uite în stânga şi *o salamandră*!

Mă uit şi văd un omuleț mic, jumate om, jumate şopârlă, cu o coadă verde-roşiatică, care se ascunde grăbit după un pom.

Sunt atât de bulversat încât mă hotărăsc să nu mai scot nici un sunet. Oricum nu ar fi contat, căci interlocutorul meu rămâne în continuare axat pe explicații de silvicultură. Ce iele, salamandre, astea sunt lucruri minore, important este să aprofundam terasamentul, solul şi răspândirea arborilor în natură!

Ajungem într-o poieniță. Un pârâu mic, în care se reflectă timid razele lunii, o împarte în două. Ne aşezăm pe o piatră. Cristofor mă ține încă de braț. După câteva clipe în care pare să contemple peisajul începe cu glas domol:

- *A fost o vreme în care pe acest pământ trăiau multe şi felurite animale. Dumnezeu le făcuse spre folosul şi spre bucuria oamenilor. Tot atunci, în acea perioadă, pădurile şi dealurile de la munte erau străbătute de* ***herghelii de inorogi.*** ***Erau animale majestoase, paşnice, blânde şi aveau menirea de a ajuta omul, de a-1 însoți, de a-i călăuzi paşii şi a-1 veghea. Dumnezeu i-a iubit atât de mult încât a dat acestora darul vindecării. Oamenii ce viețuiau în acele timpuri ştiau de aceste puteri şi ori de câte ori aveau o boală se duceau în pădure, se culcau în iarbă şi adormeau. Şi inorogii veneau la ei şi picurau lacrimi de iubire deasupfa capetelor lor, iar aceştia când se trezeau erau vindecați, însă unii au prins de veste că dacă te ungi cu praf de corn de inorog, capeți puteri magice, poți stăpâni lumea, poți avea totul şi atunci s-au apucat să îi omoare pentru a le lua cornul. Aşa se face că au fost vânați până când în întreg ținutul au mai rămas doar doi, un mascul şi o femelă, însă oamenii au prins de veste şi i-au încolțit sus, pe creasta muntelui. întâi au ucis femela. I-au străpuns inima cu sulița, țipând de bucurie. Masculul a stat nemişcat lângă ea, cerşin-du-şi parcă moartea. Şi când unul din oameni se pregătea să arunce sulița, s-a pogorât o lumină mare din cer şi a învăluit animalul, făcându-1 să dispară. Nu se ştie exact ce s-a întâmplat cu el. sau unde a ajuns. Singurul luciu sigur este faptul că oamenii s-au luptat între ei vrând să stăpânească lumea, numai că erau mulți cei ce aveau praf de corn de inorog şi acest lucru a făcut ca forțele să fie întrucâtva egale. Războiul a încetat abia când praful s-a terminat. Atunci au realizat că de fapt ei şi-au ucis şansa***

veşniciei, că de acum înainte vor trebui să-şi accepte suferința, boala şi să învețe să trăiască cu ele. Aşa se face că omul a ales în locul nemuririi, mărirea vremelnică.

Stau nemişcat, încercând să îmi stăpânesc lacrimile. îmi dau seama că deşi este o legendă, caracterizează perfect rasa umană. Atenția îmi este atrasă de foşnetul pomilor de peste pârâu. Dintre pomi îşi face apariția o umbră mare, albă. Mă ciupesc pentru a mă convinge că nu dorm. Mă uit şi nu îmi vine a crede! Un cal superb, alb, uriaş îşi scutură capul, sforăind uşor. Cu cât înaintează spre noi. cu atât mă simt mai impresionat. Perfecțiunea gâtului, curbura crupei, părul învolburat care-i tresare la fiecare pas. Mă uit la el şi valuri de iubire îmi inundă sufletul. Trece prin apă, apropiindu-se de Cristofor. Acesta întinde mâna sa îl mângâie şi atunci îi văd cornul. Un tremur mă cuprinde şi izbucnesc în plâns. Iartă-ne animal frumos! Iartă-ne Doamne! Cristofor îmi apucă mâna şi mi-o pune pe capul lui. Acesta scoate un zgomot uşor şi se apropie de mine. îl cuprind cu ambele brațe pe după gât, băgându-mi capul în coama lui. îi simt mirosul. Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji, împletindu-se cu lacrimile sale, şi îmi cer iertare, înaintea lui şi a străbunilor lui, pentai toți şi pentru toate câte le-am făcut. îl mângâi pe bot şi îl sărut lipindu-mi capul de obrazul său. Nu ştiu cât stăm aşa, însă la un moment dat scutură din cap, parcă salutându-ne şi dispare cu un salt amplu în desiş. Deschid ochii şi îmi dau seama că mă aflu la mine în camera. Oare când am ajuns aici? Să fi fost un vis?

Rămân nemişcat, însă mă simt cumva cu sufletul împăcat. Mă ridic de pe pat, încercând să realizez dacă ceea ce am trăit a fost adevărat. îmi miros hainele şi le simt impregnate cu mirosul lui, un parfum uşor de fân proaspăt şi flori. Văd pe mâneca mea un fir alb, lung, de păr. îl culeg cu dragoste şi îl pun în sulul de carton al Danaidei. Mă gândesc cât de ciudată este viața. Dacă mi-ar fi spus cineva că a văzut un inorog, o salamandră sau iele... dar de fapt eu am văzut?

Mă hotărăsc să merg la Cristofor. Dacă tot nu am ce face, măcar stau pe capul lui şi îl stresez.

Cobor şi dau cu ochii de Yidam care îmi face semn să îl urmez. Ieşim în curte şi îl văd pe Cristofor aşezat pe o bancă în fața fântânii.

- Săptămâna viitoare ne vom despărți, spuse el. Yidam te va duce direct la aeroport.

Mă întreb: oare deja au trecut cele şase luni? Bine, dar când? Cum? Parcă ieri am venit!

Vroiam să-ți spun că poți veni aici ori de câte ori vei dori. Te rog însă să ții mine că eu voi merge la Bucureşti doar până în august 2009. După aceea, misiunea mea se va încheia şi voi lua o pauză.

- Bine, dar dacă doresc să ne vedem după aceea? Întreb eu.

- Nu va mai fi posibil, căci eu voi pleca spre alte planuri.

- Şi cu tot ce ai aici ce vei face? Le vinzi, le laşi aşa?, îl întreb plin de mirare.

– Este posibil să le las cuiva, însă acest lucru nu s-a hotărât încă în Akasha. Depinde foarte tare de persoana respectivă, de evoluția lui. Şi eu am fost surprins de informația primită, dar cu siguranță Providența Divină ştie mai bine. Deşi sunt convins că este o sarcină grea, care trebuie asumată într-un timp foarte scurt, am încredere în forța Duhului Sfânt care străluceşte în acest om. Dacă sămânța ce a fost sădită în inima

sa, cu sute de ani în urmă, a fost de calitate, atunci aceasta va rodi acum, căci clipa lui a sosit.

Oare cine o fi norocosul? mă întrebam în gând. Din discuție deduc că este un el, însă oricât aş încerca nu pot afla şi alte informații.

Mai aflu că în săptămâna care a rămas trebuie să exersez de zor toate practicile pe care le-am învățat, adică programări cu apa, proiecții cu elementele foc, apă, aer şi pământ, concentrări, gimnastică, lucru cu diverse raze şi meditații. Nu pot spune că nu îmi place. Cu cât exersez mai mult cu atât îmi este mai uşor şi mă simt mai bine. Pot spune că am devenit chiar as în golirea creierului de orice stimul.

Este ultima seară a şederii mele aici. Mă întâlnesc cu Cristofor cu o oarecare strângere de inimă. Cred că am început să îl plac! Aşezat în jilțul meu, aflu că în această seară vom face o meditație specială. Stau pe jos în poziția lotus şi închid ochii. Cristofor face acelaşi lucru, însă ca de fiecare dată, îmi prinde mâinile cu mâna lui, după care începe cu o voce monotonă:

- Inspiră adânc şi rar, de mai multe ori.

Inspir rar şi adânc. Cu fiecare inspirație simt cum o stare de linişte mă cuprinde. Sunt relaxat. încerc să mă concentrez pe vocea lui Cristofor, însă o aud din ce în ce mai departe. La un moment dat, am o uşoară senzație de plutire şi mă trezesc în mijlocul unei mări violete, de abur. Mă uit cu ochii minții de jur împrejur, şi văd cum din loc în loc uşoare unduiri, fac să răsară sclipiri de luminițe în culorile curcubeului. Este atât de frumos şi este atâta linişte încât aproape că îmi simt inima cum vibrează de bucurie. Nu ştiu cât stau aşa, însă încep să conştientizez o prezență, la început mai slabă, însă apoi din ce în ce mai pregnantă, ca şi cum cineva m-ar urmări. Mă uit, însă nu văd pe nimeni. Senzația devine din ce în ce mai acută şi strig:

- Unde eşti?

în cap aud răspunsul:

- ***Sunt în tine!***
- ***Cine esti?***
- ***Eu sunt tu!***
- ***Cum eşti eu? îmi vorbesc singur?***

- într-un fel da. Eu sunt tu şi tu eşti eu. Suntem de sine stătători, dar permanent împreună, suntem unul şi acelaşi.

- Eşti Dumnezeu?

- Mă poți numi cum vrei tu, căci numele nu are importanță, dar pentru a mă conştientiza, îmi poți spune şi aşa.

- Şi de ce spui că suntem permanent împreună?

- Pentru că aşa este. Eu sunt în permanență cu tine, la fel cum sunt în permanență cu toți şi cu toate cele ce au fost create, iar tot şi toate, inclusiv tu sunteți în permanență cu mine.

- ***Dacă tu eşti cu adevărat, atunci spune-mi de ce m-ai îmbolnăvit?***

- Nu eu am fost acela care a hotărât boala ta. Tu ai făcut-o singur. Tu ți-ai ales soarta înainte de încarnare. îngerii karmei doar au vegheat ca ceea ce era scris să se respecte.
- Sigur că da, eu am vrut să mor, cu siguranță!
- Nu, tu ai vrut să ajungi în acel punct în care să ți se aducă aminte cine eşti de fapt, de unde vii şi ce misiune ai.
- Şi alt mod mai bun nu am găsit?
- Aceasta a fost calea pe care ai vrut să mergi. Dacă nu ai fi fost pus în situația asta dramatică, te-ai fi supus unui asemenea regim, ai fi acceptat să laşi pentru câteva luni, totul şi să pleci, ai fi ascultat de sfaturile lui Cristofor?
Stau şi mă gândesc că are dreptate. Pentru nimic în lume nu mi-aş fi lăsat munca, casa, viața.
- Cred că ai dreptate, spun eu încet, mai mult pentru mine. Dar totuşi unde ai fost când am avut nevoie de tine.
- întotdeauna am fost în interiorul tău. Am strigat, am urlat, însă ai un talent deosebit în a mă ignora. Toate hotărârile le-ai luat cu rațiunea, în detrimentul sufletului.
- Dar se pare că am luat hotărârile care trebuia să le iau, din moment ce am ajuns aici, adică unde era predestinat să fiu.
- Ai fi ajuns aici, indiferent pe ce cale, însă tu ai ales-o pe cea mai anevoioasă.
- Şi cum să fac să ştiu de acum încolo, pe care drum trebuie să merg?
- întreabă-mă şi eu îți voi răspunde, cheamă-mă şi voi veni.
- Cum să te întreb când eu nu sunt încă convins că exişti! mă reped eu. Dacă tot ceea ce experimentez acum este de fapt un vis, din care mă voi trezi la un moment dat şi voi constata că sunt exact acolo unde eram când am adormit
- Aici nu pot să te ajut. Credința se află ascunsă în interiorul fiecăruia. Nimeni şi nimic nu o poate aduce la lumină, doar însăşi entitatea.
- Dar eu vreau să cred! Ajută-mă! Arată-mi! țip eu, mai mult mental.
Un tremur ciudat mă cuprinde, de fapt este o senzație de presiune puternică. Simt cum, inima mea începe să o ia razna şi văd, simt, cum un abur întunecat iese şi se ridică din mine, pentru ca apoi cu o mişcare bruscă să se integreze în marea violet. Preț de câteva secunde, mii de ace îmi împung pielea simultan, făcându-mă să mă chircesc de durere. Tâmplele îmi zvâcnesc brusc, dureros, după care o stare de vid total mă cuprinde. Mă simt golit de orice trăire, de orice simț, sunt orb, surd şi mut, sunt eu singur în interiorul învelişului meu carnal, pe care însă îl simt străin, total separat. Nu ştiu cât stau aşa, căci am pierdut noțiunea timpului, dar încet, la început difuz, apoi din ce în ce mai pregnant, simțurile încep să îmi revină şi simt cum unduiri plăcute de căldura încep să mă atingă. Le simt ca pe nişte mase compacte de energie benefică, care vin şi se lovesc de trupul meu, încărcându-1, făcându-1 să vibreze şi realizez că de fapt sunt învăluit de valuri de iubire. Inima începe să mă doară de atâta frumusețe şi iubire şi încep să plâng. Pe ecranul minții vortexuri de culoare, energie şi sunete. încep să se deruleze şi trăiesc actul creației. Văd, percep, înțeleg şi conştientizez iubirea alături de creator, dar ciudat este faptul că le simt ca făcând parte din mine, ca şi cum eu aş fi fost acolo, participând activ. Un sentiment de unicitate pune stăpânire pe mine, dar nu

ca şi când aş fi de sine stătător, ci mă simt un întreg, un tot unitar; tot ceea ce există sunt eu, sau eu sunt tot ceea ce există. Un flash puternic țâşneşte cu zgomot din plexul meu şi încep să curgă din mine râuri de iubire. Le văd cum se revarsă şi se contopesc la început cu marea cea violet, pentru ca apoi să umple pământul, universul. Ii cer mental lui Dumnezeu să mă îmbrățişeze şi simt cum instantaneu încep să mă topesc, disipându-mă în ceva ce seamănă cu un abis de lumină şi iubire. Trăiesc un sentiment de măreție, de putere, de pace, de înțelepciune şi desăvârşire. Mă simt egal, identic, cu Unul şi acest lucru mă face să am acces la Conştiința Cosmică. Sunt veşnic, etern, sunt pretutindeni.Văd sori, constelații, planete. Le simt pulsul, viața. O mişcare uşoară, levogiră, mă prinde, imprimându-mi o traiectorie rotativă. Mă scurg plăcut printr-o pâlnie de abur şi deschid ochii în laboratorul lui Cristofor. Mă simt special, aparte şi acest lucru mă opreşte să vorbesc, căci îmi dau seama că sunetul cuvintelor m-ar lega de acest plan şi eu nu vreau, vreau să mai păstrez în mine amprenta veşniciei.

Noaptea, deşi adorm cu greu, visez că mă uit cu Cristofor într-o oglindă magică, la crearea Universului. Deşi ştiu cumva intuitiv că suntem noi, nu semănăm. Eu sunt mult mai tânăr şi el mult mai bătrân, dar îl simt ca pe un profesor, un inițiat care încearcă să îmi transmită cunoaşterea lui. îl mai aud spunând că nu mai este timp şi mă trezesc.

Despărțirea de Cristofor a fost una simplă şi foarte formală. In afară de plicul pe care mi 1-a dat, spunându-mi să nu îl deschid decât după ce îmi fac analizele, nu am nici o altă dovadă că am fost acolo.

Stând în avion, mă gândesc că mă aşteptam la mai mult din partea lui, însă se vede că îi sunt indiferent. Pentru el sunt cu siguranță un biet muritor, banal şi fără prea mare importanță. De altfel dacă şi eu aş fi ca el, probabil că lumea mi s-ar părea stupidă şi plictisitoare.

Mă uit în jurul meu şi constat că s-a accentuat sentimentul de singurătate, pe care l-am avut întotdeauna. Sunt înconjurat de oameni, însă mă simt singur, exceptând-o pe Danaide, frumoasa mea, care mă însoțeşte oriunde... Mă întreb oare de ce însoțitoarele de bord se uită atât de lung la mine... şi față din lateral... Mă hotărăsc să mă duc la baie să mă uit în oglindă. Este pentru prima dată în ultimele şase luni.

Intru şi încui uşa după mine. Stau în minuscula încăpere sprijinit de perete şi mă contemplu. Nu mai sunt eu! Adică ştiu că sunt eu, însă arăt mult mai tânăr şi mai odihnit. Părul mi-a crescut destul de mult, aproape că pot spune că am plete, iar ochii mei... sunt superbi, calzi, prietenoşi şi strălucesc într-o lumină aparte. îmi scot tricoul şi îmi pipăi muşchii şi pielea. Am slăbit, am însă musculatura bine conturată, iar textura pielii s-a schimbat, parcă este mai fină, mai elastică. Sunt fericit! Pot spune că de mult mult m-am mai simțit atât de bine cu mine însumi.

Ies şi mă îndrept zâmbind către locul meu. Privirea îmi este atrasă de un copil blond, însă exagerat de palid. Nu ştiu de ce mă opresc în dreptul lui şi îl întreb dacă vorbeşte franceza. îmi spune că da. Aflu că îl cheamă Paul Georgescu, că este din Bucureşti şi că merge la o clinică din Paris unde trebuie să facă un transplant de măduvă.

- Un transplant de măduvă? întreb eu mirat.

- Da, căci suferă de leucemie, îmi răspunde mama lui. Mă uit în ochii lui albaştri şi îmi dau seama că strălucesc de fericire. Nu mă pot abţine şi îl întreb:
- Te bucuri?
- Da, vine răspunsul lui, căci m-am rugat la Dumnezeu să îmi dea această posibilitate, deoarece noi nu aveam bani. Cu ajutorul Fundaţiei Floarea Vieţii, am reuşit să adunăm jumătate din sumă. Asta ajunge pentru prima intervenţie. Sunt sigur că se va găsi o cale de a primi şi restul. Este vorba de foarte mulţi bani, aproape o sută de mii de euro, însă Dumnezeu va avea grijă. Ştiu sigur asta. şi de aceea îi mulţumesc în fiecare zi!

Nu îmi pot ascunde admiraţia faţă de acest suflet. Este bolnav, la un pas de moarte, nu are banii necesari, dar totuşi are puterea de a-i mulţumi lui Dumnezeu.
Mă aşez la locul meu şi întreb în sinea mea:
- **De ce Doamne?**
- Pentru că el ca şi tine a ales această cale. Era cel mai rapid mod de a-şi arde karma, pentru a se putea acorda la noua vibraţie a pământului şi de a-şi putea duce misiunea la bun sfârşit.
- Se va vindeca? -Da.
Se va vindeca dacă va avea cu ce mă gândesc eu. Câtă nedreptate există pe lumea asta! Să depindă propria-ţi viaţă de bani, de valori materiale!

însoţitoarea de bord îmi pune în faţa o farfurie cu mâncare. Mă uit la bucata de carne şi simt cum papilele mele gustative explodează de fericire. Mă reped şi muşc din ea, însă simt cum aproape instantaneu o stare de vomă mă năpădeşte. Mă abţin şi încerc să o mestec. Gustul îmi pare scârbos, ca şi cum ar fi în putrefacţie. O scuip în farfurie încercând să îmi explic reacţia mea. Cred că se datorează pauzei alimentare.

Ajung în apartamentul meu. Dulcea mea casă! Mă hotărăsc să nu anunţ pe nimeni de întoarcerea mea, nici măcar pe Julie. îmi fac o programare la doctorul Richard, care pare nespus de bucuros că mă aude. Uite măcar un om care era îngrijorat de dispariţia mea! O scot pe Danaide şi o prind cu grijă pe şasiu şi apoi în ramă. Am ajuns acasă, dragostea mea!

Astăzi trebuie să primesc vestea cea mare: sunt sănătos sau bolnav. încerc să mă concentrez pe rezultat, dar singurul răspuns care îmi vine în cap este: eşti sănătos! Ştiu însă cu toată puterea raţiunii mele că este o tâmpenie. Sunt sigur bolnav! Probabil că mult mai grav decât atunci când am plecat! Este imposibil să tratezi SEDA cu plante, ceaiuri, mâncare şi meditaţii, sunt convins de asta. îmi dau seama că dacă aş fi cât de cât raţional, ar trebui să mă concentrez pe puţinul timp care mi-a rămas.
- Nu vreau să mor, Doamne, mă auzi, nu vreau să mor!
- Nu ai să mori, îmi vine instant răspunsul în cap.

Mă pufneşte râsul, dar mă opresc, căci în minte îmi apare imaginea băieţelului din avion. El nu are bani, dar încearcă să se vindece, iar eu am cu nemiluita şi mă tratez cu ierburi! O idee îmi trece brusc prin minte. Da, cred că asta ar trebui să fac!

Pun mâna pe telefon, sun la informații şi cer numărul clinicii. După câteva târâituri, o voce de femeie răspunde. Mă recomand, îi spun că mă interesează starea copilului, iar ea îmi face legătura cu doctorul, spunând că nu îmi poate da relații.

Aflu, după ce sunt chestionat, că acum este la analize, urmând ca funcție de rezultate să se ia o hotărâre. închid şi mă hotărăsc să mă duc să îl văd.

îl găsesc întins pe pat, plin de perfuzii, însă la fel de binedispus. Ochii lui sunt plini de lumină. îmi sare de gât, pupându-mă. îl strâng în brațe, abia stăpânindu-mi lacrimile. Ca şi mama lui, sunt la fel de surprins de reacția mea, căci nu ştiu cum să mi-o explic. Stau lângă el până adoarme, după care mă hotărăsc să vorbesc cu doctorul.

- Câți bani îi mai trebuie? întreb eu.

- Cam cincizeci de mii de euro, îmi răspunde acesta cu oarecare stânjeneală.

Acceptați cecuri? întreb eu şi simt cum un val de bucurie îmi umple inima. Cred că am înnebunit, tocmai am scăpat de o grămadă de bani, dar mă simt atât fericit cum nu am mai fost de mult.

După figura doctorului înțeleg că este uimit, însă se abține de la orice comentariu.

- Vreau să rămână confidențial, spun eu şi ies din cabinet. Am o stare de euforie, care mă face să plutesc. Uite, Doamne, că ți-am arătat că şi eu pot fi ca tine! Tizul meu nu va muri din lipsă de bani, deoarece eu şi numai eu am hotărât ca acest Paul să trăiască. Astăzi este ziua în care un Paul va fi salvat!

- Ce mai spui acum Doamne?

- Ştiam că aşa va fi! vine răspunsul.

Târâitul insistent al mobilului mă scoate din concentrare. Vocea gravă a doctorului Richard mă anunță că trebuie să ne vedem.

Stau în fața lui pe scaun şi încerc să ghicesc rezultatul. După mina pe care o abordează îmi dau seama că este de rău.

- Nu ştiu cum să încep, spune el.

- Direct, bărbăteşte, suport orice, răspund eu, însă simt cum mi se strânge inima.

- Cred că inițial ți-au greşit analizele la laborator. Acestea sunt perfecte. Eşti sănătos tun, zise el şi apoi adăugă cu glas scăzut. Dacă consideri că este cazul să mă dai în judecată, am să accept situația, deşi vreau să ştii că nu am nici o vină, ba mai mult îmi cer scuze şi îmi pare nespus de rău de cele întâmplate. Am cerut să verifice din nou primele analize şi rezultatul este acelaşi, deci deduc că s-au încurcat cumva mostrele. Nu ştiu ce să zic mai mult de atât. Este un caz singular... Nu am mai avut o situație de acest gen...

Scot un chiot de bucurie şi repezindu-mă spre el îl sărut pe obraji. îl asigur că îi accept scuzele şi ies în grabă din clădire. Merg pe stradă sărind într-un picior. Văd cum lumea se strâmbă uitându-se la mine. Mă doare fix în cot! Orbilor!

- Doamne. îți mulțumesc! îți mulțumesc!

- Cu plăcere! aud în cap.

Vorbesc cu Dumnezeu şi el chiar îmi răspunde! Izbucnesc într-un râs isteric. O doamnă în vârstă îşi face cruce. Mă întreb câți ani o mai avea de trăit? Trei, îmi răspunde vocea. Mă decid să nu îi comunic. Nu de alta, dar mai bine să o ia prin surprindere.

Ajung într-un suflet acasă şi mă trântesc pe canapea. Danaide... sunt sănătos. Oare să o sun pe Julie? Sunt deja de o săptămână în Paris şi nu am făcut-o. Pun mâna pe telefon.

Vocea cristalină de la capătul firului îmi încântă auzul. îi spun că am ajuns şi că o aştept la mine.

în momentul în care intră pe uşă o prind în braţe, o sărut şi o trântesc pe canapea, cu intenţii nu tocmai ortodoxe, însă ploaia de întrebări ce se abate asupra mea, mă face să uit mobilul acţiunii. îi povestesc de Cristofor. de Yidam, de tratament, de meditaţii, îi spun până şi de vocea ciudată care îmi răsuna în cap. O văd cum stă cuminte pe canapea, ascultându-mă. La un moment dat mă ridic brusc şi îi flutur în faţă rezultatul analizelor:

- Şi acum minunea... sunt sănătos! Julie ia hârtiile, le citeşte şi exclamă:

- Nu îmi vine să cred!

- Cum adică nu îţi vine să crezi? întreb eu mirat.

- Adică, zise ea după o scurtă pauză, nici eu nu credeam în rezolvare. A fost mai mult un imbold interior. în momentul în care te-am văzut plângând, m-am gândit că întâlnirea cu un astfel de om te-ar ajuta să îţi accepţi mai uşor soarta, însă asta este chiar o minune...

Mă simt foarte dezamăgit! Toate aceste zile de chin pe care le-am îndurat au fost suportate în mare măsura datorită ei. Numai gândul că ea m-a trimis, că are încredere în el, că 1-a verificat m-au făcut să rabd cu stoicism şi să sper.

- Te rog să nu mă înţelegi greşit, adăugă ea, ştiu că este o persoană specială, ştiu că a tratat numeroase boli, unele chiar incurabile, i-am simţit personal capacităţile, însă faptul că poate vindeca chiar pe oricine, mă face să îl văd într-o altă lumină.

îi spun repezit că eu nu sunt oricine, că am o misiune, că am ales să vin acum aici cu o treabă foarte precisă, însă încep să simt cum se distanţează.

- De ce ai reacţia asta? o întreb eu contrariat.

Julie lasă capul în pământ şi după câteva clipe de tăcere spune:

- Cred că... nu ştiu, cred că sunt geloasă! Mă pufneşte râsul şi o iau în braţe.

- De ce, pe ce să fii geloasă?

- Pe tine! strigă ea. Ani la rând m-am chinuit să îmi găsesc propria cale de comunicare cu divinitatea, am citit, am scormonit, m-am documentat şi nimic. Totul s-a redus la simple trăiri, uneori chiar induse, nimic palpabil, consistent... şi tu, nu ai făcut nimic, ba din contră ocoleai bisericile cu voltă şi brusc ai devenit favoritul! Nu este corect! Mie de ce nu mi-a arătat Cristofor calea? Ce, eram femeie?

Vocea din cap îmi spune că va veni şi timpul ei. căci energia feminină, va trebui manifestată în anii ce vor urma. îi comunic acest lucru, cu toate că o văd privindu-mă cumva ciudat. Vorbim atât de mult încât simt că îmi pierd vocea.

A doua zi mă trezesc ţinând-o pe Julie în braţe. Şi acum îmi vine să râd gândindu-mă la inepţiile pe care mi le-a spus, dar noroc că firea ei altruistă a învins, deşi în străfundul sufletului meu îi dau dreptate. Şi eu m-aş fi comportat la fel! Şi eu aş fi fost gelos!

Julie a plecat la redacţie, iar eu de plictiseală mă hotărăsc să fac puţină ordine. Iau mormanul de haine de pe scaun, cu intenţia de a le trânti în maşina de spălat, însă privirea îmi este atrasă de plicul ce iese din buzunarul pantalonilor, îl iau în mână şi

realizez că este scrisoarea de la Cristofor, pe care trebuia să o citesc după ce îmi fac analizele. O citesc şi simt cum tot sângele mi se lasă în picioare. Mă prăbuşesc strigând:
- Blestemat să fii!

O citesc şi o recitesc de mai multe ori. Cuvintele mă lovesc în inimă asemeni unor pumnale. „Ştiu că ceea ce îți cer drept plată pentru tratament, s-ar putea să te întristeze, însă consider că prețul este just. De aceea, dorința mea, este de a o primi pe Danaide, ca răsplată pentru strădania mea. Te rog să înțelegi că doresc tabloul şi nu contravaloarea lui. Am să te scutesc de chinul de a mi-1 aduce tu, şi de aceea îți spun că îl poți trimite Emiliei, urmând ca aceasta să mi-1 înmâneze. Sper să putem închide pactul până în prima marți din luna următoare. Bănuiesc că mă cunoşti destul de bine, încât să înțelegi că nu sunt dispus la nici un fel de negociere. Al tău umil prieten, Cristofor".

Urlu, strig, îmi smulg părul din cap. Iubita mea, cum o să te dau tocmai pe tine! Mai bine mor! Ce idiot am fost! Să mă las speculat de un şarlatan, de un excroc. Singurul scop al lui a fost să îmi ia tabloul!
- Dar te-ai vindecat! îmi răsună vocea din cap.
- Te urăsc şi pe tine şi pe el! Să nu mai vorbeşti niciodată cu mine! Ai auzit? Să taci, să dispari, să pleci din capul meu! Vreau să fiu bolnav, să mor, să sufăr, dar nu îmi pot da iubirea! Călăilor!
- Bine, dar misiunea ta este să trăieşti, să fii sănătos, să poți face trecerea odată cu pământul, să ajuți!
- Ți-am zis să taci, să nu te mai aud! Dacă ții cont de liberul arbitru, atunci dispari!

Julie mă găseşte plângând. îi arăt scrisoarea şi îi spun că m-am hotărât să nu o dau. Ce o să-mi facă? O sâ-i trimit contravaloarea, ca să nu zică că sunt excroc. dar tabloul îl va lua doar dacă mor. Nimeni şi nimic pe lumea asta nu mă va deposeda de Danaide.
- Dar dacă eu aş fi în pericol de moarte şi singura salvare ar fi să dai tabloul, ai face-o? mă întreabă Julie.
- Este o situație stupida şi deci nu are rost să mă gândesc! replic eu.
- Vreau un răspuns!

Ma gândesc ce să îi zic. Realitatea este că nu aş da-o, dar îi pot spune asta?
- încă aştept! zise Julie cu glas calm, însă îi văd sclipirea aceea dură din privire. O simt cumva arogantă, iar asta mă face să spun:
- Nu, nu aş da-o! Nici măcar pentru tine! Dacă ai fi în pericol de moarte, înseamnă că aşa ai ales înainte de încarnare şi nu văd de ce să mă implici pe mine!

Scot aceste cuvinte pe gură, însă în cap îmi apare imaginea planetei Yxala, o văd pe Julie care se oferă să mă însoțească. Ei şi ce? Eu am pus-o? Trebuia să îşi vadă de viața ei!
- E bine că măcar ştiu cum stau, spuse ea.

Mă aşteptam să plece, însă se vede că nu prea a fost afectată de cuvintele mele. Ăsta este un lucru bun. căci se pare că a înțeles realitatea. Mă duc la birou şi complectez un cec de cinci sute de mii de euro. Să fie pregătit !

Au trecut aproape două săptămâni de la aflarea veştii. Mai am o săptămână până la marele final. Trebuie să îmi joc cartea inteligent, însă problema este că nu ştiu cum. Mă frământ atât de tare în căutarea răspunsului, încât am încetat parcă să mai trăiesc. Până şi pe Julie o evit, căci simt nevoia de singurătate. Stau de ore în şir pe canapea şi privesc

la Danaide. îi ştiu pe dinafară conturul, culoarea, însă cu cât mai mult mă uit la ea, cu atât descopăr noi bogății de detalii şi lumină. Nu vreau să te dau! Tu care mi-ai salvat viața, să te arunc pe mâini străine? Dar dacă ea a ajuns la mine tocmai pentru a mă salva a doua oară? Ah, cât îl urăsc pe Cristofor! Putea să îmi ceară orice altceva. Eram dispus să îi ofer oricât, nici nu aş fi clipit, dar pe ea... Şi de ce nu acceptă bani? De ce nu vrea contravaloarea?

Gândurile mi se învălmăşesc în cap. Sunt sănătos! Am învins boala, am vorbit cu Dumnezeu, l-am întâlnit şi totuşi sunt atât de uman, am rămas un biet muritor materialist!

Stau pe canapea strângând în brațe sulul de carton. îl desfac şi inspir, vreau să îi simt parfumul, însă un miros de fân proaspăt şi flori îmi invadează simțurile. „... au ales în locul nemuririi, mărirea vremelnică..." îmi răsună în urechi. Oare asta fac eu?

Mă uit pe geam şi văd cum încet, lumina începe să ia locul întunericului. La început timid, apoi din ce în ce mai intens, până când totul se umple de raze lucitoare de soare. Mă hotărăsc brusc. Scot tabloul din ramă, îl desfac de pe şasiu, îl bag în tub şi ies în viteză pe uşă. La firma de curierat, femeia din spatele geamului mă priveşte distantă. Lacrimile îmi şiroiesc pe obraz în timp ce completez formularul. Mângâi pentru ultima oară sulul şi i-1 întind. Iubita mea... adio.

Merg pe stradă ca un nebun, lovindu-mă de oameni. Am făcut-o! Dacă asta aşteptai de la mine, Doamne, ți-am dat satisfacție. Te poți considera victorios! Mi-ai dat sănătate, dar în schimb m-ai ucis. Fii fericit, căci ai ieşit învingător! Cu greu ajung acasă şi mă trântesc pe pat. Mă simt bătrân şi pustiit. Ştiu sigur că de acum încolo, viața mea nu va mai fi la fel. Un hotot de plâns îmi rupe şirul gândurilor şi adorm.

Mă trezesc exact în momentul în care firele de lumină mă trăgeau în sus. Stau liniştit, căci îmi este indiferent unde ajung. Nu mă mai interesează nimic şi nici nu vreau să schimb ceva! Te urăsc Doamne! Rotația amețitoare a unui vortex, mă face să închid ochii. O bufnitură, urmată de o durere groaznică în genunchi mă face să îmi dau seama că am ajuns la destinație. Deschid ochii şi constat că sunt pe nişte scări de lemn, înguste şi înnegrite de vreme, care atât cât îmi pot da seama, fac legătura între două etaje ale unei case. Este frig, întuneric şi miroase a mucegai. Din partea de jos, se aude un glas, urmat apoi de o lumină pâlpâitoare, care urcă în viteză:

- Te-ai lovit dragule? aud eu în italiană.

întorc capul şi văd cum o femeie mică, grasă, albă şi pufoasă vine gâfâind spre mine. Este îmbrăcată cu un fel de cearceaf, care probabil se voia a fi o cămaşă de noapte, însă date fiind dimensiunile impresionante, seamănă mai mult cu o paraşută. în cap, boneta ce aduce mult cu o oală de noapte, vine să întregească pitorescul ținutei. Mă uit la ea şi îmi dau seama că este mai uşor să o sari decât să o ocoleşti. în urma ei ropote de paşi se fac auzite, şi de după colțul scării, alte două personaje feminine, îmbrăcate aproape identic, îşi fac apariția. Una este slabă, urâtă şi înaltă şi aduce mult cu un bărbat, iar cealaltă este tânără, însă la fel de grasă şi lucioasă ca prima. Mă gândesc că or fi rude. căci seamănă foarte tare, dar nu apuc să îmi termin ideea că o aud spunând:

- Te-ai lovit tată?

Sunt consternat! Cum să fiu eu tatăl unui asemenea ipochimen! Cred că am înțeles greşit! Simt cum mi se strânge carnea pe mine doar la gândul că am putut aduce pe

lume aşa ceva. Reuşesc totuşi să îngân ceva, se pare că inteligibil, căci le văd pe toate trei cum o iau în viteză pe scări, luminându-mi calea. Intrăm într-o încăpere mică şi întunecoasă. Un miros de vopsea şi ulei mă izbeşte ca un pumn în figură. Iau lumânarea din mâna slăbănoagei şi le împing afară, trântindu-le uşa în nas. Grasa mai bagă capul odată întrebându-mă:

- Soțul meu mai doreşte ceva?

- De unde dracu să ştiu ce mai vrea bărbată-tu, răcnesc eu, însă îmi dau brusc seama că mi s-a adresat mie. Doamne iartă-mă! Deci eu sunt soțul şi cu siguranță monstrul, este copilul nostru! Asta înseamnă că m-am culcat cu ea! Cred că eram în comă alcolică, sau poate am fost amenințat cu moartea, sau am fost drogat... Refuz să mă mai gândesc şi încep să mă uit prin cămăruță. Văd pensule, culori, tablouri rezemate de perete... sunt în atelierul unui pictor! Deci am fost şi pictor! Aşa se explică pasiunea mea pentru artă. Imaginea Danaidei îmi apare în minte şi simt cum un junghi, ca un pumnal îmi străpunge inima. Mă uit la lucrări, la tuşă şi îmi dau seama că o recunosc... am mai văzut-o undeva... dar unde?

în apropiere de geam zăresc un şevalet pe care se află o pânza acoperită cu un ştergar. Aha, deci lucrez la ceva! Cu o mişcare bruscă dezvelesc lucrarea, însă simt cum deodată inima mi se opreşte în loc. Danaide... dragostea mea... eu te-am pictat! Mă uit la curbura şoldului, la părul răvăşit de vânt, la delicatețea mâinii, la marea învolburată şi îmi dau seama că ea s-a născut din sufletul meu, din trăirile mele. căci am adus-o cu mine din experiența unei vieți trecute şi am materializat-o în cea prezentă. Urlu. strig de bucurie. Vreau să rămân aici, în această viață, chiar alături de aceste groaznice femei, numai să Fiu cu tine! Mă uit la lucrare. Este aproape gata. îi mai lipseşte un pic din spuma valurilor. Mă gândesc... dacă aş pune-o eu... această ultimă tuşă. aş rămâne alături de ea în veşnicie. Cu mâna tremurândă caut albul şi îl întind cu pensula pe paletă, încercând să determin cantitatea optimă. Trasez apoi uşor, ca o adiere, vârful valurilor. Mă dau înapoi şi privesc. Da este perfectă! Un sentiment ciudat de nemurire mă cuprinde.

Soarele a răsărit de mult, însă eu rămân tot în poziția aceea, contemplând-o. Un zgomot de paşi şi voci bărbăteşti se aud dinspre scară. Uşa se dă cu putere de perete şi în prag îşi face apariția aşa-zisa soție a mea, de data asta îmbrăcată într-o rochie de catifea grena. însoțită de trei bărbați. Mă uit la costumele lor caraghioase, cu pantaloni bufanți, până sub genunchi, cu pălării imense cu pene şi abia mă abțin să nu pufnesc în râs.

- Domnul conte a binevoit să treacă pe la noi, o aud pe grăsună spunând.

- Mă bucur, îngân eu anemic, însă cuvintele mi se opresc la jumătatea gâtului, căci îi surprind privirea.

- Ce tablou superb! exclamă el, timp în care eu încerc să îl acopăr cu umărul, dar acest lucru nu îmi reuşeşte, deoarece mă trezesc împins de grasă, care smulge lucrarea de pe şevalet şi i-o pune în brațe. Acesta se uită cu un aer superior la ea şi spune:

- îți dau douăzeci de galbeni!

- Lucrarea nu este de vânzare, spun eu, smulgându-i-o din mână.

- Patruzeci de galbeni şi protecția mea.
Niciodată!

Văd cum fața femeii devine stacojie, sufocându-se. într-un ultim efort reuşeşte să îngâne:
- Iertați-1, nu a dormit toată noaptea! Este tulburat! Vă va aduce cu siguranță lucrarea la palat!
- Bine, te aştept după-amiază, îl aud spunând, după care se întoarce şi iese.

Femeia îl conduce până jos după care se întoarece la mine şi tună:
- Te-ai tâmpit? Cum să refuzi o astfel de ofertă? Nu mai avem de mâncare, uleiul s-a terminat, băcanul nu mai vrea să ne dea pe datorie, creditorii bat la uşă...
- Mă doare fix în cot de mâncarea voastră! Ai de unde da jos! Tabloul nu pleacă de aici! Cu un aer ce se voia majestos, face stânga împrejur şi iese, trântind uşa.Du-te dracului şi tu şi fii-ta! Auzi să îmi dau eu iubirea pentru două imbecile! Spre seară, parcă într-un deja-vu, scenariul se repetă, numai că de data asta contele vine însoțit de trei bărbați.
- Ei, te-am aşteptat! De ce nu ai venit?

Mai avea ceva de terminat la lucrare, aud vocea femeii.
- Pe naiba, spun eu, lucrarea nu este de vânzare. Vă dau orice altă lucrare de aici, gratis, însă nu pe Danaide.
- Danaide, frumos nume! zise el râzând, dar de unde ai ajuns la concluzia că am nevoie de pomană? Ți-a spus cineva că am sărăcit şi că nu îmi mai pot permite mofturi?
- Nu, dar tabloul nu este de vânzare!
- Te mai întreb odată! îți dau o sută de galbeni!
- Luați-1, luați-1, începe să zbiere femeia.
- Niciodată, accentuez eu, uitându-mă în ochii lui.
- O sută cincizeci de galbeni. -Nu.

Văd cu coada ochiului, cum femeia se trânteşte în scaun plângând. Mă uit triumfător în ochii contelui, încercând să desluşesc ceva.
- Este răspunsul tău final? mă întreabă el şi văd cum ochii i se îngustează amenințător.
- Da!

Mai apuc să aud un „Luați-1!" şi simt cum patru mâini mă apucă zdravăn.
- Va fi condamnat la moarte pentru răspândire de informații false şi trădare, mai spuse el, înainte să fiu împins pe uşă. Mă uit în urma mea şi zăresc cum o apucă cu o mână pe Danaide, în timp ce cu cealaltă aruncă un săculeț de bani pe masă.
- Fiți blestemați, urlu eu. Toți să fiți blestemați, de acum şi până în veacul vecilor. Praful şi pulberea să se aleagă de viețile celor ce o vor avea! Să moară în culmea gloriei, când le e lumea mai dragă şi să nu ştie cu ce au greşit! Şi ei şi urmaşii lor să o iubească ca pe lumina ochilor, să îşi dea viața pentru ea, dar ea să le aducă doar moarte! Nimeni şi nimic să nu poată dezlega jurământul, nici măcar eu creatorul ei să nu pot rupe legământul. Aşa să fie!

O spirală de lumină coboară din cer străpungându-mi creştetul capului. Urlu de durere, în timp ce mii de fire colorate, mă smulg de pe sol, ridicându-mă şi imprimându-mi o mişcare rotativă. Văd în jurul meu zeci de figuri de oameni, femei, bărbați,

copii, zâmbitori, fericiți. însă ca la o comandă chipurile acestora se schimonosesc, se strâmbă; îi aud cum urlă, se vaită, plâng, proliferând blesteme la adresa Creatorului.

Nu mai vreau să vă văd, să vă mai aud! țip eu, strângând pleoapele. O linişte mormântală mă învăluie. Deschid ochii şi constat că sunt în apartamentul meu. Oare ce a fost asta? Doamne ce am văzut? Deşi nu primesc nici un răspuns.

Am clar în cap răspunsul, dar nu vreau să îl accept. O frică puternică îmi paralizează mişcările. Din străfundul ființei mele zbier:

- Eu am fost! Eu am adus nenorocire oamenilor! Eu i-am omorât! De ce Doamne, de ce? Te rog vorbeşte cu mine! Explică-mi! Constat însă că nu primesc nici un răspuns.

Iau o foaie de hârtie cu intenția de a scrie. Vreau să îmi fac un fel de bilanț, să înțeleg cine am fost şi cine sunt acum. însă mâna refuză să mă asculte. Mă întind pe canapea şi încep să țip:

- Sunt eu Paul. gândacul tău favorit! Te rog ascultă-mă! îmi cer iertare înaintea ta Doamne şi înaintea tuturor sufletelor pe care le-am rănit! Dă-le lor pace şi linişte şi pe mine iartă-mă că nu am ştiut ce fac! Te rog ajută-mă, vorbeşte cu mine!

în cap mi se învălmăşesc tot felul de idei, însă una stăruie cu îndârjire: vreau să ştiu, vreau să mă schimb, vreau să învăț. Simt că trebuie să avansez, să aflu... dar ce, cum? După câteva ore de disperare, în care mi-am cernut amintirile prin filtrul rațiunii, răspunsul țâşneşte eliberator:

- Vreau să am cunoaştere, viziune, premoniție, sau cum s-or chema toate acestea. Vreau să fiu Cristofor.

Poate eu sunt alesul, cel ce trebuie să vină! mai adaug eu în gând.

Spunând aceste cuvinte, văd cum o relaxare totală mă cuprinde. Abia acum realizez că de fapt îmi este dor de el, de discuțiile noastre, de contraziceri. Mă cuprinde o mare iubire, asemeni unei dureri de inimă. îmi dau seama că de fapt acolo este locul meu, mai am atâtea de învățat, dar mai este atât de puțin timp... cel puțin aşa susține el. Oare dacă mă duc mă va primi? Adorm gândindu-mă cum să fac.

Un sunet depărtat de tobe ritualice, mă face să deschid ochii. Le aud din ce în ce mai aproape, până când îmi invadează simțurile, făcându-mă să respir în ritmul lor. Mă uit la mâinile mele care încep să se transforme în aripi.Țâşnesc prin fereastra deschisă şi zbor, lin, deasupra Parisului. Mă învârt, descriind cercuri concentrice, urcându-mă din ce în ce mai sus, până când întreaga Franță îmi apare asemeni unei pete luminoase. Cu coada ochiului zăresc un licăr de lumină. Planez cu putere în direcția aceea şi ajung aproape instantaneu, deasupra pajiştii lui Cristofor. Scot strigăte ascuțite, în speranța că se va uita la mine, însă pare extrem de concentrat la ceea ce face. Stă în fața unui rug imens, cu mâinile ridicate care cer şi rosteşte incantații. Nu înțeleg cuvintele, însă vibrația şi sunetul lor mă înfricoşează, în spatele lui ținând în mână sulul, îşi face apariția Yidam. Danaide... iubirea mea... Cristofor scoate tabloul, îl derulează şi apoi cu o mişcare bruscă îl aruncă în foc. O vâlvătaie uriaşă se ridică către mine, aproape pâijolindu-mi aripile. Zeci de voci se aud țipând, plângând, urlând, blestemând, mai întâi jos, apoi le simt cum urcă cu putere către mine. încerc să mă feresc, însă nu reuşesc şi sunt izbit în plin, de această tornadă de glasuri, care mă învăluie, asemeni unei paste

groase şi grețoase. Mă zbat să ies din această melasă, dar cu cât depun mai mult efort cu atât mă afund mai mult, până când la un moment dat am senzația că nu mai am aer şi încep să mă prăbuşesc. Mă uit în jos şi văd cum pământul se apropie amenințător de mine.

- Doamne, dacă aşa trebuie să mor, atunci aşa să fie, căci o merit! mai apuc să spun, înainte de a încerca să îl localizez pe Cristofor, pentru a-mi lua rămas bun de la el.

Mai apuc să strig:

- Cristofor, ajută-mă!

îl văd uitându-se la mine. Din mâinile lui împreunate sub formă de căuş, țâşneşte o coloană de lumină, care mă prinde, mă susține şi mă ridică. Un val de iubire mă învăluie.

făcându-mă să îmi dea lacrimile. înainte să leşin, mai apuc să spun:

- Mulțumesc Cristofor!

Mă trezesc pe canapea. Simt încă remanenta acelei infinite senzații de iubire. Vreau să o păstrez cât mai mult şi de aceea refuz să mă mişc. De ce nu pot păstra veşnic această trăire?

Târâitul interfonului mă scoate din reverie. Este Julie, care mă anunță că urcă la mine. 0 primesc cu bucurie, însă simt că ceva s-a rupt între noi. îi expun nu fără frică, ideea mea de a mă reîntoarce acolo. Mă ascultă atentă şi în ciuda temerii mele, mă aprobă, spunând:

- Dacă tu simți că asta trebuie să faci, fă-o! Aş fi vrut să am şi eu curajul să iau o asemenea hotărâre, însă mă depăşeşte şi în afară de asta eu simt că nu aparțin acelui loc. Deci, dacă vrei să mergi, ar fi bine să te duci, căci dacă nu o faci îți va părea rău şi tot timpul te vei întreba cum ar fi fost.

După plecarea Juliei, mă simt cumva cu inima împăcată. M-aş fi dus şi dacă nu era de acord, dar acum că am şi girul ei, parcă am mai multă încredere în mine.

încerc să îmi pun ordine în gânduri, pentru a-mi trasa prioritățile înainte de plecare. Mai sunt doar două săptămâni. Ştiu sigur că trebuie să fac un pas şi de aceea pun mâna pe telefon şi sun la informații.

- Annie Stewart, Chicago, Illinois, vă rog.

- Am 134 de abonați, ştiți cumva adresa?

Mă gândesc că mai avea un nume... ceva aparte... Roanna.

- încercați Annie Roanna Stewart, spun eu, gândindu-mă că dacă s-a căsătorit, atunci nu mai am nici o şansă să dau de ea.

- Am o persoană cu acest nume. Notați, vă rog.

Cam de zece minute stau apatic în fața hârtiei şi privesc numărul. Să o sun ca să îi spun ce? După alte zece minute mă hotărăsc şi formez numărul. Simt inima bubuiildu-mi în urechi.

- Casa Stewart, aud în receptor şi recunosc vocea ei.

- Annie?

- Da, cine este?

- Sunt Paul, spun eu într-o engleză cu puternic accent francez.

- Care Paul?

- Paul Berg.
Preț de câteva secunde nu mai aud nimic în afară de o respirație cumva sacadată.

- Şi ce vrei?
- Vreau să te rog să mă ierți. Ştiu că nu o vei putea face, însă vreau să ştii că îmi pare rău! Am fost un nenorocit, un gunoi uman, un prost. Eram condus doar de propriile dorințe şi necesități. Am rănit multă lume în jurul meu şi în special pe tine.
- Şi acum nu mai eşti un nenorocit?
- în ultimul timp am trecut prin situații ciudate, uneori frizând chiar absurdul, însă toate acestea m-au făcut să mă văd cu alți ochi, să mă înțeleg la un alt nivel şi în primul rând să îmi conştientizez greşelile şi erorile. De aceea te rog, iartă-mă!
- Paul, te-am iertat de mult. Asta nu înseamnă că ți-am acceptat sau măcar înțeles decizia, problema este că nu mă mai afectează, am depăşit acea etapă şi am trecut mai departe.

Annie, dacă ajungi în Franța, poate ne putem vedea...Niciodată Paul, niciodată. Şi te rog să nu mă mai suni! adăugă ea, după care îmi trânti telefonul.

Rămân gânditor cu receptorul la ureche. Cine ştie poate o voi revedea, poate va ajunge la acel nivel de înțelegere încât să mă poată ierta cu adevărat. Dacă ar şti cât de rău îmi pare!

Doamne, de ce ne-ai dat orgoliu, mândrie, egoism şi mai presus de toate uitare? răspunsul nu vine, însă cu toate astea zâmbesc. Lasă că te fac eu să vorbeşti cu mine! Crezi că scapi aşa uşor? Un curent uşor de aer, asemeni unei mângâieri gingaşe, îmi trece uşor prin păr, în timp ce în urechi îmi răsună un râs plăcut. Mai aud:
- Bun venit acasă!

Annie luă de pe masă un ziar şi citi cu nesaț titlul articolului. Joshua Stewart, vernisajul expoziției „Lumi paralele", va avea loc mâine seară la ora 17, la Chicago's Modern Art Gallery.

în uşa bucătăriei, un copil superb, blond cu ochi albaştri, cu mâinile murdare de vopsea, îşi făcu apariția.
- Cine era la telefon, mamă? întrebă el.
- Un vechi prieten, răspunse mama.
- L-ai invitat la vernisaj?
- Nu, căci el a ales cu mult timp înainte să nu participe!
- Da, dar ştii cum sunt oamenii! Uneori este bine să le dai posibilitatea să se răzgândească! Dumnezeu este singurul care se ține de planul lui, indiferent de condiții, adăuga copilul şi sărutându-şi mama, ieşi în fugă.

Postfață

Aceasta a fost povestea unui OM pe care nu l-ai cunoscut niciodată. El este un OM pe care îl poți întâlni doar acolo unde vrei să îl întâlneşti şi doar atunci când îți doreşti acest lucru, sau atunci când destinul, în ale lui neştiute meandre, îți rezervă acest drept.

El este ascuns printre noi, discret. Uneori se strecoară printre razele de soare, alteori printre nori de furtună, dar întotdeauna aceste aspecte sunt de fapt oglindirea trăirilor

noastre. El trece mai departe pentru că este deasupra noastră, a tuturor. El ştie acest lucru, îl conştientizează, vede cum mediocritatea merge mână în mână cu bunăstarea materială, cum dragostea pentru bani devine lege spirituală a unor fiinţe robotizate, care şi-au pierdut credinţa în Dumnezeu şi în Adevăr.

Spiritualitatea aproape că nu mai există. Ceea ce ne-a rămas este doar evocarea Divinităţii în faţa morţii, a neantului, a fricii de necunoscut.

Dar unii oameni nu mor, ci se unesc cu Dumnezeu, devenind astfel „Co-Creatori", iar, aşa cum spune autoarea: „Asta e supremul!"

Şi el Cristofor, magul, înţelege că totul şi toate îşi urmează cursul lor firesc. El, vizionar fiind, ştie că lucrurile trebuie să se schimbe şi să existe un nou început. Un început bun pentru Pământul nostru. Un nou început, poate greu, anevoios, dar mult mai frumos, mai plin de speranţă pentru cei ce vor merita asta.

El ştie dacă putea să apară Internetul înaintea calculatorului, moartea înaintea vieţii...

„ El ... păstrătorul cheilor alchimiei, a transmutaţiilor, a pietrei filozofale.... este aici şi pretutindeni, este măreţ, dar totuşi atât de modest...", EL este cel ce ştie Adevărul.

prof. ing. Irinel Cristu Bucureşti, 2008

Alte apariţii:

Alexandra Moşneaga - Secretele magiei albe

Cartea este un ajutor pentru cei care vor să cunoască şi să pună în aplicare unele din „învăţăturile secrete" ale Magiei Albe, cât şi celor care sunt interesaţi de descântece şi alte procedee de vindecare tezaurizate în tradiţia populară.

Timp de veacuri, Magia a adunat procedee prin care se poate acţiona în mod intens asupra Universului cu ajutorul energiilor, vibraţiilor, undelor acustice şi formelor geometrice, precum şi informaţii privind obiecte care amplifică biocâmpul, forţa gândului şi voinţa. Ea foloseşte leacuri şi metode de vindecare cu ajutorul plantelor şi al psihoterapiei.

Alexandra Moşneaga - Tainele ocultismului

Prezenta carte este astfel întocmită încât din cuprinsul său pot trage un folos chiar şi cei care se tem să lupte cu sine. Prima parte, destinată ucenicului, va satisface pe deplin pe mulţi, deoarece cel ce o va studia cu atenţie şi sârguinţă, în majoritatea cazurilor, va fi capabil să-şi dirijeze propria soartă, cel puţin în măsura în care aceasta nu este conturată fără abatere de la destinul său. La finalul cursului său de pregătire el va dispune de forţe care, corect folosite, îi vor asigura o viaţă liberă şi fericită şi îl vor apăra de durere, de boli şi suferinţe de tot felul.

Alexandra Moşneaga – Vindecarea PSI

Tehnica deschiderii celui de-al treilea ochi